HIPOCRATE
se amuză

GEORGE
M
GHEORGHE

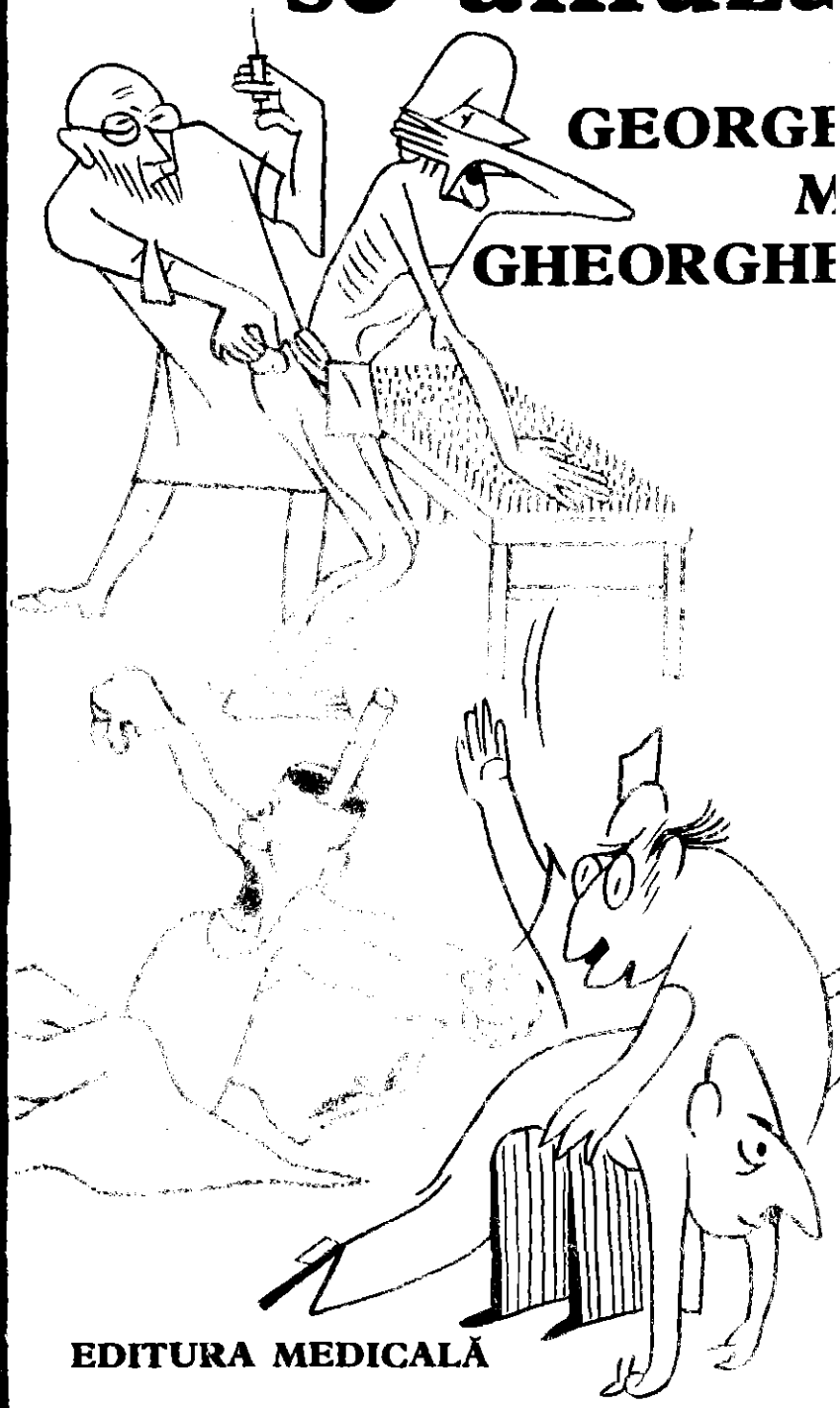

EDITURA MEDICALĂ

S-a născut la 13 martie 1929, în Timișoara și este licențiat al Institutului de medicină din Timișoara. Autor a nenumărate schițe, epigrame, momente umoristice apărute în diverse culegeri.

NICOLAE ANDRONESCU

PASTILE DE IARNĂ

Respectînd date precise,
Cvasi matematice,
În oraș vin, netrimise,
Bolile iernatice.

Doctorii încep să ție
Cîte o prelegere;
Cetățenii vor să știe
Cum să nu mai degere,

Cum să nu mai facă gripă
Sau vreo infecție.
Profitînd de-această clipă,
Țin și eu o lecție.

Cine are alergie
Împotriva predicii,
Măcar în epidemie
Să asculte medicii.

Ca să nu-ngheți la ureche,
La nas sau la degete
Bună-i și rețeta veche:
la măsuri și . . . „drege-te!"

Alții se „tratează" singuri,
Folosind gargarele,
Nu cu două sau trei linguri,
Ci . . . ciocnind paharele!

Dacă țuică n-ai bătrînă,
Cînd te trec broboanele,
Arme albe la-ndemînă
Ai . . . piramidoanele!

Gripa care poate-apare
În aglomerație?
Vă răspund la întrebare
Fără . . . complicație!

Ca să preveniți răceala,
Gripa, guturaiele,
Evitați înghesuiala
Și-ocoliți tramvaiele!

Vinovatul e pe-afară,
Dar nu se descoperă.
E prezent pe străzi, în gară,
Cinema și operă.

Deci . . . ori treci pe bulevarde,
Ori admiri artistele,
Cînd strănutul simți că te-arde,
Nu uita . . . batistele!

Dar mai e și-o parte bună,
Partea anecdotică:
Gripa, pînă ieri comună,
Astăzi e . . . virotică!

Dacă are-o formă care
Îți mănîncă zilele,
Ai o ultimă salvare:
Să-mi înghiți Pastilele!

Post scriptum:

Gripă neavind acas',
Poate c-am exagerat.
I-am cam dat eu
peste NAS,
Dar acum . . .
mi s-a-nfundat!

Născut la 11 decembrie 1923, în Rîmnicu-Vîlcea. Licențiat al Facultății de medicină din București. Medic primar șef de secție la Spitalul clinic de boli infecțioase Colentina și conferențiar la Institutul de Medicină și Farmacie din București. Este autor a peste 150 de lucrări științifice în specialitate, printre care 5 monografii. În literatură s-a afirmat cu volumul Medici scriitori, scriitori medici **(apărut în colaborare, în 1964). A scris epigrame, parodii, poezii, scenete și texte pentru formații de amatori.**

MIRCEA ANGELESCU

VACCINURI . . .

Moda

Se cocoță pe toc înalt și boturi scurte
Țintind ca toți din jur să-i facă curte,
Dar „ortopezii" i-au făcut figura!
În loc de curte are . . . bătătura.

Poluare

Șuieră magnetofonul,
Un vacarm absurd!
De îi ceri să scadă tonul
El rămîne surd.

Ciroza

Se întreabă nea Marin
(Ca tot omul ce-i beat turtă),
De ce are apă-n burtă
Cînd el a băut doar vin?

Control

De inspecție amendat
Șeful este revoltat!
„Ce-au putut să-mi facă mie
Este-o mare . . . murdărie!"

Refractarul

Sfaturile dau secretul
Cum să te ferești de boală,
Dar el face pe deșteptul!
Le primește cu . . . răceală.

Realitate

Dorind ca în societate
Să fie „om cu greutate",
El, consecvent acestui crez,
A devenit un „om obez"!

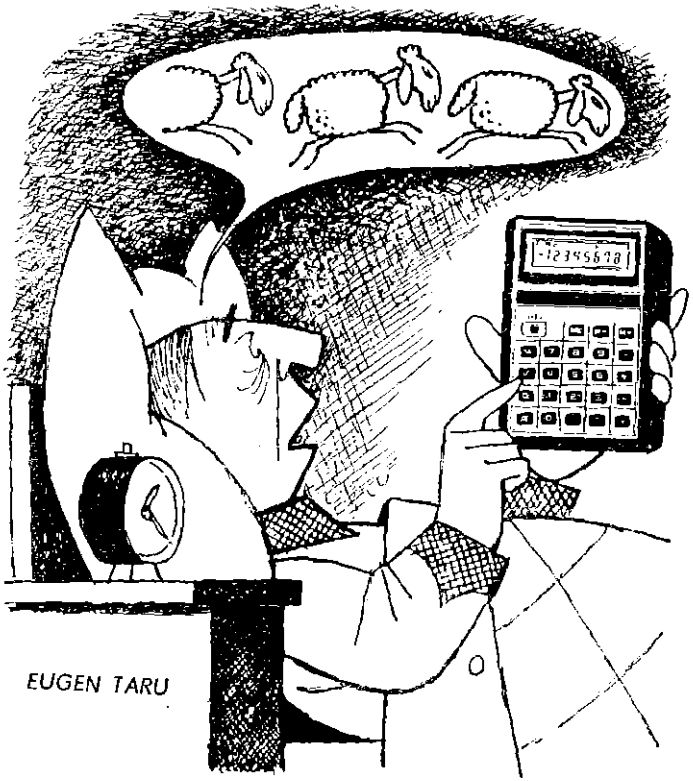

EUGEN TARU

– 12 345 676 . . . 12 345 677 . . . 12 345 678 . . .

S-a născut la 7 iulie 1932, în Alămor, județul Sibiu, obținînd licența în ziaristică la Universitatea București. Este redactor-șef-adjunct la ziarul Făclia, **din Cluj-Napoca. Volume:** Eu, fiul tău de sînge și de crez; Sfîrșit la vara de vest; Testamentul unui miop; Cactus; Trofeele învinșilor; Cîntec de uitat Măria-sa; Spirala magică; La fontaine sur Lafontaine; Al treilea om și Patima pretextului. **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

ION ARCAȘ

NUMAI ÎN CAȘETE

Alcoolul și volanul

. . . Cum venea așa pe drum,
S-a rostogolit în gol;
Diagnosticul postum:
Și în sînge avea . . . alcool.

Unei „pierde-vară"

Iar te nărui, iară fugi
Numai fond de ten și ruj!
Ceri o clipă, zece vinzi
Chipului dintre oglinzi!

Timp pierdut

Ea nu știe multe cele.
Două lucruri, totuși, știe:
Cînd „ghicitul" în cafele,
Cînd cafea pe . . . veresie.

Aruncă pe lîngă coș

Indiferența dumnealor
M-a lămurit definitiv:
Biletul e obligator,
Iar bunul simț . . . facultativ!

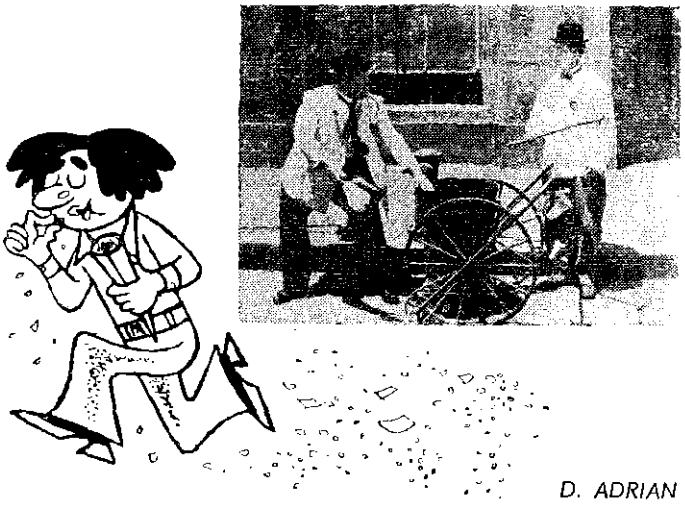

D. ADRIAN

S-a născut la 17 septembrie 1938, în București, unde a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale". A debutat în literatură în anul 1970 cu versuri la revista Familia. **Actor la teatru „Ion Creangă".**

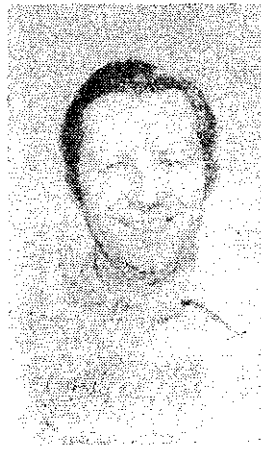

ION GH. ARCUDEANU

LA CĂMINUL DE BĂTRÎ

În sala de mese, seara, doi bătrîni vorbesc:
– Cum mai trec anii! . . .
– Trec!
– Cît mai faci acum?
– Mult.
– Cît?
– Douăzeci și patru cu zece, douăzeci și cinci c doisprezece.
– Ce vorbești? Ce iei? . . .
– Redergin.
– De la noi . . . sau?
– Nu . . . de-afară.
– Ți-aduce fiul tău?
– Nu, mi-l dau de la cabinet. Apropo de fiu-me dar fiu-tău ce face?
– Bine, e băiat bun! Și-a luat mașină mică. Op zeci de mii a dat pe ea.
– De ce?
– Așa a vrut . . .
– Bravo lui, dar la tine se gîndește?
– Da! . . .
– Ce ți-a adus?
– O vedere. Prin poștă mi-a trimis-o. Cu un ti bru de-ăla frumos cu patruzeci de bani. Dar nu c București. De la Sinaia. E copil bun!
– Tot glumeț ești, nu te lași deloc . . .
– Dar al tău ce mai face?

– Bine, e sănătos, muncește. Și-al meu, ce băiat bun e!

– Ți-a scris?

– Da de unde! Nu, că al meu mă menajează. Să nu-mi obosesc vederea cu cititul. Nu-mi scrie!

– Aha! Îți trimite pachete?

– Nu, ferita sfintul! Nu-mi trebuie nimic. Am aici tot ce-mi trebuie.

– Păi nu mîncare, ci așa, un dulce.

– Nu, că e tare grijuliu, nici să n-audă de dulce. Să nu dau în diabet.

– Păi nu, frate, ciocolată, rahat, ci fructe, portocale . . .

– Nu, că portocalele, mi-a spus că nu mai sînt ca înainte, și-o să-mi facă arsuri.

– De ce nu te ia la el?

– Nu vrea să mă obosesc. Zice că tramvaiele tot aglomerate sînt, și știi tu, în înghesuială, tensiunea, așa că . . .

– Păi nu în vizită, să te muți la el.

– Nu se poate!

– De ce? N-are unde să te țină?

– Ba da, că s-a mutat. Și-a făcut o vilă de două sute de mii. Dar nu vrea să mă îmbolnăvesc de nevroză.

– Cum așa?

– Are copii, doi și zice că sînt tare neastîmpărați, băieți, ce vrei? Și n-ar vrea să dau în astenie.

– Da, ține mult fiu-tău la tine! Te iubește, de te menajează atîta!

– Da, e băiat bun!

– Dar de vizitat te mai vizitează?

– Sigur, chiar ieri a fost pe la mine.

– Bravo lui că se interesează așa mult de sănătatea ta. Ți-a adus ceva medicamente?

– Nu, săracul, mi-a cerut niște bani. Știa că iau pensia. Da mi-i dă el mie, că-i băiat bun!

S-a născut la 18 noiembrie 1924, la Botoșani, și a urmat Școala de literatură și critică literară „Mihai Eminescu", din București. Volume: Mozaic umoristic **(coautor):** Cer cuvîntul **(epigrame):** Cu mănuși de . . . box **(fabule).**

SIN ARION

„ÎNGHITE CĂ-ȚI TRECE!

MEDICUL: Bravo, prietene, văd că te-ai făcut bine

PACIENTUL: Pe dracu. Pînă ieri îmi plesnea capul d
durere, acum am și palpitații de inimă. De-ar
numai asta . . .

MEDICUL: Nu se poate. Ai luat ce ți-am dat eu?

PACIENTUL: Tot. La micul dejun *mexaform*, la prîn
– *colibil* și înainte de culcare – *nefrix*.

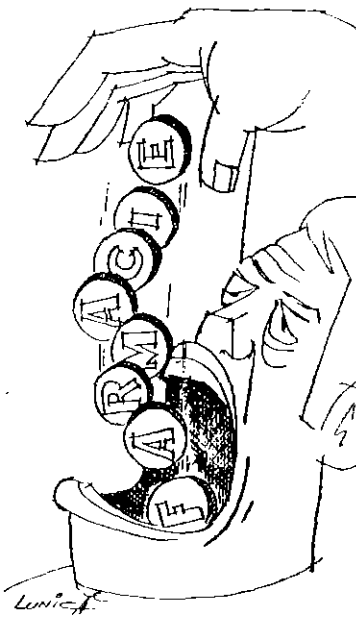

MEDICUL: Le-ai încurcat. Asta e! *Nefrixul*, dimineața, *mexaformul*, seara, și *colibilul*, la prînz. Parcă așa ți-am spus... hai? Ei, nu contează ordinea. În stomac se amestecă și... e bine. *Glutacit* sau... *Glutacid*... ai luat?

PACIENTUL: Da. După ora 3 noaptea, la primul cîntat de cocoș.

MEDICUL: Pe ăsta l-ai luat bine. Eu zic să mai repeți o dată sau de două ori tratamentul. Poate te lasă inima...

PACIENTUL: De tot?

MEDICUL: Durerile, palpitațiile.

PACIENTUL: Nu mai repet nici un tratament.

MEDICUL: Eu zic să-l repeți și să mai adaugi o pastilă de *meprobamat*, la micul dejun. Ce vrei, cu o singură tură de manivelă să te faci bine?

PACIENTUL: Spune-mi, te rog, prietene! La ce boală ai făcut tratamentul pe care mi l-ai recomandat și mie?

MEDICUL: La nici una. Să bat în lemn. Am eu față de om bolnav? Unchiul meu, de la Galați, el e cu bolile. De patru ori l-am chemat la telefon, fără taxă inversă — pentru exactitate. Ce să vezi ce prieten bun ai.

PACIENTUL: Și unchiul tău a avut dureri de cap... ca și mine?

MEDICUL: Nu! El se plînge de stomac sau splină... Cam așa ceva. Zic, se plînge, că lui nu i-a ajutat tratamentul...

PACIENTUL: Stomacul, splina? Și îmi recomanzi n aceleași medicamente contra durerilor de ca

MEDICUL: Lui nu i-au ajutat, ție... poate da. Org nismele oamenilor diferă. Ele reacționează dif rit și... ce, ce ai, prietene? Ți-e rău?

PACIENTUL: Cred că *mexaformul* își face efectul.

MEDICUL: Atunci... e bine.

PACIENTUL: „Excelent"... Cheamă salvarea!

Sondînd tăria unei pîini
Cu degetul pătat și bont,
Fu-ntîmpinat cu un afront:
— De ce nu vă spălați pe mîini?
— Păi ce sînt eu? Pilat din Pont?!

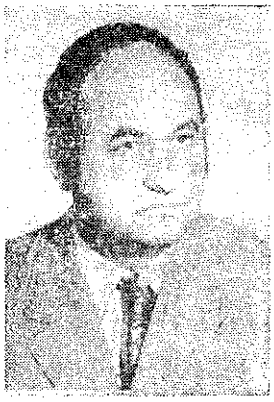

S-a născut la 31 mai 1929, în București. Colaborator la Urzica, Tomis, Steaua, Săptămîna, Tribuna **etc. Este secretar al Cenaclului de umor al Radioteleviziunii.**

MIRCEA ARISTIDE

CABINET

La început am intrat eu. După mine, o „maxi" de douăzeci de ani și o „mini" de patruzeci. Cea de douăzeci mă privește un timp, apoi își ia inima în dinți:

– Așteptați de mult?

– De zece minute.

– De ce nu intrați?

– Este cineva înăuntru.

După ultima replică, strănut. Tînăra de patruzeci intră în alertă:

– Aveți gripă?

– Nu. Am discopatie.

Tînăra de douăzeci:

– Se ia?

– Da.

– Da?... Cum ați luat-o?

– Am pus treizeci de kilograme în plus și am luat-o.

– Nu înțeleg...

– Simplu. Obezitate!

– Așa!... Deci nu e vorba de o boală contagioasă?

– Nu.

Tînăra de patruzeci:

– Am o rețetă pentru slăbit. E grozavă... Dimineața un ou tare...

– ...La prînz, carne slabă de vită și, seara, trei mere.

– Deci, o știați?...

Tînăra de douăzeci privește ceasul, apoi:

– Dacă nu intru în zece minute pierd trenul.

– Unde plecați?

MARIAN OPROIU

– Uite eu, deși nu mănînc pîine deloc, nu știu c am că mă îngraș teribil!?

– La Ciulnița. Am o nuntă... Aș avea o mare rugăminte la dumneavoastră... Vă rog să-mi permiteți să intru eu prima. Nu stau mult. Îmi iau concediu medical și am plecat...

S-a născut în 18 octombrie 1907, la București. Decedat în 1975. A colaborat, între cele două războaie mondiale, la revistele de satiră și umor Tiribomba, Veselia, Humorul, Pardon, **semnînd** D'Artagnan de Tăbăcari, **apoi** Arthur Cornescu. **Publică schițe, nuvele și povestiri cu caracter social-revoluționar în** Cuvîntul liber, Bluze albastre, Adevărul literar **și** Clopotul. **Membru al Uniunii Scriitorilor. A scris peste 30 de volume. Dintre acestea amintim:** Iuda (1936): Camaradul Strul

MARIA ARSENE

(1938); Nu sînt cu dreapta (1937); Ancheta (1945); Un tovarăș vine astă-seară (1954); Oamenii nu vor să moară (1956); Vremuri și semne (1960); Soarele răsare în zori (1962); Preludii (1962); Intermezzo (1964); Pasageri în noapte (1966); Hotel Ambasador (1967); Los (1968); Pianoforte și în afară de luni (1969); O.K. (1971); Caiet de dictando (1971); Eroii nu au vîrstă (1972); Struma (1972); Trenul cu fete (1973) etc.

SCRISOARE DESCHISĂ

Stimate tovarășe redactor-șef al Editurii Medicale,

Îmi permit a vă supune următorul caz personal, pentru care vă cer ajutorul. Suferind de mai mulți ani de nervi — manifestați prin „orice nu-mi place, nimic nu-i destul de bun pentru mine" ș.a.m.d. — în urmă cu trei luni am achiziționat, la un preț foarte piperat, un faimos medicament pentru combaterea nervilor. Sosit pe adresa unui amic, tocmai din Australia sau Noua Zeelandă, de la un văr al său, și neștiind cum să-l iau, am dat un telefon soției amicului care mi l-a vîndut. Din nefericire soțul acesteia plecase pentru o săptămînă în provincie, dar soția care se lăuda că și ea știe englezește, mi-a cerut să-i recitesc textul de pe ambalaj: *URGENTAL CYTRONERVURE.*

Cum a auzit, mi-a spus: „Trei pastile pe zi". Bine, bine, dar conținutul este pulbere . . . „Atunci trei linguriță pe zi". Și așa am și făcut. O linguriță dimineața, înainte de ceai, la prînz, după mîncare, și, seara, îndată ce-mi puneam capul pe pernă. Ca să nu se amestece în stomac medicamentul cu mîncarea și să rateze ori să diminueze efectul.

Și iată că, din a treia zi au început să se țină lanț nenorocirile. Era într-o joi dimineața. Pălăria pe care o purtasem vreme de zece ani, în fiecare iarnă, nu-mi

mai intra pe cap. Devenise prea mică. Am plecat la slujbă fără ea, dar a doua zi și ghetele mi s-au strîmtat, obligîndu-mă să merg în șoșoni. A mai trecut o zi. La serviciu, șeful de birou m-a privit lung și numai ce-l aud că-mi spune:

„Bine, mă Anghelache, la vîrsta ta, cu cinci ani lipsă pînă la pensie, te ții de prostii d-astea?"

Privii la pantalonii mei. Se scurtaseră cu două palme. Am înțeles tragedia care se abătuse asupra mea. Începusem să cresc, vertiginos, inadmisibil și fără istov . . .

De spaimă și înnebunit de-a binelea de cumplita și noua situație a stării sănătății mele, am dat iarăși un telefon la locuința amicului care îmi vînduse specialitatea străină împotriva nervilor. Soțul, care cunoștea perfect engleza, încă nu se-napoiase din provincie. În schimb, am căpătat o altă recomandare de la dumneaei: dublarea dozelor de Urgental. Ce să vedeți? Pantalonii îmi ajunseseră șort, hainele — laibărașe, cămășile — bărbițe. La tălpi, noduri groase, iar la subsuori, gîlci cît oul de rață. După o săptămînă, nu mai puteam merge la slujbă decît pe cocoșatelea, fiind în pericol să mă electrocuteze troleele tramvaielor și troleibuzelor. Cît despre slujbă, cine să-și mai vadă de treabă cînd toți se buluceau la ușa mea, privind cum eram nevoit să lucrez întins pe burtă ori în genunchi. Am luat zeci de ceaiuri, hapuri și pilule, dar fără efect. Singura salvare fiind doar Urgentalul, care să mă împiedice să-nnebunesc de-a binelea.

Și-n după-amiaza cînd constatasem cu groază că-ncepui să și trosnesc, ca un brad tînăr, iar cățelușul vecinei de apartament după ce-mi mirosi piciorul, îndrăznind nerușinatul . . . cumnatul meu a spart din greșeală flaconul cu Urgental și fără să mai stea pe gînduri, a rugat pe cei de la farmacia specială să-i dea același medicament ori ceva similar și la fel de eficace. Doamne, există și un Dumnezeu al nătîngilor! Cumnățelul află, spre uimirea lui, că faimosul leac împotriva nervilor, nu era decît un produs destinat creșterii urgente a citricelor (lămîi, portocali și grapefruits) prin dezvoltarea pînă la gigantism a nervurilor.

Stimate tovarășe redactor șef al Editurii Medicale, m-am făcut aproape bine. Am revenit la normal, în afara piciorului stîng — încă numărul 58 — care, de asemenea, scade zi de zi. În schimb, am început să fișîi. Cum deschide careva ușa ori fereastra, fac fișș . . .

fişş... fişşş! Ca un plop ori castan, fiind în pericol să-mi revină boala de nervi şi să fiu silit să-mi procur iarăşi vreun medicament special... Ei, ce ziceţi? De aceea, vă rog din suflet, să-mi căutaţi cît mai degrabă un medicament contra fişiitului involuntar. E drept, nu mă doare, nu mă ustură, dar mă supără. Mă supără rău şi mă enervează. Apoi, închipuiţi-vă, merg la un prieten sau îmi vine un musafir în vizită iar eu *fişşş!... fişşş!* De aceea... Şi numai dacă medicamentul este absolut verificat şi-ncercat de dumneavoastră, tovarăşe redactor-şef, ca nu cumva... Asta mi-ar mai lipsi! Vă mulţumesc şi să trăiţi cu întreg colectivul.

CONSULT...

— ... Pentru asta am venit, dom'doctor! Să-mi spuneţi! Dacă — şi mai întîi — face rău la ficat? Ştiţi? Ficatul — am citit în almanahul dumneavoastră — este cum se zice filtrul...

— Da. Bineînţeles că alcoolul atacă celulele ficatului şi...

— Dar la stomac? Să nu-mi spuneţi că-i face bine!

— Ba, foarte rău. De pildă, sucul gastric care conţine acidul clorhidric şi fermentul... cum să-ţi explic?

— Să nu uitaţi ce-i mai principal. Inima. Ei? Aşa-i că o doboară?

— Ce mai vorbă? Să luăm, spre exemplu, un hipertensiv. Un simplu şi banal caz de hipertensiune. Ei bine...

— Şi creierul? Cu el cum rămîne? Scapă, ori?...

— Dragul meu, abuzul de ţuică, vin, lichior, toate băuturile alcoolice care abrutizează, paralizează funcţiile miliardelor de celule nervoase... Acest flagel, băutura peste măsură...

— Să-mi mai spuneţi, vă rog dacă un alcoolic faţă de societate... societatea noastră în care trăim azi, tovărăşeşte... Este voie, zic, să treci prin ea, cu damfu-n nas?

— Nu e vorba dacă e voie sau nu e voie! Un alcoolic este un bolnav, un pacient nevindecat şi care poartă în el — de foarte multe ori contagios prin exemplul dat — microbul descompunerii fizice şi morale.

— Aşadar, trebuie luptat împotriva acestui, cum îi spune, flagel, nu?

— Nu încape discuţie. Luptă prin orice mijloace care să...

— Socotiţi că astea... orice mijloace sînt permise pentru a-l face pe un beţiv înveterat, care-şi macină zilele, banii şi viaţa familiei sale, să se dezguste de băutură, să scuipe în ea şi s-o lase?

— Există nenumărate broşuri, sfaturi medicale şi chiar medicamente...

— Toxice?

— Uneori, da...

— Într-adevăr. Există. Dar eu am găsit ceva mai ieftin, mai sigur şi fără nici un risc.

— Un preparat? O formulă?

— Apă. Apă chioară, dom'le doctor!

— Cum apă? Ce fel de?... Ce să faci cu ea? Crezi că-i atît de simplu?

— Ba, foarte simplu. O torn în vin, în ţuică, în vermut sau sifon. Ce poate să facă rău sifonul la stomac, la creier, ori inimă, dacă-l amesteci cu bere? Ce vă uitaţi aşa la mine? Sînt fostul responsabil de la bodega „Noroc şi tot aşa să ne mai fie", din Obor. Am poimîine proces pentru... diluare de băuturi. O să vă propun martor. Acu dacă mi-aţi divulgat cum îi cu lupta... Nu o să daţi înapoi, că-i pe jurămînt... V-aduc de-acasă şi vă-ntorc cu taxiul. Un pas nu faceţi pe jos. Dacă-i vorba de luptă împotriva alcoolismului... Ce mai? Cu toate mijloacele. Cît costă, vă rog, consultaţia? Ei, asta-i bună, acum! Nu mai scoateţi nici o vorbă?

REŢETA

SCENET

Personaje:
Mimi
Fifi

MIMI: Bună, tu!...
FIFI: Mimişor, drăguţo! Ce plăcere să te văd!
MIMI: Vai, ce bine arăţi! Ce siluetă! Talie de mane-
chin!...
FIFI: Dacă ai şti cu ce efort!... Nici tu nu arăţi rău.
Te-ai împlinit un pic...

— Încă un mic efort și o să ajungem la *greutatea normală.*

DAN RADU IONESCU

MIMI: Un pic? Am optzeci de kilograme. Trebuie să dau neapărat jos cincisprezece kilograme. Spune-mi: tu ce-ai făcut? Ai o rețetă?

FIFI: Desigur...

MIMI: Mi-o dai și mie?

FIFI: Știu și eu dacă o să-ți folosească?

MIMI: Ție nu ți-a folosit?

FIFI: Ba da, dar...

MIMI: Te grăbești?

FIFI: Așa, vreo zece minute aș avea...

MIMI: Perfect. Hai să ne așezăm pe banca asta, îmi scot carnețelul și notez tot.

FIFI: Dacă insiști... Bine, notează... Dimineața, o lingură cu miere, o cafea cu lapte cu pîine cu unt și gem.

MIMI: Da?!...

FIFI: Între nouă și zece, două ouă moi, o sută de grame de șuncă, o sută de grame de brînză. Ai scris?

MIMI: Tot.

FIFI: La prînz, o supă sau o ciorbă, indiferent de ce, pește fiert cu maioneză, friptură de porc la tavă și o felie de tort.

MIMI: Extraordinar!

FIFI: Nu mă întrerupe... După-amiază, ceai cu biscuiți și dulceață. Seara, cu două ore înainte de culcare, o friptură de orice cu cartofi prăjiți și orez cu lapte. Ai notat?

MIMI: Da... Și tu, cu regimul ăsta ai ajuns la 65 de kilograme?

FIFI: Îți dau cuvîntul meu! În două luni... Am plecat. Pa!

După cîtva timp...

MIMI: Ascultă, tovarășa!

FIFI: Mimi!

MIMI: Nici un Mimi! Nu ți-e rușine? Ți-ai bătut joc de mine, uite în ce hal am ajuns? Am luat cincisprezece kilograme în plus.

FIFI: Eu ți-am spus...

MIMI: Ce mi-ai spus? Că ai ajuns la 65 de kilograme urmînd regimul pe care mi l-ai dat să-l notez și eu, proasta de mine!

FIFI: Exact.

MIMI: Cum, îndrăznești să afirmi că...

FIFI: Sigur, afirm! Nu m-ai lăsat să-ți explic...

MIMI: Ce să-mi explici?

FIFI: Că eu am urmat acest regim timp de două luni și că de la 50 de kilograme am ajuns la 65...

Născut la 2 ianuarie 1933, în comuna Aldeni, județul Buzău. Absolvent al „Școlii de literatură" și al Facultății de limbă și literatură română, din București. Volume: Necazuri și bucurii (1956); Noaptea cu dragoste (1962); Iubirea e un lucru foarte mare (1967); Umor (1970); Teatru (1970); La iarbă albastră; Sufereau împreună (1966); Pompierul și opera; Cine sapă groapa altuia. **Piese de teatru:** Iertarea (1968); Vinovatul, Prețul, Chitimia. **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

ION BĂIEȘU

UN VICIU FĂRĂ NUME

Recent, mi s-a propus să intru în spital pentru a fi cercetat mai amănunțit de doctori. Medicul care mă îngrijea la policlinică îmi purta o pică teribilă. Avea impresia că sufăr de o boală, care boală el nu putea s-o descopere cu nici un chip. „Ești bolnav de ceva, spunea el. Trebuie să te internezi în spital."

M-am internat și nu am de ce regreta. Stau aici de o lună de zile și, deși nu mi s-a spus încă ce boală am, deoarece nu se știe, mă simt foarte bine. Medicii mă întreabă în fiecare dimineață cum mă simt, eu le spun că mă simt bine, iar ei clatină din cap, dezamăgiți, spunîndu-și parcă: „Ori e încăpățînat și nu vrea să recunoască că e bolnav, ori, într-adevăr, nu-l doare nimic. Hai să-i mai facem cîteva analize!" Deși am făcut cel puțin douăzeci de analize, medicii găsesc mereu noi analize și examene de făcut, întrucît acestea se încăpățînează să arate că sînt perfect sănătos. „Nu se poate, trebuie să ai ceva, spun medicii, ești bolnav!"

Cum spuneam, în afară de necazurile pe care mi le pricinuiesc analizele, prin sîngele pe care îl pierd, mă simt foarte bine. Cea mai mare mulțumire mi-o dă însă faptul că am cunoscut aici niște oameni foarte interesanți, asupra cărora se pot face studii dintre cele mai revelatoare și pe care îi urmăresc în fiecare zi. Am ajuns, de pildă, la concluzia că comportarea oamenilor într-un spital, și chiar în viața de fiecare zi este în mare măsură determinată de boala

care o au. Am să dau cîteva exemple în această privință.

În salonul în care sînt internat se află, printre alții, și doi diabetici. Aceștia, după cum cred că știți, suferă din cauză că au zahăr în sînge. Boala aceasta a diabetului îți dă niște reacții sufletești foarte ciudate: devii egoist, hrăpăreț, ai mereu chef de ceartă și o obsesie permanentă: glicemia. În fiecare dimineață, bolnavii de diabet fac o analiză prin care se stabilește procentul de zahăr pe care îl au în sînge. În funcție de acest procent, primesc porția de mîncare, mai mare sau mai mică. Cînd li se micșorează porția, cei doi diabetici din salonul meu devin fiare, se ceartă cu toată lumea, se insultă între ei, după care se decid să declare greva foamei pe timp de o oră.

Un alt tip de bolnav care a intrat în atenția mea în această perioadă e bolnavul de piele. Acesta, un tip roșcovan și gras, are pe mîini și pe picioare o eczemă foarte dizgrațioasă. „Eczemistul", cum îl numesc cu dispreț diabeticii, urăște de moarte pe toți ceilalți oameni de pe pămînt care nu au și ei o eczemă. După părerea lui, în realitate fiecare om are cîte o eczemă, dar cei mai mulți nu au curajul să recunoască.

Din prima zi cînd am venit în salon, „eczemistul" s-a gudurat pe lîngă mine, ca să mă poată întreba: „Nu-i așa că și dumneata ai o eczemă?" Cînd i-am spus că nu, m-a privit cu un dispreț fățiș și făcea ce făcea și se apropia de mine, jughinindu-se ca o vită de gard, doar-doar o să iau și eu eczema lui. Ca să mă răzbun, îi spuneam de zece ori pe zi: „S-a constatat precis că toate eczemele cu cauze interne, sînt nevindecabile și nu se transmit prin contact direct!" La care el îmi replica veninos: „Dumneata habar n-ai de concluziile ultimului congres mondial de dermatologie, de-aia spui asemenea inepții. S-a dovedit că toți oamenii au eczemă, unii pe din afară, alții pe dinăuntru!"

Cei mai sociabili și mai simpatici bolnavi sînt cei de la boli nervoase, cu care sîntem vecini. E aici un bolnav care m-a oprit de cîteva ori prin curte, cînd ieșeam la plimbare, întrebîndu-mă: „Eu te cunosc pe dumneata de undeva, dar nu știu de unde!" Cînd încercam să-i spun de unde, mă oprea imediat: „Nu-mi spune nimic, vreau să-mi verific memoria".

Peste un ceas sau două, iarăși mă întreba: „De unde te cunosc eu pe dumneata, unde te-am mai văzut? Nu, nu-mi spune nimic, vreau să-mi verific memoria". La vreo săptămînă, dîndu-mi seama că figura mea îl obsedează, l-am oprit și i-am spus: „Nu te mai chinui degeaba, îți spun eu de unde m-ai cunoscut. M-ai cunoscut tot aici, în curtea spitalului, cu o zi înainte de a mă întreba pentru prima oară de unde mă cunoști".

Cel mai interesant tip pe care l-am întîlnit aici rămîne însă Vărgatul, poreclit așa de diabetici, pentru că poartă o pijama vărgată, care îi enervează nu știu din care pricină. Vărgatul arată cel mai bine dintre noi toți, e mereu vesel și binevoitor, nu o dată a cedat porția lui de mîncare celor doi diabetici nesătui. Îi place foarte mult să povestească, să stea la palavre, dovedind că se simte cum nu se mai poate de bine în spital și că nici prin gînd nu-i trece să plece. Cea mai mare simpatie mi-o poartă mie, deoarece și el, ca și mine, nu avem nici o boală precisă.

— De trei luni de zile îmi caută o boală și n-o găsesc! mi-a spus el, într-o zi, cu o satisfacție pe care nu încerca s-o ascundă. M-au suspectat de ulcer, de tuberculoză, de prostatită, de hepatită, de leucemie, de uretrită, dar, de fiecare dată, au dat greș, analizele ies bine. Dar și eu îi înnebunesc. Azi spun că mă doare burta, mîine piciorul, poimîine spinarea.

— Păi ce interes ai să-i minți? l-am întrebat.

— Nu-i mint totdeauna, uneori mă doare de-adevăratelea, dar, cînd vreau eu, îmi trece. Știi, eu pot să-i comand organismului meu cum să reacționeze. Dacă vreau, îmi măresc ficatul, fac plămînii să horcăie, bag draci în inimă, ridic tensiunea la douăzeci și unu sau o scad la șase, fac ce vreau. Asta îi înnebunește pe doctori.

— Îi enervează?

— Nici vorbă! Eu sînt bolnavul la care țin cel mai mult. Pot spune că mă adoră. Sînt un ghem de contradicții și enigme și asta îi pasionează. S-au luat la întrecere, fiecare crede că el o să-mi găsească, în sfîrșit, diagnosticul. Pe mine se dau cele mai grele examene, am trîntit pînă acum cinci medici care își dădeau secundariatul și trei care-și dădeau primariatul.

— Dar dumneata ești un adevărat artist! am e clamat eu cu admirație.

— Într-adevăr, precizează Vărgatul, e o adevărat artă să fii bolnav. Văd că și dumneata te pricep stai aici de o lună de zile fără să ai un diagnosti În orice caz, mai bine decît mine n-o să te descurc Aș putea să-ți fiu profesor. Eu de zece ani umbl din spital în spital.

— Îți face plăcere?

— Da, îmi face realmente plăcere. Nu fumez, n beau, nu sînt afemeiat. Am un singur viciu: îmi plac spitalul, adică să fiu bolnav. Cînd sînt afară, tînjes ca o fiară în captivitate. Afară viața e plictisitoare Aici viața e o luptă.

— Bineînțeles că în perioadele cît stai în spit salariul îți merge.

— Da, mi se depune la CEC. E drept, nu chiar î întregime, dar aproape, pentru că am vechime. Dc nu asta mă interesează, că n-am ce face cu bani

— Și cum ai făcut că nu ți-au descoperit pîn acum acest viciu?

— Foarte simplu, pot să te învăț și pe dumneato Fii atent, îți spun toate secretele. În primul rînd, n e bine să arăți că ești prea sănătos, dar nici să fa prea mult caz de boala ta. În general, nu te văit mai ales la serviciu, pentru că șefii, mai ales dac suferă și ei de așa ceva, nu-i pot înghiți pe salariaț care se vaită, îi suspectează de ipohondrie. Cel m nimerit e să faci odată, prin surprindere, o criză: în cepi să te tăvălești pe jos, dai ochii peste cap (de pinde ce fel de boală vrei să ai), pînă cînd ba alarma în toți și simți că au venit de față și cei ca vrei tu să știe neapărat că ești foarte bolnav. Bine înțeles că ei vor chema o mașină să te ducă la sp tal, dar tu refuzi, susții sus și tare că nu suporți aș ceva. Același lucru trebuie să-l spui și medicilor, început, în primele zile, pentru ca apoi să dai în presia că te resemnezi și că lași la aprecierea lo care se pricep și știu totul. Vin, după obicei, colec de serviciu să te viziteze. Unii, din răutate, îți v spune cu o invidie fățișă că arăți foarte bine, dar trebuie să le închizi imediat gura, spunînd: „Tocm din cauza asta se miră și doctorii: la față arăt bin dar analizele ies prost. Acum îmi fac niște anali foarte suspecte, nu-mi spun pentru ce, dar eu ș că mă bănuiesc de boala aia care nu se spune

glas tare". Spune-le și alte boli de care ești suspectat, dar alege unele cu nume cît mai fioroase, ca de pildă: trombangeită obliterantă, limfogranulomatoză benignă, boala lui Hodkin, bronșectazie etc. Cît timp ești în spital, cere să ți se dea lucrări de la întreprindere, iar dacă ți se dau, lucrează în așa fel încît să te descopere doctorii, aceștia să facă scandal celor de la serviciu și așa mai departe.

În general, de doctori să nu-ți fie teamă. Din partea lor poți să stai în spital și un an de zile, ei regretă cînd se despart de un bolnav. Cît o să mai stai pe aici, o să înveți multe de la mine. Dar să nu mai vinzi la nimeni secretul. Înainte de vizita mare, sfătuiește-te cu mine. În orice caz, ai grijă ca azi să spui că te doare altceva decît ieri, pentru ca să creadă că ai o boală dificilă sau chiar un complex de boli.

– Bine – i-am spus Vărgatului – dar eu nu vreau să stau în spital prea mult.

Vărgatul m-a privit uluit, ca un grădinar care descoperă cu uimire că pomii pe care i-a plantat cu atîta trudă sînt dintr-un soi rău, sălbatic, neproductiv.

– Nu înțeleg! De ce să pleci? Nu ți-e bine aici? Crezi că afară o să fii mai fericit?

– Nu știu, i-am răspuns. Probabil că eu nu am viciul dumitale. Nu toți oamenii au același viciu.

– Așa-i la început, m-a asigurat el. Cu timpul, o să-l capeți.

O vreme ne-am luat în serios prezicerea Vărgatului, dar observ că aceasta s-a adeverit, totuși. A început, într-adevăr, să-mi placă spitalul, nu mă mai deranjează nimic, îmi face plăcere cînd mi se ia sînge, cînd mi se fac injecții, cînd sînt pipăit de doctori, cînd înghit pastile. Sînt prieten cu toți, mă iubesc ca pe copilul lor, glumesc cu mine și-mi spun pe numele mic. Mă tem că și eu am căpătat viciul Vărgatului. De ce? Pentru că nici prin cap nu-mi trece să mă întorc acasă, am dat de înțeles familiei să nu mai conteze pe mine. Ca să fiu sincer, nu-mi pare rău. În fond, e un viciu onorabil și original, care mă face să adopt un aer de superioritate față de ceilalți oameni, care nu au ajuns la un asemenea rafinament. Una e să fii egoist, bețiv, afemeiat, misogin mizantrop, și alta e să fii posesorul unui viciu care nici măcar nu are un nume. Da, cred că și din pricina asta a început să-mi placă acest viciu. Uneori îmi trec prin minte idei ciudate. Mă gîndesc, de pildă, să dau numele meu acestui viciu, așa cum unii savanți dau numele lor descoperirilor pe care le fac unor boli sau microbi sau medicamente, în felul acesta aș deveni celebru fără să fac un efort prea mare. Cineva, de pildă, întrebă pe altcineva:

– Ce fel de om e Georgescu?

– E un om minunat. Săracul, are un singur viciu „Băieșu".

S-a născut la 22 octombrie 1936, în Cernăuți și este absolvent al facultăților de istorie-geografie și ziaristică. Redactor la ziarul Crișana **din Oradea. Colaborează la Radiotelevizinune cu schițe, scenete, epigrame, parodii și scenarii și figurează cu epigrame în antologia publicată de editura „Facla", din Timișoara, sub titlul** Dansul săbiilor (1975).

DIMITRIE BĂLAN

MEGAFONUL

(MOMENT DRAMATIC CU ... POLUARE FONICĂ)

Personajele: El, Ea, Megafonul instalat deasupra unui telefon public

EL (după ce l-a făcut KO pe ... telefon, a obținut tonul și a făcut de șase ori cu degetul): Alo, tu ești?! ...

MEGAFONUL (cu maximum de intensitate): ... Stația de radioficare ...

EA: Cine?

EL: Eu, Radu ...

EA: De cînd lucrezi la radioficare?

MEGAFONUL: De la orele 10,30 ... Transmitem *Sfaturi pentru pietoni și conducători auto* ...

EL: Aș vrea să ne întîlnim ...

MEGAFONUL: ... În intersecție este interzis ...

EA: Ce-ai spus? Ce să facem? ...

MEGAFONUL: ... Traversați strada numai pe culoarea verde a semaforului.

EL: Nu înțeleg bine ce spui! ...

MEGAFONUL: ... În acest caz, accidentul este inevitabil ...

EA: Vai de mine!

EL: Ce s-a întîmplat?

EA: Ziceai că e pericol de accident ...

MEGAFONUL: ... Deci evitați ciocnirile, respectînd regulile de circulație ...

EL: Am bilete la filmul ...

MEGAFONUL: ... Surprins pe roșu ...

EA: Ascultă! Îți bați joc de mine? Termină! (Tros

EL: Alo, Mioara! Alo! ...

MEGAFONUL: ... Nu insistați pe culoarea roșie ..

DURERE LA URECHEA STÎNG

(SESIZA

Tovarășe Director,

Subsemnatul Ion Ionescu-Bolentinu, de profesiu (dar n-are nici o importanță ce profesiune am), c miciliat în (dar nici asta nu are importanță, căci trece adresa pe plicul închis și sigilat, ca să nu aju gă pe cine știe ce mîini), vin în fața dumneavoas cu următoarea sesizare:

Vinerea trecută, după orele de servici, m-am urgent cu primul autobuz în care am încăput, dir acasă. Am făcut o baie fierbinte și m-am frecat gît cu piatră „pons", căci trebuia să iau o cămo curată, deoarece aveam să mă duc la doctor și ăș se cam uită la așa ceva. Am lăsat „blugii" și am î brăcat o pereche de pantaloni evazați, că pute să prezint parada modei. În drum spre policlini am vrut să mă opresc și pe la frizer, dar era coa și nu se dădeau numere de ordine ... Apropo: c veți pune la punct, cu competența care vă carac rizează și exigența necesară, cozile din frizerii, ac flagel ce macină oamenii muncii o dată pe lun Tocmai de aceea nu m-am tuns de paisprezece l și n-arăt rău.

La policlinică, o cetățeancă în alb mi-a spus iau bon de ordine. Ce birocrație!

– La ce cabinet doriți?

– Mă doare urechea stîngă.

– Atunci la O.R.L.

– La ce?

– La otorinolaringologie ...

– Dar dacă mă durea urechea dreaptă, unde trimiteați?

– La ... dar de ce întrebați?

– Așa, pentru cultura mea generală, că prea v biți păsărește ...

– Mergeți la camera 42. Mai aveți trei perso înainte.

Bun! Cu bonul în mînă, m-am prezentat la

mera 42. În fața ușii nu era nimeni. Pesemne că cei trei pacienți s-au vindecat pînă să ajung eu.

Bat cu mult curaj la ușă, care se deschide. Mă întîmpină o cetățeancă în alb, alta decît cea de la primire și care mă întreabă, deși mă vedea că aștept:

– Mai e cineva pentru O.R.L.?

Mă uit în jur și nevăzînd pe nimeni, exclam:

– Eu.

– Poftiți.

Am intrat în cabinet. Acolo, doctorul mi-a întins mîna și m-a poftit să iau loc. Nu prea aveam eu chef de protocol, că durerea de la urechea mea stîngă era mare. Dar tot „am luat loc". Însă, să vedeți ce oameni sînt doctorii ăștia! În loc să facă ceva să-mi treacă durerea, se apucă să-mi pună tot felul de întrebări:

– De cînd vă doare?

– De ieri...

– Simțiți înțepături sau o durere surdă?

– Nu sînt surd!

– Ați mai avut dureri la ureche?

– Vreți să știți și numărul de la pantofi? strig epuizat.

– Ați stat în curent? revine interlocutorul în alb, imperturbabil...

Și dă-i cu întrebările pînă mi s-a făcut acru. Apoi a luat o oglindă cu gaură, pe care și-a pus-o pe cap în chip de coroană de prinț moștenitor. A dat nemulțumit din cap și a spus:

– Otită...

– O... ce?

– Otită. Dezinfectăm și apoi vă facem o rețetă pentru medicamente.

Așa a făcut. Mi-a pompat ceva în urechea stîngă. Ba chiar și în cea nevinovată din dreapta. Apoi s-a așezat la masă și a început să scrie o listă de pilule și injecții. Pe urmă, mi-a explicat cum să le iau.

Dar culmea acum intervine! Am ieșit pe ușa cabinetului și durerea din urechea mea stîngă tot nu încetase. M-am dus acasă, același lucru. Au trecut trei zile și durerea persistă... Dar să știți că am fost foarte prudent. Nu m-am dus cu rețeta la farmacie, că ăștia sînt în stare să o rețină acolo. Și mi îmi trebuia hîrtia cu pricina ca să vă demonstrez c de superficial se lucrează la acest cabinet. Auziți! S mă duc cu toată încrederea și durerea la doctor și s plec de la el tot cu durerea în ureche. Păi e posibil Păi ce-i pus el să păzească acolo? În timp ce toat lumea muncește pe șantiere, în mine, pe cîmp, l catedră sau eprubete, dumnealor se uită la tine, t sîcîie cu întrebări și te trimit la plimbare... Vă ro să cercetați și să anchetați cu atenție acest caz ș să-mi răspundeți ce măsuri s-au luat împotriva doc torului și cum l-ați pus la punct, că eu am să m adresez și la alte organe. Nu de alta, dar cînd i-ar cerut să-mi dea certificat medical, n-a vrut, pe moti că eu nu lucrez nicăieri de doi ani și trei luni, cîn am părăsit locul de muncă din cauză de boală. C maistrul avea boală pe mine că lipseam nemoti vat...

Cu mulțumiri în spirit critic,

ION IONESCU-BOLENTINU

S-a născut la 11 noiembrie 1933, în Călărași. A absolvit Institutul de artă teatrală. A jucat pe scenele teatrelor din Galați, Ploiești și în prezent, în București, la teatrul „Lucia Sturza Bulandra".

ȘTEFAN BĂNICĂ

DACĂ VĂ PLACE FIZICUL MEU ATUNCI...

E destul de greu. Totuși am să vă mărturisesc secretul „frumuseței" mele:

Dimineața, o țigară pe stomacul gol (de preferat „trabuc"), nici un fel de mișcare pînă la ora zece, cînd la braseria cea mai apropiată servesc nu un dejun mic, ci... un coniac mare.

Pînă la ora prînzului fumez și celelalte 19 țigări din pachet. De obicei, la această oră, sînt așteptat de soția mea cu masa caldă. Aici urmează singura mișcare sportivă pe care o fac... O fentă... nevesti-mii... și mă opresc la restaurantul Berlin, unde, pentru menținerea glasului, torn, pe nerăsuflate, pe gît... una-două beri reci. (Sic! În necazul O.R.L.-iștilor.)

Cînd sînt sigur că cei de-acasă s-au resemnat și nu mai speră să mă vadă la dejun (este și asta o scuză), mă îndrept spre casă. Un mic conflict conjugal (așa am citit că se poartă în lumea Hollywood-ului), unde se sparge cîte ceva, din ceea ce ne-a mai rămas de la cutremur. Această stare conflictuală îmi revitalizează sistemul nervos (mai ceva decît stricnina) și mă „scoate în relief" în fața vecinilor dornici de liniște (ce să le fac dacă nu vin la... teatru).

Nici o oră de somn, după-amiaza... Seara, cînd plec de la teatru, caut totdeauna drumul cel mai drept spre... Cina. Aici, mi-e de-ajuns o sticlă de vin de trei sferturi, de Riesling (de fapt un fel de cocteil vitaminic), bine păstrat cu metabisulfit de sodiu (de care are nevoie ulcerul meu gastric). După ora închiderii, cînd sînt sigur că nu mai găsesc „deschis" decît acasă, mă întorc în sînul familiei. Mărturisesc că, abia acum, am poftă de mîncare și recuperez cele trei mese, mîncînd pe rînd ochiurile cu șuncă ca mi-au fost pregătite dimineața, apoi ciorba, sarmalele și papanașii de la prînz, iaurtul și mărul de seară. (În felul ăsta soția nu se mai plînge că nu a pentru cine găti.) Neapărat, înainte de culcare, cafea de 1/2 kg... trăsnet. (Mă zgîlțîie cu pat cu to Urmează o noapte de insomnie și dimineața mă tr zesc „freș", apoi îmi reiau programul circulînd pr oraș cu fizicul pe care dvs. mi-l admirați în fiecare

Iată deci, dragii mei admiratori, ce aveți de făc dacă vreți să arătați ca mine și nu ca...

P.S. Am uitat să vă spun însă esențialul:

Ceea ce v-am recomandat dvs. și ați citit cu mul curiozitate și îngăduitor umor, nu este decît secven unui monolog dintr-un spectacol în care subsemnat deținea un anumit rol...

Păi altfel, ce credeați?

V-ar fi convenit, nu?

Degeaba! Nu țineț Sînt om serios, iubesc teatr și nu vreau să pățesc ca...

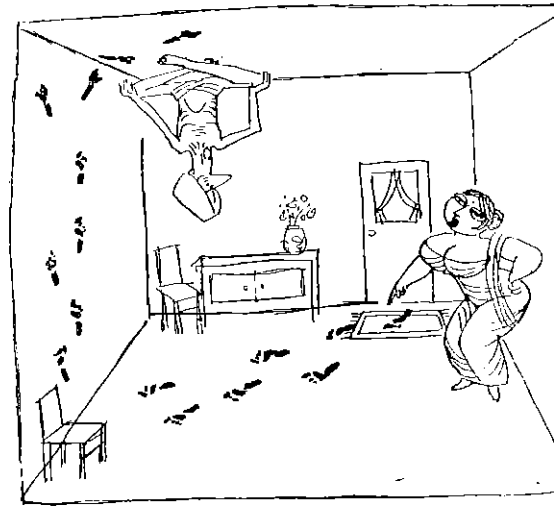

CIK DAMADIAN

Născut la București, la 20 iunie 1913. Decedat în iunie 1979. A absolvit Facultatea de medicină din București, în 1938. Debutează în literatură la Bilete de papagal, **sub direcția lui Tudor Arghezi, în august 1929. Între 1930—1934, are o intensă activitate literară în paginile publicațiilor de avangardă. Publică pamflete politice, articole de cultură, reportaje sociale. În anul 1945 îi apare volumul** Ninge peste Ucraina. **În anul 1946 publică volumul de versuri** Marea furtună. **Din același an începe și activitatea de autor**

AUREL BARANGA

de piese (comedii): Mielul turbat (1953): Rețeta fericirii (1957); Siciliana (1961); Adam și Eva (1963); Fii cuminte, Cristofor (1964), Sfîntul Mitică Blajinu (1965); Opinia publică (1967); Poezii (1968); Travesti (1969); Interesul general; Viața unei femei. **Membru al Uniunii Scriitorilor.**

FABULA VITEZEI

A ajuns simbol de lene
Bietul melc.
Ce nedreptate!
El ce-și duce casa-n spate.
Să te văd pe dumneata,
Obligat să porți în circă
Holul
Și sufrageria,
Baia
Și bucătăria,
Cărțile din bibliotecă,
Plăcile din discotecă,
Și atîtea alte, încă,
Să te văd: ai alerga?

În povestea cu melcul-mîlc
Descifrez un tîlc:
Înainte de a rîde
De meteahna orișicui,
Pune-te în locul lui!

Și-o MORALĂ, neapărat,
Care va împunge:
Merge încet,

E-adevărat:
Dar,
În schimb,
Ajunge!

FABULA CONCEPȚIEI

Pleoștită ca o varză,
Plînge o barză:
— Le-am adus la toți copii,
Dolofani, frumoși și vii,
Însă ei, nici un cadou,
Nici măcar un ou!

I-a răspuns un cocostîrc,
Dintr-un smîrc:
— Ca să nu rămîi golașe,
Păguboasă și codașe,
Fă-te moașe!

De-atunci barza,
Răbdătoare,
Face întruna reciclare.
Dar
MORALA
(Lua-o-ar boala!)
E că ochii de-ți arunci,
Nu mai vezi pe lume prunci,
Căci pe horn ne vin adulți,
Principiali, serioși și culți.
(Cei mai mulți!)

FABULA UITĂRII

O curcă beată
Se bălăbănea prin ogradă:
— Cine poate să înțeleagă
Să știe,

Să creadă?
Am adunat în inimă
Prea multe dureri,
Ce vă zgîiți așa la mine,
Suflete de muieri?

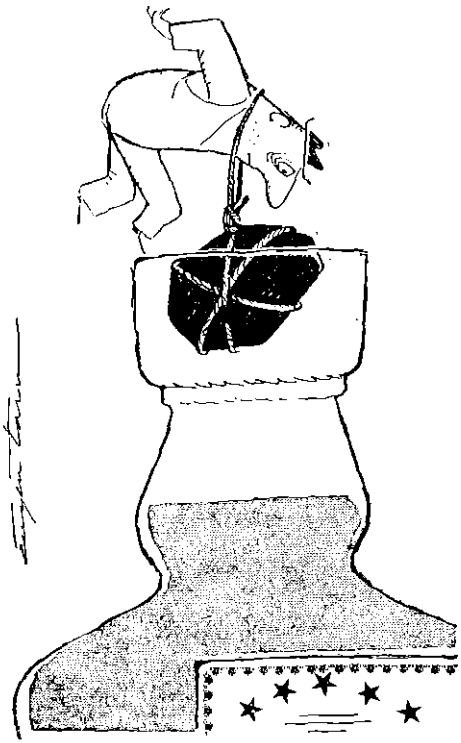

Beau și caut alinare
În uitare,
Am suferit prea mult,
Beau ca să uit . . .

Zise un gînsac: — Dacă-i așa,
Dacă bea ca să uite,
De ce nu uită să bea?

Iar MORALA poate
De aici să înceapă:
Bea ca să uite de apă!

S-a născut la 20 ianuarie 1931, în comuna Tg. Cărbunești, județul Gorj. Volume: Uluitoarea dispariție a unui cap liniștit (1962). O raită prin pădurea de întîmplări (1966); **un microroman** Duminica lucrurilor (1968); Întîmplări din primul vis (1968); Numărați pînă la unu (1969); Săgeata albă (1969); Cuptorul de ars cărămidă **(roman, 1971);** Ancheta (1972); Cocorii de iarnă (1973); Cascada; Călciiul lui Ahile; Microsioane satirice. **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

VASILE BĂRAN

GOSPODINA SALVATĂ

— Și ce credeți? Într-o zi soțul îmi aduce o ma șină pe care o poți lăsa în bucătărie fără grija mesei

Curăță morcovi, ceapă, cartofi, usturoi, ridichi . . Toacă mărar, pătrunjel, varză, conopidă, țelină . . Așază la cuptor orice fel de friptură: de porc, de curcan, de vițel, de berbec, de iepure. Face sara mură de pește și alte saramuri. Coace pîine și plă cinte. Fierbe compot, ceai, cafea, țuică și vin. Apo pune masa, se așază la ea și mănîncă tot.

Cînd ai venit, găsești vasele gata spălate.

Exact cum le lăsaseși tu înainte de a fi plecat la servici, cu toate că te consideri un om căruia — pe lîngă ordine — îi mai place și igiena . . .

CONSULTAȚI

Cabinet medical. Personaje: Doctorul, Pacientul

PACIENTUL: Doctore, azi-noapte, în vis, mi-am văzu ceafa. E posibil?
DOCTORUL: Sigur că e posibil.
PACIENTUL: Să-ți vezi ceafa?
DOCTORUL: Da, ceafa.
PACIENTUL: Mă aflam pe o bancă și mă uitam în ceafă.
DOCTORUL: Nu era filmată?
PACIENTUL: Nu. Eram tot eu, dar stăteam puțin ma înaintea mea. Se poate să nu fi visat?
DOCTORUL: Se poate.

PACIENTUL: Adică să-mi fi văzut ceafa fără să fi fost vis?
DOCTORUL: Desigur.
PACIENTUL: Şi cum se explică? Ce credeţi?
DOCTORUL: Cîţi ani aveţi?
PACIENTUL: Douăzeci şi cinci.
DOCTORUL: Regret.
PACIENTUL: Ce regretaţi?
DOCTORUL: Boala. La o vîrstă atît de tînără!
PACIENTUL: Şi nu se mai poate repara nimic?
DOCTORUL: Ba da: să nu vă mai uitaţi înapoi! E timpul să vă vedeţi fruntea!

REVIZUIRE

La un an după căsătorie, Romeo îşi luă ciorapii şi-i aruncă pe fereastră.

— Ce ai, Romeo? se miră Julieta.

— Ţi-am spus să mi-i speli! ţipă, apoi, dintr-o dată, Romeo.

Julieta pufni în rîs.

— Ce tot vorbeşti? Dar tu ce cusur ai?

Romeo aruncă pe fereastră şi pantofii.

Ca să arate că şi ea poate arunca pe fereastră cîte ceva, Julieta dădu brînci unei vaze de flori. Vaza se rostogoli şi era cît pe-aci să cadă în capul unui trecător.

— Hei, urcă el scările, de ce vă certaţi?

Vru să intre, dar cei doi îi trîntiră uşa în nas.

— Vezi-ţi de treburi! Nu te amesteca dumneata în viaţa noastră personală.

Trecătorul era Shakespeare.

Ajuns acasă, tăie ultimul capitol şi îşi lăsă capul în podul palmei copleşit de întrebări:

— Ce să fac cu ei? Ce să fac cu ei?

Şi ştiţi ce le-a făcut în scop educativ şi poate chiar şi . . . sanitar.

STRECURĂTOAREA

Tabloul I
O bucătărie

MAMA: E gata laptele! Vino la masă!
(Din camera alăturată se aude vocea fetei.)
FETIŢA: Nu mi-e foame, mamă!

M. OPRO

— Sînt supărată dragă, nu ştiu cu cine seamăn fetiţa mea aşa de murdară şi dezordonată!?

MAMA: Nu vrei lapte?
FETIŢA (apare ciufulită, umflată de un somn repezi e o fată de 16—17 ani): Nu, mamă!
MAMA: Să-ţi fac un ceai? Bea, totuşi, o cană c lapte.
FETIŢA (care îşi aranjează părul, ochii): Nu beau lap te, mamă. Ţi-am spus.
MAMA: De ce nu bei?
FETIŢA (uşor enervată): Uf, mamă! Ştii că nu-mi place
MAMA (îngrozită): Nu-ţi place laptele? Toţi copi beau lapte! Pe tot globul pămîntesc copiii bea lapte. Şi ţie nu-ţi place laptele? De ce nu-ţi place
FETIŢA (se apropie de cana cu lapte şi găsind argu mente, aproape că ţipă): Ce tot spui, mamă Nu-mi place şi gata! Uite nu mi l-ai strecurat bi ne, uite bobiţele de smîntînă, ţi-am spus că mi nu-mi place smîntîna . . .
(Fetiţa îşi pune fustiţa şi iese.)

Tabloul II

MAMA (în bucătărie cu o vecină): Nu ştiu ce-o fi c strecurătorile astea. Nu se mai fac ca lumea. Ori cît l-ai strecura, tot rămîne smîntînă. Şi fetiţe mele nu-i place smîntîna. Şi nu mai bea nici lap tele. N-ai o strecurătoare ca lumea?

VECINA (o privește, vrea să-i spună ceva, dar ezită.)
MAMA: Trebuie să găsesc o strecurătoare ca lumea. Fetița mea nu mai bea lapte. Nu-i mai place laptele. Trebuie neapărat să găsesc o strecurătoare ca lumea.

Tabloul III

(Într-un bar. La o masă, Fetița, picior peste picior, cu un bărbat.)
BĂRBATUL: Un pepsi?
FETIȚA: Nu beau.
BĂRBATUL: Atunci, un citro?
FETIȚA: Nu beau.

Tabloul IV

(La bucătărie, mama, vecina.)
MAMA (către vecină): Nu bea nici ceai, nici lapte și asta din pricina strecurătoarelor. Nu se mai fac strecurători ca lumea. Și fetița mea nu mai bea lapte și nici ceai . . .

Tabloul V

(La bar, Fetița, Bărbatul, muzică și fum.)
BĂRBATUL: Atunci ce bei?
FETIȚA (aprinzîndu-și o țigară): Un coniac.

S-a născut la 5 iulie 1935, în orașul Timișoara, unde a absolvit și Facultatea de filologie. Este ziarist din anul 1952 iar actualmente, redactor-șef al cotidianului Neuer Banater Zeitung, **din Timișoara. Este membru titular al Uniunii Scriitorilor. Dintre cărțile apărute menționăm:** De-ale șvabilor, **culegere de proză scurtă (1971);** Scrisori satirice, **culegere de proză scurtă (1974);** Nu-mi atîrn fața de un cui, **volum de versuri (1976);** Viața și opera scriitorului bănățean Adam

NIKOLAUS BERWANGER

Müller-Guttenbrunn **(1976);** Monografia Teatrului german stat din Timișoara **(1972).**

UN FACTOR DE RISC NEPREVĂZ

Oameni buni, am spus, totdeauna, că un de noroc nu aduce noroc, ci numai nenorocire. aceea nici nu joc la acel Loto și nici acel sport, care l-au botezat Pronosport, și care este o drc cu care unul ca mine nu vrea să aibă de-a face. D bătrînica mea m-a certat de multe ori, că n-am ajung niciodată cu astfel de nărav la bani, am cuminte în banca mea de parcă aș fi avut un chil vată în urechi.

Și totuși cîștig de douăzeci de ani în fiecare s tămînă zece lei! Bani pe care nu i-am cheltuit apa sîmbetei cu Pronosportul. Deh, în douăzeci ani se strînge o grămăjoară frumușică, dacă pui s tămînă de săptămînă zece lei deoparte.

Acum cîteva zile era să plesnesc de ciudă, c am aflat vestea cea mare, că nea Jergl, un bărbat leatul meu din Umseck, de la noi, a cîștigat la Pronosport o sută mii lei. Ziua următoare am fost curos că n-am fost eu acela, cîștigătorul, căci a aș fi avut un om pe conștiință.

Nu, nimeni n-a omorît pe nimeni! Nana Nants muierea lui nea Jergl, a citit în foaie că bărbatu a cîștigat așa din senin atîta băneț, și glonț s-a cu țedula fluturînd în mînă la doctorul Karl: „In lui . . . dom' doctor . . . Dacă nea Jergl află că a tigat o sută mii lei . . . nu, vestea asta îl bagă groapă!"

Doctorul a calmat-o pe Nana Nantschi: „Hai să lăsăm văicăreala! Îi spunem de norocul cel mare pe ocolite, așa cu încetul și frumosul, în rate. Și astfel nu se poate întîmpla nimic!"

După o oră ședeau cuminți, la dispensarul doctorului Karl, Nana Nantschi cu nea Jergl și nea Jergl nu și-a putut închipui ce noutăți importante i-ar putea comunica. Deodată a apărut și doctorul. „Ei, nea Jergl, cum mai merge?"

Nea Jergl s-a uitat lung la bătrînica lui, s-a uitat lung la doctor și a bolborosit puțin încurcat: „Mulțam, dom' doctor. Merge, dar . . ."

Și doctorul: „Nea Jergl . . . nea Jergl, ce-ai face dumneata, dacă ai . . . hai să spunem, dacă ai cîștiga o sută de miișoare la Pronosport?"

Nea Jergl s-a chiorît la doctor și a răspuns liniștit: „Eu . . . dom' doctor, dacă ar veni așa noroc peste mine, eu v-aș dărui jumătate din bănet!"

În acel moment doctorul Karl s-a prăbușit ca un brad falnic și abia la spital și-a redeschis ochii. „Șoc cu infarct cardiac" au șoptit colegii lui, doctorii de la spital, Pe șvăbește: sperietură, și l-a lovit damblaua!

Ce să faci, și doctorii pot fi atinși de „factorii de risc" . . . Și jocurile de noroc nu aduc noroc, ci, așa după cum se știe, numai nenorocire. V-o zic cu mîna pe inimă!

RĂZBOINICA

Într-un sat frumos, undeva în cîmpie, trăiește o doctoriță tînără și energică, care a declarat război bărbaților, chiar propriului ei soț. „Soldații" ei, căci fără soldați nici în veacul douăzeci nu se poartă război, sînt bineînțeles muierile. Toate din sat, între cincișpe și optzeci, s-au „înrolat" voluntare atunci cînd doctorița a strigat: „Veniți, o să le arătăm noi!"

Totul a început cu o ședință a muierilor la căminul cultural, unde una de la oraș a vorbit ca o morișcă și le-a îmbrobodit că ăst an muierile au ultimul cuvînt de spus, fiindcă tot ăst an șaptezeci și cinci a fost declarat anul internațional al femeii. Cînd expunerea a luat sfîrșit, a strigat deodată doctorița: „Acu sîntem numai noi între noi. Vreau să vă spun ceva! Bărbații noștri beau mult prea mult, să nu zic că-s bețivani. Și asta nu-i sănătos. Ei suferă și, bine-

ADRIAN ANDRONIC

– Doctorul ți-a spus să nu bei decît un păhărel pe zi . . .
– Exact! Acuma beau păhărelul din 28 mai 1984!!!

înțeles, în primul rînd, suferim noi, soțiile lor. De aceea propun să ne unim și să declarăm război acestui afurisit de alcool!"

Toate au aplaudat, multe chiar dintre ele care în nici o ședință n-au căscat gura, au strigat deodată „bravo!", „așa e!" și nu mai știu cîte și mai cîte. Pînă noaptea tîrziu au elaborat un plan minuțios. „La început am să țin o conferință", a spus doctorița, și voi demonstra științific – am chiar un film în culori – ce ravagii poate să facă alcoolul."

După o săptămînă, muierile toate și-au minat bărbații la căminul cultural, de parcă s-ar arăta acolo nu știu ce minune. Bineînțeles, toți bărbații știau precis ce-i așteaptă acolo, căci muierile tot muieri rămîn, chiar dacă este vorba de o chestie secretă. Bărbații au fost liniștiți și au intrat frumos în horă.

Măi, oameni buni, sala a fost ticsită de parcă ar fi venit la noi Teatrul german de stat cu o piesă în grai șvăbesc. Muierile au radiat de bucurie și, cînd doctorița a luat cuvîntul, se uitau chiorăș la soții lor de parcă ăștia s-ar fi născut abia în momentul acela. Da, și doctorița, o adevărată meliță, s-a uitat numai din cînd în cînd triumfător așa peste ochelari la soțul ei. Dar ăsta a ascultat cu atîta nesaț, de-ai fi crezut că se topește de curiozitate. Și ceilalți bărbați au sta

atît de cuminți pe scaunele lor ca pe vremuri la grădiniță. Apoi totul a luat sfîrșit, și . . .

Ce să vă spun, oameni buni, bărbaților le-a plăcut atît de mult expunerea și filmul împotriva alcoolului, încît toți și-au lăsat muierile în stradă și s-au dus glonț la birt. Că birtașul și-a realizat în acea zi planul pe o săptămînă întreagă, s-a aflat abia mai tîrziu la încheierea lunară. Doctorița a mai adunat o dată muierile toate și a strigat înfuriată în gura mare: „Noi am pierdut numai o bătălie, nu și războiul!"

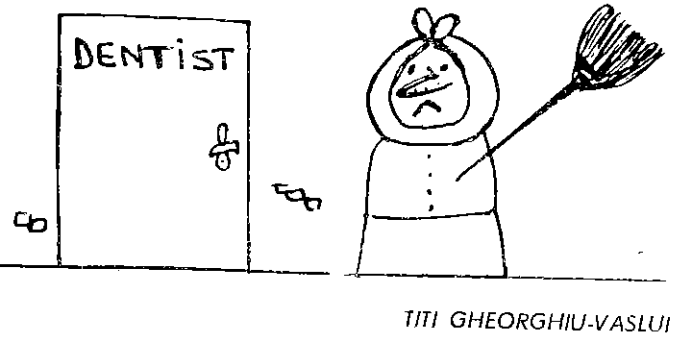

TITI GHEORGHIU-VASLUI

S-a născut la 6 mai 1927, în orașul Rîmnicu Vîlcea. Este licențiată în științe economice, iar din anul 1951 redactor la revista Urzica. **Autoare a două culegeri umoristice și a volumului** Alice de sticlă.

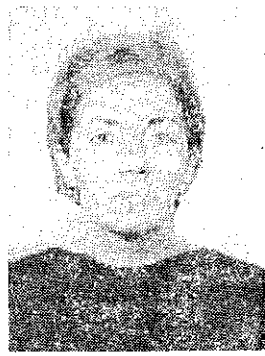

VERONICA BERTOLI

OBSESIA MĂRII

— Vă rog să fiți înțelegător, tovarășe doctor Puneți-vă în situația mea. Sînt mereu cu gîndul la concediu, la mare. În fiecare noapte am un vis minunat. Se face că mă aflu într-o barcă cu motor și alerg cu ea peste valurile înspumate. Lîngă mine stă nevasta-mea. Dar în vis e mai tînără. Și mai zveltă. Ș știți pe Claudia Cardinale? Ei, cam cu ea aduce. Vă dați seama că, dintr-un vis frumos ca ăsta, mă trezesc greu. Pe urmă, la baie, nu pot rezista să nu fac cîteva mișcări de „craul" în cadă. Se face o apă raie! Și nevastă-mea, în loc să înțeleagă că sînt grăbit, mă pune să șterg pe jos. În troleibuz, cu gîndul la concediu, cer un bilet pînă la Mamaia. Taxatoarea se uită lung la mine și, pentru orice eventualitate, îmi dă un bilet pînă la capăt. Și, să vedeți drăcie, chiar la capăt mă dau jos. Fiindcă, pe drum, încep să fredonez cîntecul *Cu iola pe ghiol* și uit unde mă aflu. De la capăt, trebuie să iau alt troleibuz înapoi. Și uite așa se face că întîrzii mereu la serviciu.

— Și ce doriți de la mine?

— Stați că nu v-am spus totul. Cînd plec de la birou pe teren, știu precis unde trebuie să mă duc. Numai că, în drum, dau de cofetăria „Alga", de cinematograful „Litoral", de restaurantul „Neptun" și cu gîndul la mare, uit complet de teren. Dacă întreprinderile unde ar trebui să merg s-ar numi „Vrajă Mării" sau „Plaja însorită", sigur că nu le-aș uita. Dar așa . . .

— Dar ce vă doare?

— Mai așteptați puțin, că n-am terminat. Am avut de întocmit un referat și l-am făcut anapoda. L-am

scris tot cu gîndul la mare. De-aia în loc de „cleşte" am scris „peşte", în loc de freză" — „faleză" şi în loc de „plan" — „pelican". Dar cel mai nostim a fost cînd am vorbit cu inspectorul Ovidiu Popescu şi i-am spus „tovarăşe Naso"! Mă gîndeam la statuia lui Ovidiu, din Constanţa. Mare poet, ce ziceţi?

— Zic că, totuşi, nu înţeleg de ce aţi venit la mine.

— Cum de ce, tovarăşe doctor? Cum de ce, cînd eu nu pot munci cum trebuie? Am venit ca să-mi puneţi un diagnostic: obsesia mării, sau aşa ceva şi să-mi daţi un concediu medical, o recomandare, ceva, ca să mă refac.

— Da, asta se poate. Am să vorbesc cu directorul dumneavoastră. Am să-l rog să vă ajute...

— Faceţi asta dumneavoastră, tovarăşe doctor? Puneţi o vorbă pentru mine? Vă mulţumesc. Dar credeţi că directorul o să vrea să mă ajute?

— Precis. O să vedeţi. Cînd o să-i spun de ce boală suferiţi, nu numai că o să vă ajute, dar o să vă şi vindece...

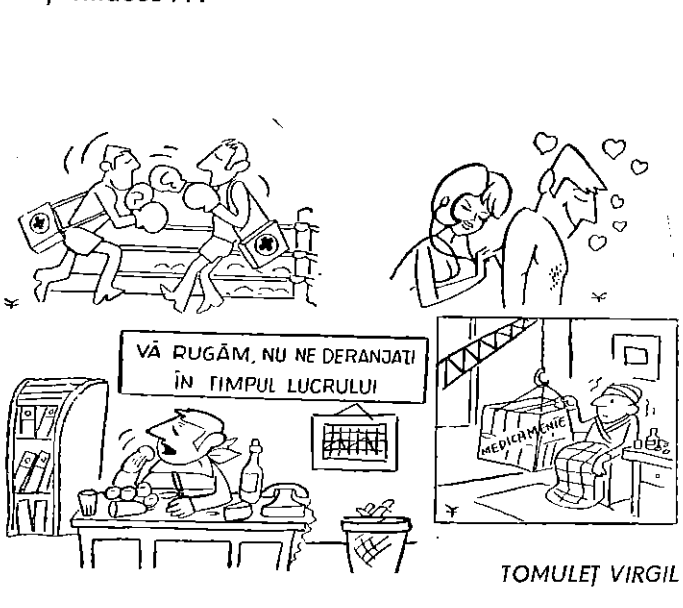

TOMULEŢ VIRGIL

S-a născut în 1937, în comuna Lăzăreni şi este absolvent al Facultăţii de filologie din Bucureşti. Director al Teatrului de stat din Oradea. În 1972 debutează ca dramaturg cu Vlad Ţepeş în ianuarie. **La teatru şi la televiziune i s-au mai jucat piesele:** Noapte albă, Hotărire, Satul blestemat şi Trei cetăţi. **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

MIRCEA BRADU

O NEMAIPOMENITĂ INVITAŢIE LA MASĂ

Am intrat în cameră în vîrful picioarelor. Ştiam din experienţă proprie — drumeţind mereu — ce înseamnă să te trezească cineva la o oră tîrzie, chiar dacă în hoteluri totul trebuie privit cu îngăduinţă. Cum era întuneric, bîjbîind, dau peste un pantof în mijlocul camerei. Caut să-l ridic, dar mă împiedic şi de celălalt. Apoi un galoş... şi încă unul. Mă trec năduşelile de groază. Colegul de cameră se mişcă în pat şi îmi dă de veste:

— Poţi să faci zgomot. Nu mă deranjează.

— Erau pe jos, explic eu, ţinînd în braţe încă ţăminţea adunată.

— Aprinde lumina...

Aprind lumina. Primul venit are drepturile asigurate.

— Hai să ne cunoaştem!

Ne cunoaştem şi din tot ce se întîmplă cred că ne iubim.

— Regret cele întîmplate!... În cîteva clipe stin lumina şi ne culcăm.

— Cum o să faci aşa ceva? Doar te aşteptam.

— Pe mine?

— Da! Te aştept de şase ore.

— Imposibil! Nu vă cunosc, nu v-am văzut nicodată.

— Ai dreptate. Dar de aşteptat, te-am aşteptat dragoste şi sinceritate.

— Ceea ce spuneţi mă uluieşte!

— Nu e nimic deosebit. Doar atîta vreau: să invitatul meu la masă în această seară.

— E cam tîrziu... Peste cîteva minute se închid restaurantele.

— La mine acasă, se-nțelege.

— Cum, dumneavoastră sînteți localnic?

— Începem să ne înțelegem.

— Domnule, dar...

— Știu, știu. Ți-ar trebui un motiv. Ei bine, am să ți-l dau eu. Azi împlinesc cincizeci de ani, și, cum n-am găsit pe nimeni care să-mi spună „La mulți ani", cu toată inima, am luat o cameră la hotel și...

— Sînt surprins!... Ar trebui să vă ofer un cadou, ceva...

— Nu e nevoie. Obișnuiesc să dau eu cadouri în astfel de prilejuri. Vii, nu-i așa?

— Aș putea refuza un astfel de prilej?...

Și iată-mă, pentru prima dată, într-un apartament extrem de bine utilat și ospitalier. O masă încărcată ca de revelion ne așteaptă. Aprindem și lumînările din sfeșnice și totul capătă un aer de sinceritate și sărbătoare.

Gazda mă îmbie cu o țuică teribilă. Vorbele încep să-mi curgă din ce în ce mai multe, pînă cînd mă trezesc întrebînd:

— Și totuși, de ce m-ați ales pe mine pentru evenimentul acesta?

— Ai să vezi mai tîrziu. Mai bine spune-mi, ți-a plăcut trucul cu pantofii?

Nu pot răspunde decît printr-un zîmbet pentru că, la insistențele gazdei, sînt obligat să înghit un sandviș cu icre. El înghite două...

— Știam că te va pune într-o încurcătură nemaipomenită. Nu-i așa că am reușit?

Și nici de data aceasta nu pot răspunde, pentru că în față îmi apare o farfurie cu ouă umplute. Are și el în față una. Porțiile își păstrează proporțiile: eu două, el patru ouă.

— Dar chestia cu așteptatul de șase ore? Ce zici?

Nu pot zice nimic, pentru că apare un fel de ceva ce n-am mai văzut. Poate piftii. Ritmul serviciului mă obligă la tăcere.

— Știi, pentru respectarea adevărului trebuie să-ți spun că aici mințeam, mințeam cu nerușinare...

Încep să mănînc ce nu mai văzusem — și mi se pune un nod în gît. Simt nevoia să beau, gazda observă și mă servește cu vin.

— ...Te așteptam numai de două ore! Cin-cin! se amuză el.

Trec de nod și zîmbesc recunoscător.

— Acum trecem la friptură.

— Nu! am strigat. Mai tîrziu, dacă se poate...

— Ei, cum mai tîrziu?! se miră gazda mea, jignit

— Imposibil! Dacă mai înghit o singură îmbucă tură, plesnesc! Bucăți mă faci! încerc să mă apăr.

— Nu se poate să mă disprețuiești astfel!... Frip tura este specialitatea casei! Pe toți îi înnebunesc c ea. Așa cum o prepar eu, se topește în gură.

— Deci, dumneata le prepari toate astea?... cor stat eu, îngrozindu-mă la ideea politeței.

— Da cine? Sînt un meticulos, un rafinat în mate rie și nimeni nu mă poate întrece, ai să te convinș

Aștept să mi se servească friptura și, după ce te min, mi se face negru înaintea ochilor. Privesc mas cu sentimente teribile. Din tot ce fusese rînduit c grijă și sîrguință pentru îndestularea a patru perso ne, nu mai erau decît trei măsline uitate de la orn mentul salatei de icre. Dumnezeule, mîncasem într- nesimțire bestială. Eram plin ca un sac și aveam u ciudat sentiment că mă rotunjesc din ce în ce. Și ga da mi se părea că se rotunjește mereu.

— Ești însurat? întreb.

— Știam că vei ajunge și aici! Ei bine, sînt.

— Și ea unde este?

— A plecat...

— Probabil a mai sărbătorit în astfel de condiții.. găsesc eu o constatare și pentru mine și pentru ea săraca...

— Numai o dată, mă corectează gazda, și sin marea nefericire a tuturor celor neînțeleși. De atunc totdeauna ziua mea de naștere o găsește în conce diu!

— Vecini n-ai?

— Ba da!

— Atunci de ce m-ai pîndit pe mine la hotel să m aduci aici? Nu era mai comod și mai cinstit să le ba la ușă și să-i chemi?

— Și ei sînt în concediu! oftează gazda.

— Aha! Descopăr cu regret că nu sînt și eu î concediu...

— Ei, ce zici de friptură? abate gazda mea discu ția de la tristețe.

— A fost îngrozitor de imensă!

— Nu te pricepi deloc, se supără el auzindu-mă Și vorbești și agramat! Plăcintele sînt imense!

— Care plăcinte?

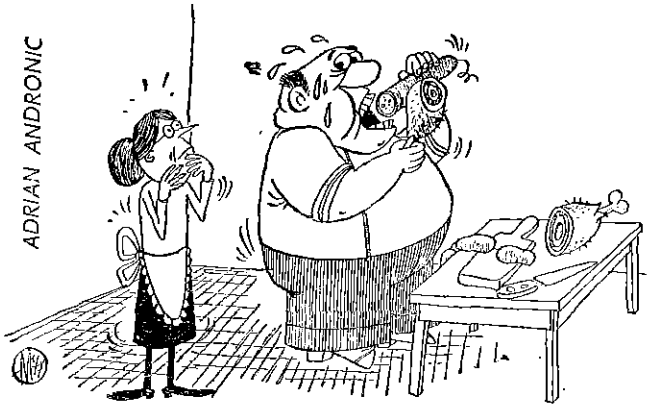

— Mă cam supără puțin inima. Trebuie să-nfulec ceva la repezeală ca să mă înzdrăvenesc!!!

— Care le vom mînca imediat!

— Cum să le mîncăm?! întreb sincer, neînțelegînd unde ar mai putea fi înghesuite și plăcintele. Doar dacă brațele și picioarele s-ar transforma în niște pungi. Și mi se păru că brațul drept refuză ideea de a se face pungă. Și cel stîng. Și le ridicai, protestînd:

— Ce faci dumneata e un dezmăț!

— Acuză-mă, acuză-mă! Nu ești primul, se lamentează gazda mea. Toți sînteți cu gîndul numai la voi! Ei află, dacă vrei, că pe mine altruismul mă îndeamnă la mese copioase. Vreau companie! Nimic nu se prinde de mine dacă nu împărtășesc cu cineva plăcerea bucatelor. Așa că nu mă poți lăsa singur... Încearcă și plăcintele...

— Cu o singură condiție!

— Ascult.

— Să-mi dai drumul imediat după aceea...

Într-adevăr, plăcintele erau imense. Celelalte feluri de mîncare nu fuseseră decît porții pentru pitici. De aceea, după ce le mîncai, blestemai cu toată durerea ce se adunase în mine.

— Fir-ar ale dracului de plăcinte!...

— Nu ești delicat de fel! zise gazda mea. Ți-o spun franc! Aș putea să adaug chiar că ești un obraznic fără pereche, un insensibil!

— Pentru că nu mă las asasinat prin saturație?!

— Nu! Pentru că nici nu m-ai felicitat de ziua mea!

— În înghesuiala asta, n-am avut cînd, iartă-mă!

— Nu te iert decît dacă...

Auzind începutul acesta de frază, întreaga mea ființă greu încercată se mobiliză și găsii puterea necesară să părăsesc încăperea. În stradă, din fericire, staționa un taxi. Aruncai șoferului o privire plină de rugăminți.

— Am înțeles, la spitalul de urgență!... încuviință șoferul.

— Bine că v-ați revenit, zîmbi infirmiera. Toată noaptea ne-ați dat bătaie de cap! Alerg să-i spun și celui ce v-a vegheat neîntrerupt alături de noi.

— Aș vrea și eu să-i mulțumesc, spun gîndindu-mă cu recunoștință la un medic necunoscut.

Dar în clipa aceea, ușa se deschide și apare, plin de bucurie, gazda mea de aseară. O amețeală mă cuprinse din nou... Abia îl mai aud:

— Știu, știu!... Sînt vinovat. Icrele erau cam vechi... De aceea am și venit să te iau. Dar ne răzbunăm noi pe ele, acasă. Le scoatem din meniu. În rest, totul va fi ca aseară... Pînă una, alta, iată o mică atenție pentru tine. Să nu te simți singur...

Și scoase dintr-un paneraș trei sandvișuri, doi pui fripți, șase mere, patru pere, doi cartofi, patru sarmale și o sticlă cu vin roșu...

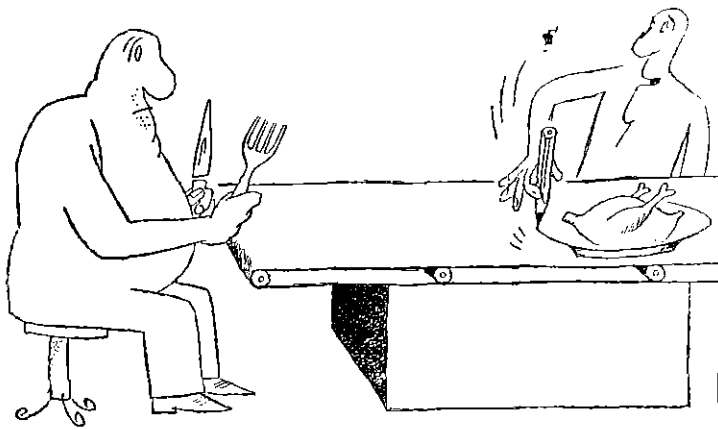

Soluție... pentru cura de slăbire.

S-a născut la 8 august 1941, în comuna Voinești, județul Iași și este licențiat al Facultății de limba și literatura română (Iași). A publicat volumul umoristic Zmeul cel mic.

RADU CADELCU

MĂLĂIEȚ CEL CU PICIORUL AURIT

O rice ar fi făcut Mălăieț numai să se scoale devreme și să se spele, nu. Așa că degeaba i se arătă în vis zîna cea bună spunîndu-i cum că cel ce se va scula dis-de-dimineață și se va scălda în pîriul din vale va prinde puteri fără pereche în lume. Ar fi avut nevoie de puteri, dar de unde puterea și curajul să se scoale de vreme și să se mai și scalde la astfel de oră nepotrivită. Abia pe la prînz se dezmetici și, găsind cu greutate pîriul, își zise că n-o fi foc să încerce. Dar pe cît de grijuliu a fost cînd să moaie piciorul în apă, pe-atîta de repede îl scoase afară, ars de răceala pîriului.

— D-apoi n-am nevoie de nici o putere, dacă trebuie s-o obțin cu atîta trudă — își zise Mălăieț renunțînd să mai încerce altădată.

Dar piciorul, atîta cît îl muiase în pîriu, se auri. Și un asemenea picior de aur oricît și-l ascunse tot i-l văzu un antrenor de fotbal. Și acesta îl fructifică cu multă pricepere la clubul întreprinderii. Și se văzu Mălăieț scăpat de griji, ghiftuit, plimbat, ținut în cantonamente și hrănit cu regim de supraalimentare, cu popularitate, ba și inginer cu diplomă în regulă, hidrolog, că de la apă i se trase iscusința piciorului.

Ce altă putere i-ar mai fi trebuit?!

S-a născut în Galați, la 28 martie 1913. A publicat poezii satirice și catrene în diferite reviste și gazete umoristice și literare.

GHEORGHE FILIP
P. CARANFIL

Idilă

Din arcul unui verb, voit inofensiv,
Trimit cîte-o săgeată, a unui adjectiv,
I-o patimă de care, eu cred că n-am să scap
Cît timp are Higeea, ca soț, pe Esculap.

Cură

Boala mea rămîne sclavă
Șovăielii-n mădular:
Apa-i de Slănic, moldavă
Dar . . . și vinul de Cotnar.

Racolaj

Secol XX. Sincopă
În cultură, prea adîncă:
Lumea șovăiește încă
Între medic și-ntre popă!

Celsius

Confirmînd infrastructura
Oameni cumsecade,
Țuica și temperatura
O măsoară-n grade.

Vaccin

De simțiți iar ura
Bolii că vă cheamă,
Clătiți-vă gura
Cu o epigramă!

Somnoterapie

Doctorul: — *Dormi cît de mult. La astenie*
Somnul e cel ce lecuiește!
Pacientul: — *Dar în birou e gălăgie!*
Și gălăgia mă trezește!

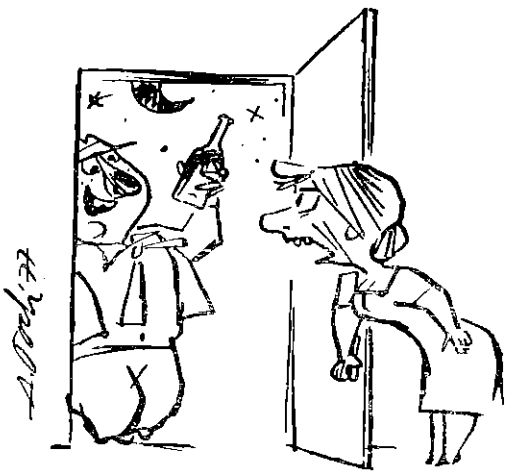

— Ești un bețiv infect!
— Pardon, alcoolul dezinfectează!!!

Născută la Galați, 27 noiembrie 1924, a debutat în 1947 cu volumul de versuri La scara 1/1.
Volume cu poezii: La scara 1/1 (1947); Vîrstele anului (1957); Dialogul vîntului cu marea (1958); Sărbătorile zilnice (1961); Să ne facem daruri (1963); Disciplina harfei (1964); Singele (1967); Ambitus (1969); Marea conjugare (1971); Loto-poeme (1972); Spectacol în aer liber (1974); O sută de poeme (1974) **etc.**

NINA CASSIAN

Versuri pentru copii: Nică fără frică (1950); Ce-a văzut Oana (1952); Prințul Miorlau (1958); Povestea a doi pui de tigru, numiți Ninigra și Aligru (1969).
Piese pentru păpuși: Elefantul curios, Ninigra și Aligru, Pisica de una singură.
Traduceri **din Iannis Ritsos, Bertold Brecht, Christian Morgenstern, Paul Celan etc.**
Este membră a Uniunii Scriitorilor.

IN CĂUTAREA UNUI DIAGNOSTIC

Am auzit, în tren, această conversație între doi amici pe care am aflat că-i cheamă Costică și Mitică.

M: Cum o mai duci, Costică?
C: Prost. Am un guturai teribil. Mă ține de două luni și mai bine. Mi-am făcut pînă acum patruzeci de injecții, am luat o sută de pastile, dintre care treizeci elveține, am făcut inhalații cu suc de cactus, mi-am uns nările cu alifie de viperă — și nimic!
M: Păi dacă te otrăvești cu medicamente. Uite, eu — stai că-mi vine să strănut . . . hapciu! — uite, eu am guturai de o lună, dar nu iau nimic, să mă tai! Familia mea, ca să nu se molipsească, și-a luat tot felul de măsuri; e drept că soția mea și ăl mic își suflă nasul cam des, dar eu nu mă pretez la superstiția asta cu „du-te la doctor!"
C: Cum să nu mă duc la doctor cînd, la cel mai slab curent, începe să mă doară capul? M-am dus, bineînțeles, să-mi fac o encefalogramă.
M: Și cum a ieșit?
C: Normal, cum să iasă, devreme ce ori sînt aparatele defecte, ori nu știe doctorul să citească o diagramă.

M: Atunci, de ce te mai duci la doctor?

C: Da' ce, mă duc la *unul*? Mă duc la cît pot mai mulți.

M: Mare prostie! Uite, eu, cînd mă doare capul, urlu și aștept să-mi treacă. Cînd am avut o rană la picior, am tratat-o cu . . . indiferență.

C: Și?

M: Și s-a infectat. Dar nu pentru că n-am îngrijit-o cu cine știe ce pansament, ci pentru că purtam șosete de plastic.

C: Pentru că ai pomenit de picioare . . . Am, din cînd în cînd, niște vagi dureri la glezna dreaptă. Ani de zile, am fost ba la Felix, ba la Mangalia, ba la Amara, și totuși, nu există să nu mă doară măcar odată.

M: Vrei să spui că ai reumatism? Păi, boala asta nici nu există. Trage o vodcă și *ai* să vezi ce bine ai să te simți. Acum o săptămînă, cînd nu m-am putut ridica de pe scaun și nevastă-mea a îndrăznit să-mi spună că am discopatie, i-am rîs în nas. Apropo, ajută-mă să mă ridic, să-mi scot ceva din geamantan.

C: Ce-ai acolo? Mersul trenurilor?

M: Nu. Ai să rîzi, e o carte de bucate. Sînt un mare mîncăcios și-mi place să-i comand nevesti-mii tot felul de specialități.

C: Eu, de cînd am devenit conștient, mănînc numai regim. Respect un anumit gramaj, un anumit număr de proteine, glucide, lipide, pentru că, am uitat să-ți spun, am uneori o incertă senzație de greață.

M: Poate de la lipide.

C: Nu. Sînt convins că am ulcer, dacă nu și mai rău. Și tu-mi spui să beau vodcă!

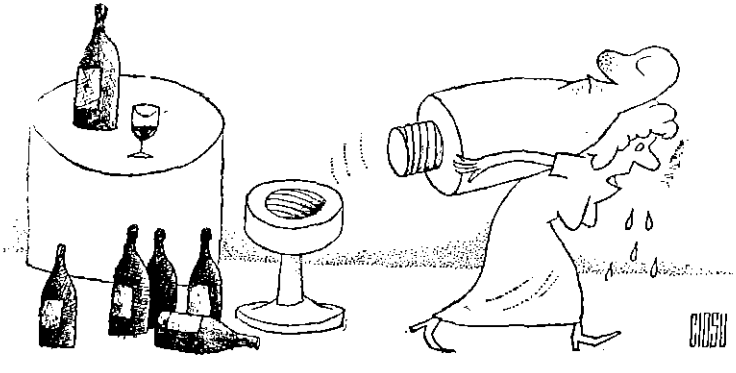

M: Fii serios, ce ulcer, care ulcer!? O tocăniță grasă, cu piper și ardei iute, asta te scoală și din morți! Uite, ia exemplu de la mine. Chiar dacă aș face explozie și tot n-aș renunța la picanterii, la alcool, la sosuri, mă rog, la tot ce face „sarea vieții". Închipuie-ți o viață fără sare și fără mușstar!

C: Să știi că arăți cam congestionat.

M: Aș! Am „bujori în obrăjori"! Semn de sănătate. Natura învinge. Fii drăguț, ajută-mă să mă ridic să mai scot ceva din geamantan. Uite, e o pălincă veritabilă, de șaizeci de focuri. Să bem în sănătatea noastră!

C: Nu beau că-mi face rău!

M: Ba ai să bei!

C: Mă nenorocești!

M: Bea — că dacă nu bei înseamnă că nu-mi ești amic.

C: Nu mă sili! Îți spun că o să mi se facă rău!

M: Și ce dacă o să ni se facă rău? *Noi* să fim sănătoși!

Au băut amîndoi toată sticla și li s-a făcut rău. Unuia, prin autosugestie, celuilalt, cu ajutor din afară. Unul era un bolnav închipuit, celălalt un sănătos închipuit.

Vă las pe dumneavoastră să decideți care din boli e mai gravă.

S-a născut la 6 iulie 1928, în București. Absolventă a Institutului de Teatru și Cinematografie. Colaborează la Urzica, radio și televiziune — la satiră și umor.

ANGELA CHIUARU

INJECȚIA

(Asistenta, Pacientul, Doctorul)

ASISTENTA: Numele?
PACIENTUL: . . . escu Vasilică!
ASISTENTA: Vîrsta?
PACIENTUL: Douăsprezece! . . .
ASISTENTA: Cum „douăsprezece"? Doisprezece ani?!
PACIENTUL: Nu, douăsprezece injecții . . . și treizeci și doi de ani. Noroc că nu-i invers!
ASISTENTA: De ce suferiți?
PACIENTUL: De multe . . . Dar cel mai tare de frică!
ASISTENTA: Vă e frică de mine?!
PACIENTUL: Nu, nu de dumneavoastră . . . DE INJECȚIE!
ASISTENTA: Asta nu-i o injecție dureroasă.
PACIENTUL: Nu mă duceți pe mine! Există naștere fără dureri, dar nu există injecție fără dureri! E dureros, dar trebuie să privim adevărul în față!
ASISTENTA: Întindeți-vă cu fața în jos! Dați-mi fiola!
PACIENTUL: Poftiți! Faceți ce vreți cu ea! Eu am treabă: Mă așteaptă . . .
ASISTENTA: Mă așteaptă încă zece pacienți. Dacă toți ar fi ca dumneavoastră . . . Pe pat!
PACIENTUL: Mulțumesc, stau foarte bine în picioare!
ASISTENTA: Foarte bine! Atunci v-o fac în picioare!
PACIENTUL: Cum „în picioare"? Nu-i decît o singură fiolă! Vreți să mă înțepați în fiecare picior?! E absurd, ascultați-mă pe mine!
ASISTENTA: Ascultați-mă pe mine: treceți pe pat. Și închideți ușa!

PACIENTUL: Cu plăcere! Bună ziua!
ASISTENTA: Nu așa! Cu dumneavoastră înăuntru! Vă rog!
PACIENTUL: Vă rog, nu mă brutalizați! Chem ajutor!
ASISTENTA: Bună idee! Chemați ajutoare, fetelor! Chemați-l pe tovarășul doctor!
PACIENTUL: Ce nevoie ai de doctor? Ce, dumneata nu ești în stare să faci o injecție?!
ASISTENTA: Eu sînt. Dumneata nu ești!
PACIENTUL: Eu am altă specialitate, întîmplător!
DOCTORUL: Ce se întîmplă aici?
PACIENTUL: Întîmplă-se ce s-o întîmpla eu o iau din loc!
ASISTENTA: Vă rog, luați loc odată! Vă rog, luați loc!
PACIENTUL: De ce să iau eu locul altuia? Spuneți și dumneavoastră, tovarășe doctor!
DOCTORUL: Stai jos odată și respiră . . .
PACIENTUL: De ce să respir o dată? Eu respir în patru timpi! Unu, doi, trei, trei jumate . . .
ASISTENTA: Așa! Dați-mi mîna! Dacă nu vreți în picior, dați-mi mîna!
PACIENTUL: Pentru nimic în lume!
DOCTORUL: Dă-i mîna odată, omule! . . . Se poate?!
PACIENTUL: Nu se poate, tovarășe doctor. Sînt însurat! Îi dau mîneca! Să-mi facă în mînecă, dacă ține morțiș . . . să-și facă planul la injecții!

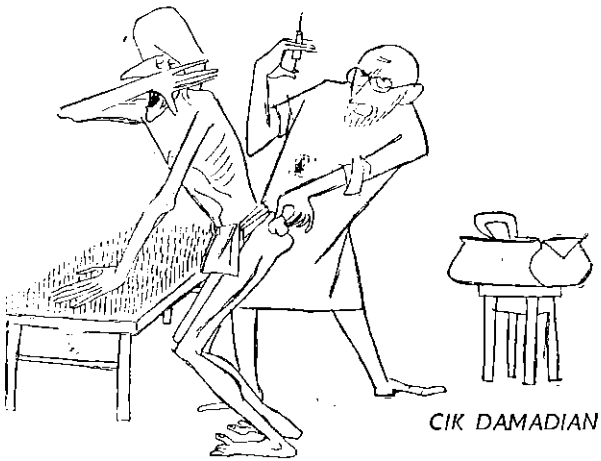

CIK DAMADIAN

UN TÎNĂR NEPREGĂTIT

Netam-nesam îi apăruseră nişte pete pe degetele de la piciorul stîng. Nu erau nişte pete oarecare, ce-i drept, dar erau. Pete care-şi făceau de cap pe piciorul lui stîng.

La doctor cu ele!

Începu pregătirea. Instală piciorul stîng în chiuvetă. Îl spălă cu amîndouă mîinile, cu minuţiozitate şi cu săpun. Îl şterse şi pe faţă şi pe talpă cu prosopul de faţă. Îl introduse cu grijă într-un ciorap nou-nouţ de culoarea portocalei. Îl depuse, în sfîrşit, în pantoful stîng, cafeniu şi cu bombeu portocaliu. Îşi legă şireturile verzi, apoi făcu nodul la cravata cadrilată. Apoi îşi făcu o cafea tare... După care bău un coniac mare... Excelent pregătit, se prezentă la doctor...

Doctorul examină piciorul stîng. După care pretinse că trebuie examinat şi piciorul drept. Tînărul se pătă la faţă. Îl asigură pe doctor că numai piciorul stîng, aici de faţă, prezintă pete. Doctorul prezentă imediat argumente că petele vor apărea dintr-o clipă într-alta şi pe piciorul drept. Tînărul nu prezentă piciorul, dar prezentă în schimb contraargumente. Doctorul se încăpăţînă. Tînărul se înverşună. Coridorul se aglomeră.

Doctorul – mai matur – cedă primul. Scoase ochelarii concomitent cu un oftat adînc profesional.

– De ce nu mă laşi să-mi fac meseria cum trebuie? Ai să pleci de la mine cu un tratament ineficace şi ai să spui că nu sînt pregitit. Nu înţeleg de ce te opui din răsputeri la examinarea piciorului drept, tinere?!

Tînărul se înduioşă subit – nu avea o inimă rea – şi se porni pe autocritică:

– Dacă vă spun eu, tovarăşe doctor! Celălalt picior nu are nici o pată. Ce, credeţi că dacă avea, n-aş fi venit pregătit şi cu dreptul cum am venit cu stîngul?! Vedeţi, nu dumneavoastră, ci eu sînt nepregătit!

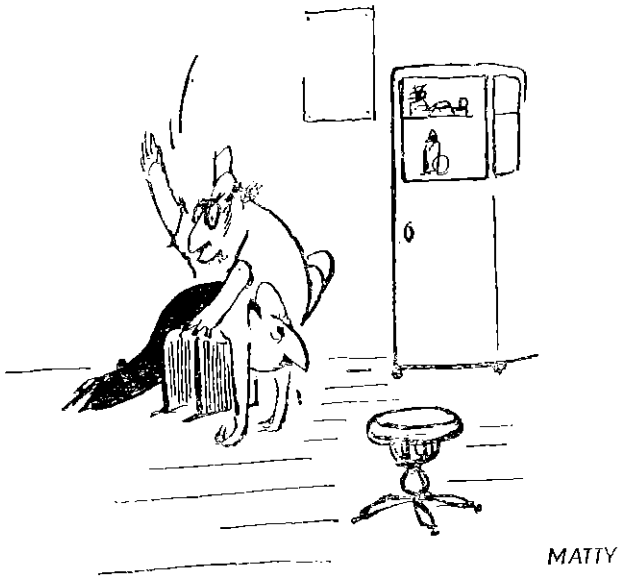

– N-ai promis că vei respecta tratamentul ca un copil ascultător?

PATRU ACE

Unui astenic supărat pe medici

De azi, asupra-i albele
Halate nu au ascendent!
În loc de-un amplu tratament
Ei îl trimit la Babele!

Feroviarul

Medicul i-a spus sever
Că nevoie de sport are,
Iar el şi-a cerut transfer
La Biroul de „Mişcare"!

Viitorul tată!

Există-o raţiune-n toate,
Cînd pentru doi mănîncă ea,
Din pură solidaritate,
Fireşte şi el dublu bea!

Nevrozatul

Consumă omul carne, unt,
Covrigi, un peşte, o legumă...
El, şi acum cînd e cărunt,
Tot pe el însuşi se consumă!

ANDREI CIURUNGA

Născut la 28 octombrie 1920, în orașul Cahul și debutează publicistic cu: „Îndrumarea tinerimii" și revista liceului „Ion Voievod" din orașul natal. Debut editorial: „Melancolie", versuri în anul 1936. Colaborări la reviste (selectiv): „Gazeta literară", „România literară, „Contemporanul", „Luceafărul", „Viața Românească", „Cronica", „Ramuri", „Astra", „Ateneu", „Familia", „Urzica", „Arici Pogonici" etc. Volume de versuri editate: „Melancolie" (1936), „În zodia cumpenei" (1939), „Decastihuri" (1968), „Vinovat pentru aceste cuvinte" (1972), „Argument împotriva nopții" (1976), „Micul meu atlas" (1976), „Echivalențe" (1978). În curs de apariție la editura „Albatros" volumul de umoristice „N-aveți un surîs în plus?". Este membru titular al Uniunii Scriitorilor.

I.T.N.

M-am întîlnit cu nea Pandele
aseară, într-un magazin,
și tot vorbind de toate cele
mi-a spus, cu un surîs blajin:

– Ce-ar fi să treci și pe la mine?
Hai chiar acum. Să vezi de ce:
am niște rață cu masline,
aspic, ficat și . . . I.T.N.

Am stat nedumerit în cale:
– Gustările-s un bun prolog,
dar de plămînii dumitale
de ce mi-ai pomenit, mă rog?

Imaginea o fi normală,
toracele-i solid, precis . . .
A rîs Pandele: – Măi Păcală,
eu alta am avut de zis.

Și-am înțeles, în plină toamnă,
ce nici cu gîndul nu gîndești:
că I.T.N. la el înseamnă
Ivești, Tîrnave, Nicorești . . .

TUȘIȚI, VĂ ROG!

Răcit, cu urme-n spate de ventuze,
și mirosind a frecții cu Carmol,
ursuzul Tache, clămpănind din buze,
trecea, șontic, pe bulevardul gol.

În colț, surpriză! S-a-ntîlnit pe „zebră"
cu Gogu, vechi prieten din liceu.
– Mi-e rău, bătrîne! Nu mă plîng de febră,
dar de tușit, văd că tușesc mereu.

– Atunci e clar, i-a replicat colegul,
îți recomand urgent un purgativ
și-ai să te vindeci, prompt și pe de-a-ntregul,
urmînd acest remediu decisiv.

Aproape gata leacul să-l aplice,
răspunse Tache, cu mirări firești:
– Și zici că n-am să mai tușesc, amice?!
Iar Gogu, iute: „Crezi c-ai să-ndrăznești?"...

SFATURI

Nea Gore bea de-o oră și mai bine
– Mai lasă, bre tovarășe, paharul!
i-a spus c-un zîmbet acru ospătarul,
trimis, la rîndul său, de nu știu cine.

De patru ore bea nea Gore. „Zi-ne
un cîntec nou!" îndeamnă lăutarul.
– Destul, amice, i-a strigat notarul,
oprind în ușă două sticle pline.

Soția lui i-a zis-o cu dreptate:
– Mai dă-o naibii, măi, de tămîioasă.
De șase ceasuri bei pe nemîncate.

Cînd ai de gînd odată să te saturi? . . .
– Dar Gore sforăia de mult sub masă,
probabil amețit de-atîtea sfaturi . . .

S-a născut la 3 martie 1901, la Galați. Absolvent al Facultății de medicină din București.
S-a remarcat în special în publicistica educativ-sanitară: Cartea căsătoriei **(1939)**; Cartea bunei cuviințe **(1940)**; Cartea adolescenței **(1941)**; Cartea părinților **(1943)**; Tineretul trebuie să știe **(1957)** etc. **Dintre piesele sale de teatru mai reprezentative, enumerăm:** Crai de tobă, Nunta pe datorie, Duduia Mariuca, Accident-Palace **etc.**

CONSTANTIN COLONAȘ

S-A ÎMBOLNĂVIT MIERLA

FABULĂ

O veste rea în crîng s-a răspîndit.
Tot păsăretu-i uluit
Aflînd că mierla s-a îmbolnăvit
Și fiind în stare foarte gravă,
„Salvarea"-a internat-o la spitalul din dumbravă.
Pe-o creangă de stejar, tăifăsuială mare:
O gaiță, o coțofană, o buhă și-o ciocănitoare.
Le spune gaița: „Se cade să o vizităm și noi
Și, cum cu mîna goală nu se face,
Să mergem, îi vom duce fiecare
Cîte ceva, din tot ce poate și ce are.
Ce-o să se bucure cînd ne-o vedea pe toate!"
Și iată-le la patul mierlei instalate!
„Ce rău arăți!" începe bufnița cu ton milos.
„N-arată rău, se bagă coțofana, însă ce folos,
Că n-a rămas dintr-însa decît fulgi și os?!"
„Pe-acasă pe la tine, spune gaița-afectată,
Să știi, mierloiul a făcut-o lată!
S-a încurcat cu altă mierlă".
„Așa-s nevestele de treabă, n-au noroc!"
Se tînguie ciocănitoarea, cioc-cioc-cioc!
„Acu, pustiilor să le lăsăm pe toate
Și s-o tratăm pe mierlă cu ceva bucate".
. . . Și-au început a o-ndopa,
Și pliscul nu le mai tăcea
Și-au tot vorbit
Și-au tot sporovăit,
Pe mierlă au tot ciocănit-o,

Și-n așa hal au obosit-o,
Încît, îndată după ce-au plecat,
Temperatura s-a urcat,
Situația s-a agravat,
Și . . . biata mierlă a „mierlit-o!"

Morala:

Indiferent că „mierlă" te numești,
Sau porți vreun nume-al speței omenești,
Dacă cumva te-mbolnăvești,
Să te ferești
De vizite prea prietenești! . . .

SPIRIT PREVĂZĂTOR

(Cabinet de consultație, în policlinică)

PACIENTUL: Vă salut, tovarășe medic.
MEDICUL: Bună ziua. Ce vă aduce la mine?
PACIENTUL: Aș dori o consultație . . . preventivă.
MEDICUL: Cum vine asta?
PACIENTUL: Păi să vedeți: sînt un om prevăzător . . . Am un principiu: îngrijește-te la tinerețe, ca să fii sănătos la bătrînețe.
MEDICUL: Foarte frumos. A preveni e totdeauna mai bine decît a vindeca. Spuneți, vă rog, ce suferință aveți?
PACIENTUL: Simt o durere aici, în capul pieptului . .
MEDICUL: De cît timp?
PACIENTUL: Păi să tot fie de vreo cinci ani . . .
MEDICUL: Cinci ani? Și în timpul ăsta nu v-a consultat nici un medic?
PACIENTUL: Nu . . . Știți, ocupațiile . . . Am tot zis că mă arăt ba azi, ba mîine, și anii au trecut. De fapt, nu pentru asta am venit la dumneavoastră. E altceva mai presant. Simt o durere în șale. Mă tem să nu fie rinichii . . .
MEDICUL: De cît timp simțiți durerea în șale?
PACIENTUL: Am simțit-o pentru prima oară cu ocazia unei ridicături . . . Mi-am ridicat de jos băiatu că se împiedicase și căzuse . . . Mi-a trosnit ceva în șale. Parcă s-a rupt ceva.
MEDICUL: Cît timp e de-atunci?
PACIENTUL: Păi stați să facem o socoteală. Băiatu avea care va să zică vreo patru anișori. Dar er dolofan cît unul de zece . . .

MEDICUL: Cîți ani are azi băiatul?
PACIENTUL: Paisprezece împliniți!
MEDICUL: Sînt așadar zece ani de-atunci! Și în timpul ăsta nu v-ați dus la medic?
PACIENTUL: Nu, că m-am luat cu altele... De fapt, pentru altceva venisem la dumneavoastră.
MEDICUL: Pentru ce anume?
PACIENTUL: O durere în ceafă, la creierul mic. Știți, cu creierul nu e de joacă!
MEDICUL: De cît timp simți durerea?
PACIENTUL: Eh, păi e chestie și mai veche. Nici nu eram luat cu nevastă-mea. Eram abia logodiți. Într-o seară, cînd m-am aplecat să-i sărut mîna, mi-a trosnit ceva în ceafă. După aia, imediat, am făcut nunta.
MEDICUL: Cîți ani sînt de la nuntă?
PACIENTUL: În primăvara viitoare împlinim cincisprezece ani de căsătorie...

– Deocamdată, faceți cura asta de „Gerovital" ca să vă amintiți ce vă doare...

MEDICUL: Cincisprezece ani!... Și în timpul ăsta?
PACIENTUL: Dacă am mers la medic vreți să știți? Aș! Ocupațiile... Și-apoi ce mi-am zis? Să nu vă deranjez pentru atîta lucru. Am așteptat să se adune mai multe. Acum, cînd s-au adunat... De fapt, de o vreme încoace, mă simt mai bine și cu capul pieptului, și cu șalele, și cu creierul mic... Timpul, anii le aranjează pe toate.
MEDICUL: Atunci... de ce ați venit?
PACIENTUL: Așa, din spirit de prevedere... În materie de sănătate, e mai cuminte să iei lucrurile în pripă.
MEDICUL: Mulțumesc. M-am lămurit. Sînteți liber. Bună ziua!
PACIENTUL: Cum?! Nu-mi prescrieți nimic?!
MEDICUL: Nimic, din moment ce vă simțiți mai bine. N-are rost. Să nu ne pripim. Mai treceți pe la mine...
PACIENTUL: Cînd să mai trec?
MEDICUL: Peste vreo cinci ani...

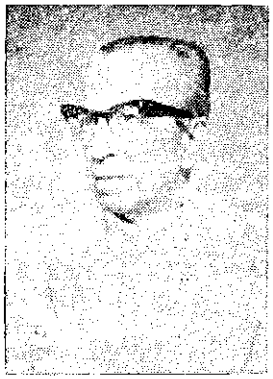

S-a născut la 2 iulie 1908, în Ploiești. Avocat. Colaborează cu epigrame la almanahuri literare, la reviste și ziare, printre care: Urzica, Sportul, Informația Bucureștiului **etc.**

GHIOCEL CONSTANTINESCU

OȚET AROMAT . . .

Epitaf

Pornit pe ultimul meu drum,
Vă-ntreb cu tonul cel mai grav:
Cum, nu mă credeți nici acum
C-am fost bolnav?

Reclamație

. . . Și am fugit, la ce să mă-ncontrez,
Că individu-avea un pumn enorm,
Dar m-a ajuns și m-a bătut conform
Certificatului ce anexez.

Îndoieli

În rai e bine, dar e plictiseală,
În iad e rău, dar cică sînt tentații . . .
Lipsind cu totul alte informații,
Rămîn în viață, ros de îndoială!

Unui medic poet

Cînd ne citește iar o coală,
Se face gălăgie-n sală,
Cînd ne solicită părerea
Se instalează iar tăcerea!

Născut la 17 august 1940, în București. Este prezent de timpuriu în principalele reviste literare, colaborînd cu poezii, epigrame, comentarii literare, contribuții de istorie literară etc.
Figurează în cele două antologii de epigrame editate în anul 1975: Epigramiști români de ieri și de azi, **editura Eminescu și** Dansul săbiilor **(o panoramă a epigramei românești contemporane), editura Facla, precum și în alte culegeri de epigrame apărute în anii din urmă,**

GEORGE CORBU

dintre care pot fi amintite: Zîmbete la umbră, **Editura Sport-Turism, București, 1976;** Epigrame și fabule **Editura Albatros, București, 1977 etc. etc.**

REȚINEȚI DOAR . . . CE NU VĂ PLACE!

Doftoroaia

La ea te duci ca la oracol:
Ieșind de-acolo poți să speri
Că nu mai ai nici un obstacol
Spre lumea fără de dureri!

Beţivul

– parafrază –

„Doctorul i- aspus odată
Să nu bea prea mult lichid.
El l-a ascultat îndată
Şi de-atuncea bea . . . solid".

Radu D. Roseti

Doctorul i-a spus odată
Ca să nu mai bea atît;
El l-a întrebat pe dată:
Cît?

– Nu vă iau nici trei parale,
(asta-n treacăt fie spus),
dar la taxe laterale,
veţi plăti un coş în plus.

DIMITRIE JEGA

Microscopul

Observînd bacteriile
(Lungi li-s tribulaţiile!),
Nu ştii cînd criteriile
Le conduc relaţiile!

Tutunul şi cafeaua

El e cobră, ea e cobră.
Legătura lor e sobră;
Ce-i apropie? destinul
Sau veninul?

Mie

Oricît aş fi eu de discret,
Rămîn, în orişice moment,
În faţa gloriei, poet,
Iar pentru doctor – pacient.

Născut la 24 noiembrie 1902, în comuna Crevedia-Mare, fostul județ Vlașca. Decedat la 5 noiembrie 1978. Volume: Proză: Bacalaureatul lui Puiu (1934); Dragoste cu termen redus (1934); **Versuri:** Bulgări și stele (1934); Maria (1938); Dă-mi înapoi grădinile (1939); Versuri (1968); Antologia epigramei românești (1934); Epigramiști români de ieri și de azi (1975).

NICOLAE CREVEDIA

DIN TOATĂ INIMA

Sanitarul de altădată . . .

Cine trece prin comună,
Beat, cu gulerul murdar,
Nespălat de-un an și-o lună?
E agentul . . . sanitar!

D-rului V. Voiculescu autorul „Poemelor cu îngeri"

Noaptea, pe la cîntători,
Nu vrea somnul să te cheme?
Ia volumul cu Poeme
Și cu îngeri păzitori.

. . . Părintelui

De-atîtea aberații dă dovadă
Hermeticul *tău fiu în tot ce scrie,*
Că e din partea ta o datorie
Să chemi Herr-medicul *să-l vadă.*

Unei moașe – cu diplomă

Astăzi, o cucoană-moașă
Nu mai este o strămoașă
Ignoranță întru toate.
Astăzi, pruncul tău, nepoate,
Și cu diplomă ți-l scoate.

Profesorului dr. Neagu

Orice boală te-a-ndîrjit,
Cu-acest Neagu nu-i de șagă:
Pune mîna pe cuțit
Și ți-o neagă!

S-a născut la 14 februarie 1905, în București. Activitatea culturală și-o începe încă din anul 1927, colaborînd la diverse ziare și reviste cu schițe și epigrame.

MIRCEA CROITORU

ANTIDROGURI

Asului

Ești un as în meserie,
Minuiești abil volanul,
Dar de-acuma înainte:
Ori volanul, ori molanul!

Unui chel

Mi-a cerut un sfat Ilie,
Dacă-i leac pentru chelie;
Și i-am spus ca să se ducă
Să-și ia singur o perucă!

Sfat

Mișcarea este sănătate,
Deci practică un sport, nu-i greu;
Mai mergi pe jos, pe cît se poate,
Și sănătos vei fi mereu.

INFUZII

– Tușește puțin:
– Chî, Chî, Chî!
– Nu-mi place tusea dumitale!
– Nici mie, dar alta n-am!

– Să știi, Nicușor, că pentru fiecare lingură de untură de pește pe care o iei, tăticul îți dă 3 lei, dar banii îi păstrez eu.
– Și cu banii strînși ce facem?
– Îți cumpăr altă sticlă de untură de pește!

– Dumneata te bîlbîi totdeauna?
– (Pacientul bîlbîindu-se): Numai cînd vorbesc!

GH. CĂLĂRAȘU

S-a născut la 2 august 1924, la Galați. Urmează Facultatea de teatru și coregrafie din anul 1964 se dedică teatrului pentru copii, scriind cupletele și muzica la spectacolul Scufița cu trei iezi, **precum și muzica la spectacolul** Andersen 7 povești. **Scrie, de asemenea, spectacolul pentru cei mici** Ora de teatru. **Colaborează la radio și televiziune etc. Dirijor al formației de muzică ușoară „Geo Dem".**

GEO DIMITRIU

SOTII!

Cură

ANGHELUȘ: Ce faci, Mitică, aici la Borsec?...
MITICĂ: Sînt la tratament!...
ANGHELUȘ: La ape?... Foarte bine!... Dar de ce ești cu sticla de vodcă în față?...
MITICĂ: Să vezi: ziua beau ce spune *el* (medicul): ape sulfuroase, iar seara beau ce spun *eu*: ape spirtoase... să-mi dreg gustul!...

Variații

NĂICĂ: Georgică, îmi face impresia că faci abuz de cafea?...
GEORGICĂ: Da de unde, Năicăl... și apoi nu-mi face rău!...
NĂICĂ: Ce vorbești?... Medicul spune că abuzul de cafea nu e bun pentru afecțiunile cardio-vasculare!...
GEORGICĂ: Ași, nu e cazul meu!... Nu fac deloc abuz de cafea... Să vezi... întîi, cum mă trezesc, îmi fac o cafea... apoi după o jumătate de oră, îmi fac un ness... și abia după altă jumătate de oră, îmi fac un filtru... Vezi că nu abuzez... fac mereu *variații*...

Alternativă

A: Vai, Neică, ce tare te-ai îngrășoat, se poate!...
B: Taci, frate, am numai 105 kg!...
A: Ciîît?... 105?... E enorm!...

B: Ași, de unde, acum am slăbit groaznic... aveam 140 kg!...
A: Cum? Ai slăbit 35 kg?... Grozav, cum ai făcut?...
B: Nu mai mănînc așa mult!...
A: Asta e foarte bine!...
B: Acum m-am apucat de băut... Ca să mai topesc din grăsime, o stropesc cu vodcă!...
A: Auleu, și dacă îți face mai rău băutura?...
B: O las, și m-apuc iar de mîncat!...

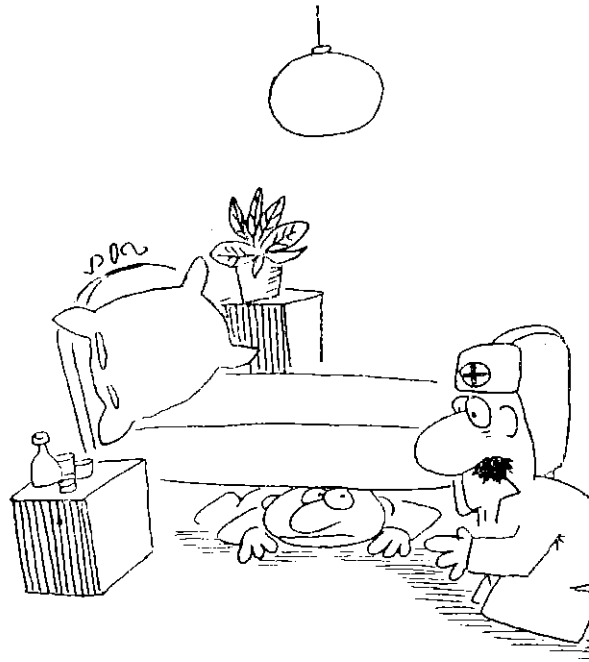

MATEI MIHAI

– Credeam că v-ați mai învins teama de medic, to varășe Vasile!

S-a născut la 1 martie 1923, în satul Ruhgí (U.R.S.S.). Actor și autor de comedii: S-a întîmplat la secerîș, Bogata la telefon. În blocurile dintre vii. **Volume:** Sunete arse **(versuri, 1974);** Cîntare verbului a fi (1979).

ARCADIE DONOS

BINEVOITORUL

Fiecare avem cîte un binevoitor în anturaj. Al meu a început cu o aspirină:

— Vai, te doare capul! Ai o cefalee. Nu, nu lua antinevralgic! Îți dau eu ceva mai special... Și scoase dintr-o cutiuță, specială, o bulină:

— Specială! *Acid acetil salicilic!*

— Păi!

— Nici un păi, înghite-o!

Și am înghițit-o...

— Să nu crezi cumva că-i de pe aici! și-mi zîmbi semnificativ...

Azi una, mîine alta, înghițeam. Tîrziu am aflat că, binevoitorul meu mă îndopa cu buna aspirină românească, dar nu mai înainte de a-mi servi alte, și alte „rarități"...

— Dragă Arcadie, te-am văzut aseară, în spectacol, te mișcai cu mai puțină efervescență ca de obicei...

— Da, m-a cam ținut aici, în dreapta, și nu apucai să termin fraza că și sări:

— Sigur! Sechele de hepatită...

— N-am avut!...

— Migrenă după criză de angiocolită cronică, prurigo!

În fața unei asemenea învălmășeli de termeni, tăceam...

— *Chofitol!* favorizează absorbția grăsimilor și substanțelor liposolubile, franțuzesc! Ia de trei ori pe zi... Și am luat... pînă am aflat că, de fapt, luam... anghinare, dar nu mai înainte de a lua: *Thietylpiperazindimaleinat*... Așa i-a spus! Mi-a sunat, atunci, în urechi, ca un text inefabil de poezie ultramodernă... Auziți! *Thietylpiperazindimaleinat!* Eu nu l-am putut pronunța decît după mai multe exerciții de dicțiune, căci am luat și fiole, și drageuri...

— Pentru stările emotive, pre-premiere, am o ultrararitate: doar Mario del Monaco, știi, înainte de aria finală... *Dehidrobenzperidol*... fiole!

Și am luat... Dar totul s-a lămurit cînd a trecut la vase, la cele capilare:

— Măi, Arcadie, unde-i frumoasa ta podoabă capilară?

— Care podoabă?

— Capilară, măi!

— A mai trecut...

— Rău faci că nu te îngrijești, am să te ajut: Faci fricții de trei ori pe zi cu — *Venoruton P4, troxerutin* — dizolvă capsulele în apă călduță... apoi freci!

Am frecat... pînă a început și pielea să dea semnale de alarmă, începu și părul rămas să se rărească, și altul nou nu se zărea... Dar îndemnat de binevoitor, continuam... Pînă cînd mi-am aruncat și eu privirea, spre salvarea mea, pe o agendă medicală, citesc: *VENORUTON P4*, tonic al capilarelor și venelor...

Capilarelor, nu al podoabei capilare! Încurcase binevoitorul meu vasele... și eu, binevoitorul...

Născut la 3 noiembrie 1938, în comuna Glogova, județul Gorj. Absolvent al Facultății de filologie a Universității din București. Membru al Uniunii Scriitorilor. Volume de poezie: Moartea calului troian, Coloană de-a lungul, Zăpezi fără întoarcere, Scut de etern, Scrisoare în sat, Cu inima curată.

NICOLAE DRAGOȘ

LEAC

Aflase, din întîmplare, că un filozof
Privise cerul intens pînă cînd
Stelele i s-au așternut ca niște
Talismane sub pleoape.
Într-un cuvînt, aflase
Că un filozof
A adus cerul pe pămînt
De oameni aproape.
Spirit practic și gurmand
S-a-ntins în iarbă
La umbra părului,
Privindu-i fructele și prețuindu-le
Ca pe un vegetal diamant.
Aștepta în numele adevărului
Cu o răbdătoare experiență de viață
Para cea mai aurie și mălăiață.
A alunecat în vise de prea multă așteptare . . .
O minune atunci s-a întîmplat:
Agățat cu vrejuri, în păr, un dovleac
De prea multă bună creștere, ajuns în putere,
S-a desprins și-n cădere
I-a venit gurmandului de hac.
O minune deci s-a-ntîmplat
Și nici un păcat!

Morala:

O-ntrebare ce caută un adevăr:
Ce-i de făcut, ce leac,
Dacă leneșul nu doarme sub păr,
Ori dacă în păr nu crește,
Prin hazard, un dovleac?

– Dispensarul îmi prescrie
cît mai mult să stau acasă,
iar ca simplă terapie,
. . . să fac plajă pe terasă.

DIMITRIE TEGA

Născut în 17 februarie 1920, la București. Absolvă Facultatea de medicină generală la Iași. Volume: De-ale pescarilor **(schițe umoristice) (1976);** Numai pentru pescari și vînători **(1977).**

ION DUMITRESCU

DE-ALE MEDICULUI

Ieri m-am dus să văd, la domiciliu, o pacientă, care avea circa 30 de kilograme în plus. Îi promisesem, la ieșirea din spital, să mai stăm de vorbă asupra regimului dietetic. Și de viață. Și de muncă.

Nu era acasă. Plecase după cumpărături. I-am cunoscut între timp pe cei din familie: un băiat la vreo zece ani. Înăltuț, bine făcut, bine legat. Se vedea cît de colo că face sport și că-i sănătos. Am mai cunoscut o tînără: gravidă, cam în luna a treia. De vreo douăzeci și cinci de ani. Fiica pacientei mele.

Peste vreo jumătate de oră a sosit și pacienta gîfiind, încărcată ca o cămilă pregătită de călătorie. Fusese prin piață, pe la alimentare. Și-a deșertat sacoșele: carne grasă de porc, slăninuță, pachețele cu untură, pere pergamute. Taman ce nu-i indicasem eu în regim. Am cutezat să mă impun:

— Știi, văd c-ai cumpărat numai „contraindicate".

— Da' ce-s pentru mine, doctore? Eu abia mă lipesc de ele, doar vorba ceea — cînd găsești, poți să nu guști?

— Da' pentru cine le-ai luat?

— Uite, pentru sfrijitul ăsta (și-mi arată băiatul), că nu mănîncă mai nimic. Parcă-i frate cu „slăbănogul din Capernaum". Ore întregi e pe stadion. La sport. Nu-i arde decît de sport. Zice că, dacă a intrat în horă, trebuie să joace. Nu-l mai lasă antrenorul să lipsească. Uite, chiar vă rog să-i dați o scutire medicală.

— Totuși, am ripostat, la vîrsta lui puțin sport e binevenit. Și nu trebuie nici îndopat. Și așa moștenește o ereditate... S-a născut într-o familie care... mănîncă, nu glumă!

— Păi, dacă n-am mînca, pentru ce-am trăi?

— Și soțul dumneavoastră e un mîncăcios?

— E cît malul! Altfel cum ar putea să muncească? Ce? Ca „iasca" asta?

„Iasca" era gravida, fiica de douăzeci și cinci de ani. Mă uit la ea mai atent: bine proporționată, cu aspect sănătos. Încerc să aduc discuția în favoarea gravidei și punctului ei de vedere, dar Elena Neacșu mă întrerupe:

— Că-i tot spun, doctore! Acum e gravidă, trebuie să mănînce cît pentru doi-trei. Dacă face gemeni?

Pacienta e pornită într-o pledoarie susținută pentru grași, așa că mă mulțumesc să-i explic gravidei:

— Fătul dumitale are abia trei luni, cîntărește circa 45—50 de grame. Nu-i nevoie de-o hrană specială, egală cu a dumitale. Dacă mănînci mult, o să ai alte inconveniente: crești exagerat în greutate, faci așa-zisa obezitate gravidică, riști și unele complicații, edeme, hipertensiune, albuminurie. Mănîncă rațional și n-o să ai nici arsuri gastrice, nici balonări, n-o să rămîi nici cu obișnuința de a mînca în exces. La timpul lor, indicate de medic, o să iei niște vitamine, calciu și poțiuni cu fier.

ADRIAN ANDRONIC

— Ia te uită ce de vitamine a primit puișor de ziua lui!!!

La plecare m-a condus sfrijitul, „fratele" slăbănogului din Capernaum:

– Zău, nene doctore, mă-ndoapă ca pe-un curcan. Nu mă lasă să fac sport, mișcări în aer liber. N-are dreptate!

– N-are, măi băiete!

– Și-mi dați scutire de sport?

– Nici un fel de scutire! Fă sport!

Microbul: – E bine că stai pe gînduri și nu speli fructele!...

S-a născut la 24 ianuarie 1889, la Boboșița, în Albania. Decedat în 1972. A scris peste 100 de volume, îmbrățișînd toate genurile literare: Piese de teatru: Înșir-te mărgărite (1911); Strămoșii (1912); Cocoșul negru (1913); Ringala (1915); Manole (1925); Haiducii (1947); Răscoala și Pană Lesnea Rusalim (1956). **Tragedii antice:** Prometeu (1920); Thebaida (1924); Atrizii (1939). **Tragicomedii:** Ariciul și sobolul (1912); Akim (1913); Crăciunul lui Osman (1914); Sfîrșitul pă-

VICTOR EFTIMIU

mîntului (1915); Viscolul și primăvara (1922) **etc. Amintim, de asemenea, comediile:** Inspectorul broaștelor, Omul care a văzut moartea, Parade **și cele satirice:** Dansul milioanelor, Marele duhovnic, Stele călătoare, Halatul alb, Fetele Didinei **etc. Opera sa în proză se remarcă prin:** Fără suflet (1911); Focuri pe Bărăgan (1915); Un asasin patriotic (1917); O nuntă aristocratică (1952); Negustătorul de idei (1971) **etc. A publicat numeroase traduceri și tălmăciri din clasicii literaturii universale.**

MEDITAȚII

Bătrînețea: scadența tuturor poliței.

•

Bunul gust este arta de a elimina.

•

Cînd sînt bolnav, nu mă mai gîndesc la moarte: lupt să recuceresc viața.

•

Femeile întreabă mereu, dar nu ascultă răspunsul, fiindcă pregătesc altă întrebare.

•

Faptul că nici un mort nu s-a întors pe pămînt înseamnă că cei duși nu au amintiri prea frumoase de pe aici.

•

Graba e dușmanul perfecțiunii.

•

Îți făgăduiesc, doctore, că urmez cu strictețe regimul pe care mi l-ai ordonat, cu toate neplăcerile lui. Îmi garantezi, însă, că acest regim mă va prezerva de o pneumonie, de înec sau de roțile unui camion? Nu. Atunci lasă-mă-n pace!

•

În sfîrşit, mi-am atins idealul: bătrineţea. Numai de s-ar prelungi.

•

Mintea înţeleptului e făcută din o mie de minţi ale altora. Numai nebunul se lasă dus numai de mintea lui.

•

Nu vorbi numai dumneata, dacă vrei să mă convingi. Lasă-mă şi pe mine să vorbesc, să-mi descoperi slăbiciunile şi mă vei convinge mai uşor.

•

Nu-ţi purta în lume boala, oboseala muncii, aburii vinului, solemnitatea gloriei. Sînt lucruri care nu interesează pe alţii.

Născut în 1908, la Brăila. Autor al unor piese de teatru: Bărbierul din Brăila, Naufragiul, Cea mai bună minciună este adevărul: **al libretului operetei** Leonard. **Volume:** La propriu şi la figurat **(versuri satirice);** Sportul în reflecţii cu haz şi ... fără.

BARBU ALEXANDRU EMANDI

CONSULTAŢII

În trenul de Constanţa, cu locuri rezervate,
Călătoream deunăzi, eu, soaţa şi un frate,
Contabil la Gostatul de lîngă Medgidia,
O fată cam slăbuţă cu numele de Mia,
Un preşcolar zburdalnic, păzit de o mătuşă,
Un guraliv cu barbă pe locul de la uşă,
Iar vizavi de dînsul, un personaj tăcut
Şi rezervat la culme, de parcă era mut ...
Fiindcă vorbăreţul ne ameţea cu gura,
Ieşeam pe rînd afară şi păraseam trăsura.
Ci numai taciturnul îl asculta atent,
De ai fi zis că ţine să fie la curent
Cu „noile metode de tratament energic"
În „tulburări de glande" şi „boli de tip alergic",
„Manifestări morbide", „sindroame funcţionale"
Şi alte boli de-acestea mai grele sau banale,
Se pare că viteza ce-o căpătase trenul
Îl ambala mai straşnic şi-i stimula antrenul.
Din tot compartimentul, nici unul n-a scăpat,
Să n-aibă cîte-o „boală" din genul arătat.
De pildă, Vasilica, preascumpa mea soţie,
A fost asigurată că are „astenie",
Contabilul că este „un caz de surmenaj",
Mătuşa că prezintă un soi de ... „dereglaj",
Iar cînd veni şi rîndul tăcutului vecin,
Îl sfătui să facă „un şoc de carbaxin"
Şi-i scrise chiar „reţeta", muind în gură pixul ...
Mă aşteptam acuma să-l ia şi pe subscrisul

La diagnosticare și să-mi fixeze locul
În lumea suferinței... Dar m-a păzit norocul,
C-a leșinat alături un tînăr călător
Și-au început să strige cu toții: „Ajutor!
Un doctor! Cine-i doctor? Sau cine-i priceput!"
La care vorbărețul rămase ca un mut,
În timp ce taciturnul, vecinul din cupeu,
Sări ca la comandă și spuse-atîta: „Eu".

– Alo! Salvarea!!!

S-a născut în comuna Moldoveni, județul Teleorman, la 18 septembrie 1924. Membru al Uniunii Scriitorilor. A publicat volumele: Azi pitic, mîine voinic (1963); Rime sprințare (1968); Fabule dintr-un degetar (1970); Cartea cu zîmbete (1974); Minifabule (1974); Un buchet de epigrame (1975); Flori de cactus (1977).

STELIAN FILIP

RONDELURI

Dicton

„Minte sănătoasă, în corp sănătos"
Au grăit romanii (dar pe latinește!)
Și-adevăru-acesta încă viețuiește,
E, plenar și clinic, demonstrat vîrtos.

Omul care-n tot ce face strălucește
Și-a-nsușit dictonul, din milenii scos:
„Minte sănătoasă, în corp sănătos"
Au grăit romanii (dar pe latinește!)

Cel ce nu se mișcă nici doi pași pe jos
(Că la alte „cazne" nici nu se gîndește!)
E bătrîn de tînăr, gîndu-i rugînește,
Deci „memento", pînă nu e de prisos:

„Minte sănătoasă, în corp sănătos!"

Ipohondrie

Din cîte boli există-n lume,
El are cam vreo jumătate,
Dar parcă le-ar dori pe toate,
Născute pentru el anume.

Grozav îi place să arate
Că știe orice boală cum e:
Din cîte boli există-n lume,
El are cam vreo jumătate!

Dă chiar rețete (face glume!),
Pe pielea lui verificate,
Drept care gurile căscate
Îl cred „maestru" cu renume

În cîte boli există-n lume!

Dietetică

Regimul său alimentar
Durează maximum trei zile
Și dacă nu „dă" zece kile,
Aruncă vina pe cîntar.

Oțet de mere, ceai, pastile,
Pe toate le încearcă — dar
Regimul său alimentar
Durează maximum trei zile.

După acest cumplit calvar,
Aruncă-n jur priviri debile
Și lacom, cu mișcări febrile,
Înfulecă, jignind barbar

Regimul său alimentar!

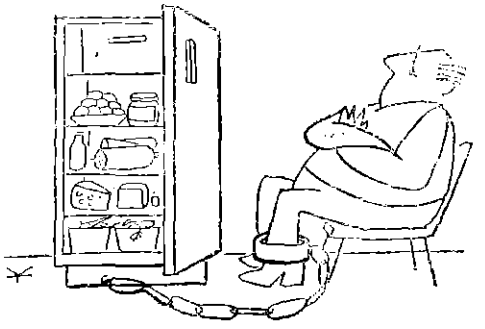

VIRGIL TOMULEȚ

Născut în București, la 24 iulie 1921. Scrie scenarii pentru „Teatru la microfon" și — mai cu seamă — pentru „Teatru la microfon pentru copii". La Editura medicală a publicat două mici volume de povestiri pe teme educativ-sanitare: Schițe și Elefantul știrb.

FRED FIREA

UNUL CARE SE DESCURCĂ

Nu, cititorule, nu! Nu tăia virgulele de sub „S"-uri! Nu e nici o greșeală. Titlul trebuie citit așa cum e scris: „Unul care ȘE DEȘCURCĂ". Mi-a fost sugerat de întîlnirea cu un amic pe care nu-l mai văzusem de mult și care m-a oprit cu un: „șalutare, amice!"

— Poftim?

— Jic: șalutare!

Am avut un moment de ușoară descumpănire. Mă gîndeam că, între timp, amicul studiase un dialect necunoscut mie, în care „salutare" se pronunță „șalutare", iar „zic" devine „jic". Tocmai mă întrebam cum o să mă înțeleg cu el, cînd amicul (îmi ghicise, desigur, gîndul) mă liniști:

— A, nu! Pur și simplu am pierdut o măsea și mi s-a stricat dicșiunea. La unele litere cam șuier.

— Probabil că la „s".

— Nu numai.

— Aha! Și la „z".

— Ecject.

— Dar cum de ai pierdut măsea... asta... măseaua?

Amicul nu părea să dea problemei cu pricina prea mare importanță; mă informă în treacăt:

— Eh, e o chestiune mai veche. Știi... mi-e cam frică de dentist. Din cauza asta, cînd mi s-a cariat, am tot amînat, și...

— Oh, da! Înțeleg! Bietul de tine! (Am găsit de cuviință să oftez prelung.) Îmi închipui că șuieratul ăsta te pune în situații destul de complicate.

— Da, dar mă deșcurc binișor, mă liniști el. Totul e cheștie de obișnuință. Uite, de ecjemplu, cînd mi ș-a întîmplat acșidentul, lucram la anunșuri, într-o gară.

— Aoleu!! Și ce se auzea la megafon?

— Ce șă se audă? Ca de obicei: Acșeleratul numărul Cutare șoșește sau pleacă șpre Bujău, Șovata, Jalău, Șatu Mare...

Am întrebat din pură curiozitate:

— Și călătorii?

— Pînă la urmă cei care circulau mai deș pe acolo, ș-au cam obișnuit. Mai greu era cînd anunșam un tren șpre Beiuș șau șpre Șimlău.

— De ce? Din întîmplare, Beiuș, sau Șimlău chiar așa se pronunță cu „ș" veritabil!

— Tocmai așta nu puteam șă-i conving. Ieșeau niște încurcături!... Dar ș-a rejolvat.

— Te-ai dus la stomatolog!

— Ași! Ai uitat că mi-e frică de ștomatolog? M-am deșcurcat altfel: Am propuș șă fiu mutat la alt șerviciu.

— Probabil la telegraf! am încercat eu să fiu perspicace. La telegraf, unde nu-i nevoie să vorbești.

— Dimpotrivă: pe o locomotivă. Șă șuier în locul șirenei. Mă deșcurcam deștul de bine. Mai greu a foșt cu nevaștă-mea.

— Dar ea ce amestec are?

— M-a lășat. A plecat la maică-șa. Cică nu șe-ntoarce pînă nu-i șpun de ce o ștrig „Ștela". Să-i șpun cine-i „Ștela".

— Și, de fapt, cine-i Ștela? am îndrăznit eu.

M-a fulgerat cu privirea:

— Și tu începi?! Nu înșelegi că-i șpun „Ștela", fiindcă nu pot șă pronunț altfel? Că, de fapt, ei îi jice... îi jice... șpune tu cum îi jice.

— Stela?

— Ecjact. Și din cauja așta de o lună ștau șingur! Și oftă prelung.

Am tăcut o clipă, neștiind cum trebuie consolat cineva care e într-o astfel de situație. Pînă la urmă am ales o cale de mijloc:

— Șcumpul meu, văd că te deșcurci deștul de bine. Dar dacă ai lășa ambicia și ai încerca, totuși, șă te duci la dentișt?

M. ZEGREA

Nu știu cine a rămas mai uluit după această frază: el sau eu? Începusem să șuier cu tot atîta nădejde ca și el. Contaminarea, se pare, se arată în cele mai surprinzătoare cazuri. Cînd și-a revenit amicul a încercat să afle:

— Cum? Așa șe aude cînd vorbeșc eu?

Am confirmat, dînd din cap, jenat.

— Atunci nu mă cine de vorbă! Alerg. Poate șe mai poate face ceva.

Și a dispărut în direcția policlinicii.

. . . . . .

De atunci folosesc metoda de mai sus, de cîte ori dau de vreunul care pînă atunci „șe deșcurcă fără ștomatolog". Și dă rezultate...

Deh! Toate marile invenții au apărut datorită unei împrejurări fericite și unor inspirații de moment...

Poet, publicist și traducător, s-a născut la 21 august 1917, în localitatea Märisch-Schönberg (Cehoslovacia), din părinți bucovineni. A debutat editorial în primăvara anului 1940, cu placheta de versuri Din inimă. **Volume:** Sub steagul vieții (1950); Zile slăvite (1951); Oameni și căști (1951); Față în față (1954); Cîntec de veghe (1959); Cupa cu garoafe (1960); Fîntîna soarelui (1963); Iarba de aur (1969); Partea mea de lume (1970); Singele nostru de-apoi (1970) etc.

EUGEN FRUNZĂ

A făcut de asemenea nenumărate traduceri din Goethe, Mörike, Tieck, Hoffmann, Brentano, Eichendorff, Keller, Storm și alții. Este membru al Uniunii Scriitorilor.

VORBE

- – Ce-ai făcut de ți-ai păstrat atît de bine sănătatea?
  – Am stimat-o!

- Nici un pacient nu e mai dificil decît însul care s-a specializat în meseria de bolnav.

- A înghițit o farmacie. Celelalte, au scăpat...

- Ziua bea spirt, noaptea vede spirite.

- Arătați-mi un medic care să știe atîtea remedii împotriva bolilor de tot felul cîte știe portarul spitalului!

- Pe bolnavul închipuit îl dor pînă și nasturii de la haină.

- Apăsat de boală, s-a dus la doftoroaie cu punga plină și s-a întors ușurat.

- Iată un bolnav exasperat: de luni de zile caută și nu găsește un medic care să-i confirme diagnosticul pe care și l-a pus singur.

- Niciodată n-a simțit o jignire mai mare decît atunci cînd medicul, după consultație, i-a spus că e un caz banal.

- Încă n-am întîlnit mîncăcios care să nu declare cu toată convingerea că mănîncă mai puțin decît o vrabie.

- E adevărat că se poate trăi și fără țigară, dar mai mult!

- Mulți comit marea greșeală de a-și trata sănătatea ca pe un inamic.

- Dacă n-ai nici o contingență cu știința medicală și dorești cu tot dinadinsul să-ți descoperi cel puțin douăzeci de boli grave, răsfoiește un tratat de medicină.

„MOAȘA" DIN VIZUINĂ

Nu departe de stînă
trăia, lingîndu-și labele,
slabele,
ca scoabele,
o lupoaică bătrînă
care, de la o vreme,
prinse grozav a se teme
de colții ciinilor
din jurul stînilor.

N-o mai țineau puterile
să-nșface oaia din turmă –
de aceea gîndi zilele, serile,
și iar o luă de la capăt
în zori și în scapăt,
pînă scorni, în cele din urmă,
o metodă
comodă:
să-și asigure fruptul
umblînd cu dedesubtul.

„Voi da sfoară-n țară
că știu să moșesc mai bine
decît orișice moașă, – bunăoară
în caz de nașteri ovine!
fără dureri totul,
doar să-mi sărute botul."

Zis și făcut. Vestea se duse,
pătrunse în stînă. Și dintre ei
se găsi una ce dădu fuga
voind să nască în condiții noi.

În van lătrară ciinii de pază,
în van behăi berbecul sever!
oaia fugi cu mielul în pîntec
să nască în tihnă și fără dureri.
Iar cînd ajunse la vizuină,
lupoaica, extrem de blajină,
o chemă aproape de tot
să o sărute pe bot . . .

Drept urmare, fiara își atinse țelul
(nici nu-i nevoie s-o spun)
pieri și oaia, pieri și mielul . . .
și berbecul-tată
jeli vara toată
behăind ca nebun.

Morala:

La soroc, vorba aia,
nu proceda ca oaia!

S-a născut la 13 noiembrie 1909, în comuna Munteni-Buzău, județul Ialomița. A absolvit Academia de studii economice, București. A colaborat cu articole, foiletoane, schițe umoristice, glume, versuri la: „Timpul Familiei", „Viața Sindicală", „Licurici", „Muncitorul Sanitar", „Albina", „Informația Bucureștiului", „Îndrumătorul Cultural", „Săptămîna", „România liberă", „Gazeta literară", „Luceafărul", diverse almanahuri etc. A publicat cărțile Motorel și Turică **(povestiri pentru copii);** În pețit.

VASILE FULGEANU

DE CE CREȘTE

Fănel al meu abia a așteptat să împlinească 40 de ani, ca să-și controleze inima. Citise el undeva că cine trece de această vîrstă, dacă a fumat, a băut cafea cu rom mult și șpriț fără sifon, trebuie să-și îngrijească inima. Ce-i drept, nu simțea nimic, dar pentru că nu mai avea liniște, l-am sfătuit să meargă la policlinica de cartier. S-a dus, dar s-a întors nemulțumit. „Închipuie-ți, Violeta dragă, îmi zice el mie, eu aveam tensiunea arterială 120 și ei îmi găsesc 130! Încolo, mă asigură că n-am nimic. Cum n-am nimic, dacă mi-a crescut tensiunea?" I-am explicat și eu că 130 nu este mult pentru un bărbat ca el. „N-o fi, a sărit ars, pentru că tu n-ai auzit de sindromul Wolf-Parkinson-White! Dacă nu mi-l descopăr la timp, mă trezesc cu un infarct! Trebuie să mă vadă un medic care să-și dea tot interesul!" hotărăște Fănel, și s-a înscris la rînd pentru policlinica cu plată. De acolo s-a întors ceva mai mulțumit. „Ei, vezi? zice el. Tensiunea mea adevărată este 140, dacă vrei să știi. Dai un ban, dar îți găsește ceva!" „Dar la inimă ce ți-au spus că ai?" îl întreb eu. „Păi d-aia nu sînt mulțumit nici de ăștia! De inimă nu mi-au spus mai nimic!" Bietul Fănel, acuma citea într-una să descopere ce afecțiune corespunde tensiunii de 140. Singur i-a fost greu să găsească, așa că s-a hotărît să ceară concursul ASCAR-ului. „Ce tot umblu eu cu unul și cu altul, cînd avem o instituție ca asta? Acolo, da! Ce spun ei e sfînt!" S-a înscris numaidecît și i-a venit rîndul. S-a întors cam întunecat. „150! îmi zice.

Nu mai știi pe care să crezi. Le-am spus că am avut 120 și au zîmbit, adică, aia a fost odată. I-am rugat să-mi spună dacă nu zăresc sindromul și mi-au recomandat să mă las de fumat. Dar nu dintr-o dată, că-i greu, ci treptat. O să fumez în loc de 20, doar 10 țigări!" Totuși, Fănel al meu tînjea. De mine uitase. Numai la sindrom îi era gîndul. „Știi ceva, Violeto? Mi se adresează într-o dimineață. Eu plec la Timișoara. Am aflat că acolo e un specialist ce nu s-a pomenit!" Nu l-am putut opri. S-a-ntors cătrănit: „170! Și să las de tot fumatul, dar nu dintr-o dată. Știi ce-am să fac? În loc de 10 țigări, am să fumez doar două, dar de foi. Două nu e mult, și-apoi astea fac bine, că n-au gudroane!" caută el să mă înduplece. Nu știu de unde și le procura, că-l vedeam tot timpul cu niște trabuce cît făcălețul. Credeam că s-a liniștit, dar mă înșelasem. În altă dimineață îl observ că se pregătește: „Plec la Iași! Este imposibil să nu găsesc acolo o cunoștință care să-mi facă legătura cu profesorul!" A luat avionul, ca să ajungă mai rapid. S-a întors galben. „Știi ce tensiune mi-a găsit profesorul? mă privește Fănel în ochi. Află că

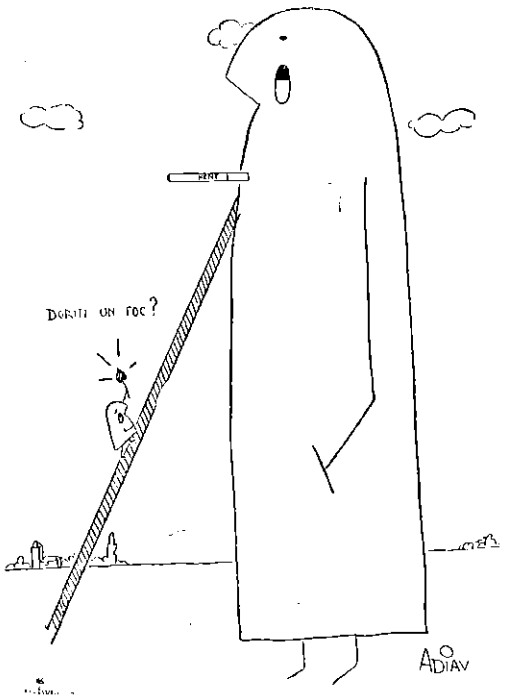

200! Asta e tensiunea mea! Îți dai seama ce înseamnă specialistul adevărat? Mi-a găsit și inima suspectă și mi-a spus să mă-ntorc la control. Ailalți de ce n-au găsit nimic și el mi-a descoperit hiba?" Pentru că îi recomandase să arunce trabucul, Fănel s-a apucat de pipă. „O pipă pe zi nu-i mare lucru! s-a justificat el. Și-apoi ai avantajul că-ți filtrează nicotina!" Într-adevăr, n-avea decît o singură pipă Fănel al meu, dar n-o lăsa să se stingă. Pleca dimineața cu punga plină de tabac și la prînz se-ntorcea cu ea goală. Într-o seară îmi spune: „Violeta dragă, nu prea mă simt bine. Mîine dimineață plec la Cluj-Napoca. Sînt acolo clinicile universitare. Vreau să mă conving dacă se confirmă ce mi-a spus profesorul de la Iași". N-am putut să-l reținem. S-a înapoiat împleticindu-se. „Se confirmă cu vîrf și îndesat... mi-a șoptit el. Am 240! Electrocardiograma m-a găsit bolnav. Ți-am spus eu, dragă Violeta, și tu nu m-ai crezut! Dacă nici ăștia nu mă lecuiesc, nu-mi rămîne decît străinătatea!"

Dumneavoastră rîdeți, dar Fănel al meu este internat acum pentru preinfarct...

SCHIȚE-N PATRU ITE

Conservare

– Frumoasă dantură aveți!
– Nu e de mirare cînd o îngrijești cum trebuie.
– Vă rog, spuneți-mi și mie cum procedați?
– Seara, după ce o curăț bine, o conserv pînă dimineața într-un pahar cu apă curată.

Prescripție

– Ionele, de ce te-ai ascuns acolo?
– Vreau să iau medicamentul!
– Păi, după masă?!
– Așa mi-a spus nenea doctorul: de trei ori pe zi, *după* masă.

Exemplu

– Ce ai, draga mea, de te agiți așa?
– Pe Garofița noastră au prins-o profesorii fumînd!
– Lasă, stau eu de vorbă cu ea, liniștește-te!
– Bine, dă-mi o țigară, ca să-mi treacă nervii!

Gripa

– Ionescule, de ce ai lipsit de la școală?
– Am luat medicamente pentru gripă, tovarășe învățător.
– Dar ieri ce-ai făcut?
– Am aflat că ieri ați luat dumneavoastră.

Refuz

– Cum te-mpaci cu sănătatea?
– Eu mă-mpac foarte bine.
– Atunci e-n regulă!
– Ba nu-i deloc, că ea refuză să se-mpace cu mine!

S-a născut la 26 mai 1939, în comuna Luncani, județul Cluj. Licențiat al Facultății de filologie, secția limba și literatura engleză, din Cluj-Napoca. Colaborează cu epigrame, fabule, parodii, sonete, rondeluri, poeme și traduceri (versuri și proză) la revistele „Argeș", „Astra", „Orizont", „Tribuna", „Urzica", la unele almanahuri. Figurează în două culegeri de epigrame: Dansul săbiilor (1975) și Culegere de epigrame (1976).

TRAIAN GĂRDUȘ

RONDELURI

Miraculos

Cunosc acel medicament,
Cu rezultat miraculos!
Lucrează-n carne și în os –
E bun la orice tratament.

Din zăpăcit, devii prudent,
Ești laș, te face curajos.
Cunosc acel medicament,
Cu rezultat miraculos . . .

Îl recomand, deci, insistent,
Dar ca să fie cu folos,
El trebuie luat, atent,
De cînd ești încă sănătos! . . .

Cunosc acel medicament . . .

Maniacul

În urbe vestea i s-a dus,
Că este mare maniac
Și nici un hap nu-i e pe plac,
Din cîte-n lume s-au produs.

De toate zice că-s „spanac",
Că-„ar fi ceva . . . și totuși nu-s"! . . .
Și-n urbe vestea i s-a dus
Că este mare maniac.

Discuției punînd capac,
Recent, un doctor clar i-a spus:
Medicamentelor în plus –
Urgent, să le găsească-un . . . leac,

Că-n urbe vestea i s-a dus . . .

Abstinentul

Vinaturile, cică, îi displac –
„Alcoolul sănătății strică",
Întruna-i place ca să zică,
Și nu e din acei ce se prefac.

În loc de șpriț, că n-o fi prostănac,
Bea numai suc de pătlăgică;
Vinaturile, cică, îi displac –
„Alcoolul sănătății strică"!

Dar cugetînd la bietul său stomac,
Atîtea sucuri . . . la adică . . .
Și-atunci, prevăzător, Nea Gică,
Mereu le „diluează" . . . cu-n coniac!

Vinaturile, cică, îi displac! . . .

PUNCTE ERUPTIVE

Final

Îmi fuse dat amar destin,
O viață-ntreagă tot pelin!
Acuma, moarte, stai puțin,
Să beau o țuică, ș-apoi . . . vin!

Climatoterapie

Că tot evită munte, mare,
Același vechi motiv îl are:
La circiumă, printre pahare,
E-n Murfatlar și . . . Dealul Mare! . . .

Fumătorul

Vrînd în frunte să rămîie,
Neglijează sfatul bun!

Văd cum fumul de tutun
Se preface în . . . tămîie!

Bolnavul recalcitrant

Sfidînd pe doctori, medicina,
Deși cam toate cele-l dor –
E clar că omul cu pricina
Tratează . . . viața prea ușor!

Helioterapie

Și acum se dă de gol
Că de viciu e pătruns;
Toată ziua e la ghiol
Fiindcă vrea să fie uns!

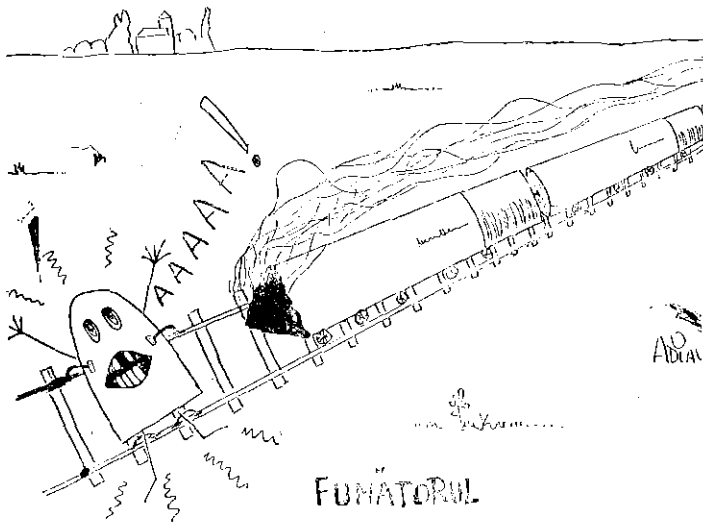

A văzut lumina zilei în orașul Craiova, la 11 septembrie 1915. În anul 1952 absolvă Școala de literatură și critică literară „Mihai Eminescu". Este autorul a trei scenarii cinematografice: Cu Mărincea e ceva (1954), Popescu „10" în control (1955), Dosar Dîmbovița (1955) **și al volumului de schițe satirice** Cine a pierdut o verighetă **(în colaborare cu Nicuță Tănase), apărut în**

SILVIU GEORGESCU

1957. De asemenea este autorul pieselor de teatru: Colivia cu sticleți **(în colaborare cu Lascăr Sebastian);** Inspecție (1960); S-a întîmplat la Rîndunele (1961) **și** Musafiri la Drăgănele **(1962) la Teatrul radiofonic. Membru al Uniunii Scriitorilor.**

LA TELEFON

Alo! Mimi, tu ești? Bine că te găsesc, tu! Vai, dar ce răgușeală splendidă ai!... De la Armstrong n-am mai ascultat așa ceva!... Dragă, nu știu cum faci tu, că, de cînd te știu, mi-o iei înainte! Dacă din școală... nu puteam să fac un pojar, că hop și tu cu o rujeolă!... Ce mai faci? Ce-ai mai citit? A, eu citesc o carte superbă! Am ajuns la tiroidă, tu! E captivantă! Și are un stil!... Ce-am mai făcut altceva? A, migrenele mi-au mai încetat. Fac ăștia niște antinevralgice, de nici capul nu te mai doare! În schimb, termometrele nu fac două parale! Cît febricitez eu și n-am trecut o linie peste 37! Dar nu mă las! Odată și-odată tot fac eu un 39!... Apropo de 39! Ieri a fost ziua mea de naștere... Vai, ce flori am primit!... De mușețel, de sunătoare, coada șoricelului... de n-a fost chip să dau pisica afară din casă! Am petrecut de minune! Am mai avut și eu cu cine schimba o vorbă, o gripă... Are Lilișor o fetiță leit maică-sa! Seamănă ca două picături... de Davila... Dar auzi ghinion, tu! Cățelul meu mi-a spart borcanul cu pasifloral! A, am avut o criză! Am chemat patru medici! Unul n-a reușit să-mi spună ce am! Atunci am telefonat la profesor. Și ce crezi că mi-a spus că am? Nimic, tu! Păi ăsta-i diagnostic?! Auzi, mă-nvață el pe mine, el care e doar de 5 ani profesor, pe mine care mă vaet de reumatism de 15 ani și sînt abonată și la toate revistele! Pe mine care cunosc farmaciile de serviciu pe dinafară... și pe dinăuntru; pe mine care stau pe „Doctor Lister"... pe mine care... Aoleu, tu, parcă miroase a ceva ars... Să știi că mi-a dat în foc lăptișorul de matcă! ...Te las, ne întîlnim mîine la 7... Cum unde? Ca de obicei, în fața la neurologie!... Și pe urmă vedem noi unde... ne ducel

– Doctore, să știi că n-am luat medicamentul acela amar...

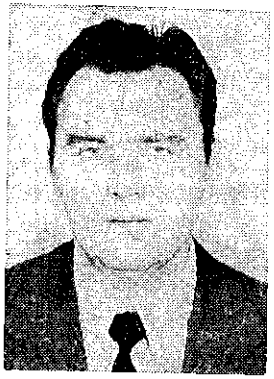

S-a născut în Giurgiu, la 28 martie 1932. A absolvit facultatea de medicină generală din București și Institutul sanitar militar. Secretar responsabil de redacție al revistei Sănătatea. **A scris 6 broșuri educativ-sanitar și circa 400 de articole pe teme de specialitate, reportaje, mese rotunde, interviuri momente vesele, povestioare în diverse publicații și almanahuri. Colaborator la radio, televiziune, Urzica.**

GEORGE M. GHEORGHE

ÎNȚELEPCIUNEA ȘARPELUI

- Vorbă cumpătată și mîncare măsurată ... nu strică niciodată cardiacului.
- Băutura e sămînță de ... ciroză.
- Trîndăvia este mama tuturor viciilor ... dar și a aterosclerozei.
- Nu ești curat, dacă arunci murdăria în curtea vecinului ... care poate sesiza Centrul sanitar-antiepidemic.
- Lăcomia pierde omenia, dar și ... suplețea organismului.
- Excesul în toate este un motiv de ... colesterolemie.
- Cine aleargă după doi iepuri nu mai are nevoie de ... piramidon.
- Bună ziua ți-am dat ... și viroză am căpătat.
- Pofta vine mîncînd ... dacă nu ai inapetență.

PER OS

Rețetă

– Medicul mi-a spus, acum cîtva timp, să-mi schimb modul de alimentație, dacă vreau să mai dau jos din greutate și să nu mă îmbolnăvesc ...

– Dar, de fapt, ce mîncai?

– Păi, fripturi, ficat, ouă, unt, dulciuri și ciorbe de tot felul ...

– Și-acum?

– Acum, le-am schimbat ... Mănînc ciorbe de tot felul, dulciuri, unt, ouă, ficat și fripturi ...

– ???

– Da, dar fără pîine multă ...

Abuz

– Bunicul meu toată viața a mîncat mult, a băut alcool în exces, a fumat cîte 2–3 pachete de țigări pe zi, a consumat nenumărate cafele și a pierdut la nopți ... să nu mai vorbim și ...

– Și ce?

– Și nimic! Nu a mai fost atît de mult dădăcit de familie, de prieteni și de medici ...

– De ce?

– Pentru că a murit de tînăr.

Rezolvare

– Eu nu mai merg la dispensarul medical, oricît de rău m-aș simți!

– De ce? Nu mai ai încredere în corpul medical?

– Așa! De unde ... M-am căsătorit cu o doctoriță ...

V. CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

Dezamăgire

– Tăticule, fii bun și spune, în viața dumitale ai fost un om lacom la mîncare?

– Fost!

– Mă rog, probabil însă că ai făcut multă, foarte multă mișcare, ca să combați sedentarismul, obezitatea, ateroscleroza...

– Făcut!... Cu mașina...

– Mă rog, dar mai mult ca sigur că n-ai fost un fumător pasionat...

– Fooost! Două, trei pachete...

– Bine, bine, dar nu ai avut emoții, necazuri și supărări mari, de vreme ce la vîrsta dumitale de... Apropo, tăticuțule, cîți ani ai?

– 30 de ani și, mă rog... de ce, tăticuțule?

– ???!!!

Dialog

– Draga mea, nu știu ce să fac cu Gigel!...

– Dar ce-a pățit???

– Ceva care mă pune pe gînduri... De cînd se joacă cu Viorel – băiatul lui Popescu – i-a dispărut apetitul... Nu știu ce să mă fac!...

– Nu-l mai băga în casă pe Viorel... că de mic se învață cu hoția!

Trăsneli

– Ce faci dacă ești la medic și vrei să obții un certificat medical?

– Strănuți zgomotos de două, trei ori, fără să duci batista la gură...

– Și dacă nu poți?

– Tușești puternic de cîteva ori ducînd mîna la piept...

– Și dacă nu poți?

– Simulezi că ți s-a făcut rău...

– Și dacă nu poți?

– Îți iei concediu fără plată...

•

– De cîte ori mă așez la masă, mănînc peste măsură și mă îngraș văzînd cu ochii. Știi vreun remediu?

– Desigur! Așază-te la bibliotecă!...

•

– Am aflat că duci cu tine un întreg bagaj de cultură generală...

– Așa!... Mapa de serviciu și vreo cîteva mere!

•

– Ce faci cînd ești extrem de ocupat și primești vizita unui „vorbă-lungă"?

– Îl tratez cu caramele...

– De ce?

– Sînt mai lipicioase...

•

– De cînd îți tratezi șeful cu dulciuri?

– De cînd am aflat că are carii dentare...

Culmi

– Să recomanzi în scop profilactic cît mai mult mers pe jos unui factor poștal; cît mai multe exerciții fizice unui gimnast; cît mai multă prezență în aer liber unui crescător de oi; evitarea oricăror eforturi unui halterofil; abuzului de medicamente unui farmacist și evitarea emoțiilor unui actor...

Cum să fiu bolnav

– Dragă Gigele, ce mai faci? (vesel)

– Mersi de întrebare... nu prea bine, deși sînt încă sănătos! (amărît)

– Ce vrei să spui cu asta?... Nu ești cumva bolnav? (speriat)

– Așa ar trebui să fie, dragă Costele, după cît mă chinuie șeful meu, spunînd că plesnesc de sănătate în timp ce lucrările de birou stau maldăr, că el din cauza asta este bolnav și numai cînd oi fi și eu la fel mă va crede.

– Și tu ce i-ai răspuns? (curios)

– Că am să-i fac pe plac, vedea-l-aș cu colesterolul peste 4 grame și cu ureia în jur de 2,50 și mai mult... Deși nu i-ar strica și niște glucoză în sînge... Să-l vezi ce cumsecade s-ar mai face și ce cunoștințe medicale ar avea...

– Și ce vrei să faci? Să te transferi sau...

– Nici vorbă! Vreau să fiu bolnav, dar fără să apelez la doctor ca să nu-mi mai spună caraghiosul de șef că sînt sănătos – că dacă l-ai vedea, e slab ca un castravete și arătă așa, ca tine, nesimțitul... (supărat).

– Stai, dragul meu, că îți dau eu cîteva rețete trăsnet...

– De ce? Și tu ai un șef exigent cu „sănătatea" altora?

– Nu, dragule... Din cultura mea sanitară – o veche pasiune la modă azi – am reuşit să învăţ de toate... Ascultă! Muştar ai în casă?

– De care? Alimentar sau medicamentos?

– Alimentar...

– Am un borcan „Extra".

– Perfect!... Dar stai, nu este expirat?

– Nu! Că l-am luat pentru o maioneză că vin naşii pe la noi...

– E, aşa mai merge! Pe ei nu-i cunosc...

– Hai spune, nu mă ţine pe jăratec...

– Aşadar, iei 2 linguri pline de muştar – fii atent să iei cu lingură de lemn ca să nu se oxideze muştarul sau metalul; nu mai ţin minte bine, căci altfel păţeşti.

– Aş! O lingură mă face pe mine cînd am în casă 2 servicii de alpaca nou nouţe încă de la nuntă şi, la urma urmii, mai cumpăr...

– Nu mă mai întrerupe şi fii mai atent... Muştarul îl pui într-o cană cu oţet de 9 grade, eventual şi cu cîteva picături de esenţă, peste care adaugi o linguriţă de piper pisat – dar nu în rişniţoare de cafea, fiindcă urmele de cafeină îţi creşte tensiunea şi în plus îi schimbă şi gustul. După 5 minute de gargară, dacă bineînţeles rezişti, eşti gata bolnav, avînd o faringo-laringo-traheită de toată frumuseţea.

– Dar cum se manifestă?

– La început, cu o senzaţie de mare vîlvătaie în fundul gîtului, un fel de congestie, înainte de a apuca să mai respiri, şi să tuşeşti avînd ochii cît cepele, apoi, ca şi la bazinul de înot cu trambulină, ai senzaţia că cineva ţi-a sărit în cap şi te duci la fund... (ducînd mîna la gît), după care...

– Ei, după care? (curios)

– Nu mai ştiu, că cei de la serviciul de terapie intensivă unde m-au dus cu Salvarea de urgenţă, s-au minunat că mai pot respira şi înghiţi...

– Nuuu, nuuu, nu-mi place reţeta asta... Spune-mi, te rog, alta că simt că mă îmbolnăvesc de-a binelea... de curiozitate.

– Acelaşi lucru care l-ai întrebuinţat la gargară, dar în cantitate de 10 ori mai mare îl foloseşti la o clismă... (Privind la prietenul speriat: Ei, ei, ce faci, ţi-e rău?)

– Nuu, nuu, vreau ceva mai comod...

– Bine! Ascultă ceva mai la-ndemînă. Iei două crete şi le pisezi bine, amestecîndu-le într-o cană cu spălătură de vase trecută însă printr-un tifon steril ca să nu aibă vreo urmă de detergent sau resturi de mîncare care să te intoxice... şi o bei pe nerăsuflate, şi gata puseul de ulceraş gastric dureros, sau de enterocolită acută. (Se uită din nou la prietenul său care se clatină de repulsie şi spaimă)...

– Nu ai ceva mai simplu? (rugător)

– Ba da! Iei maşina de călcat electrică, fără fir se înţelege, şi de la 1 metru, exact 1 metru, îl măsori şi îi dai drumul cu atenţie pe piciorul gol stîng, traumatizînd o falangă şi unghia şi gata panariţiul...

– De ce cu atenţie?

– Ca să nu spargi rezistenţa maşinii că ştii cît de greu se găsesc! (Îşi susţine prietenul care îi leşină în braţe, strigînd după ajutor...) Încet, încet, acesta îşi revine, îşi duce mîna la cap şi exclamă speriat: „Aoleo! Aoleooo, să ştii că sînt bolnav... du-mă acasă, te rog, şi cheamă repede doctorul... că mă aşteaptă la birou, un teanc de lucrări...

Născut la 21 noiembrie 1927, în Vaslui. Se afirmă mai ales publicînd epigrame şi momente vesele încă din anul 1956 în Urzica, Albina, Rebus, Magazin, Informaţia Bucureştiului, Ramuri, Sănătatea, **etc.**

TITI GHEORGHIU—VASLUI

PROVERBE...

– Încetul cu încetul... consultă pacientul.

•

– Unde nu-i cap... nu-i migrenă, insolaţie...

•

– Obrazul subţire cu... cosmetice se ţine.

•

– Ce ţi-e scris... în diagnostic e pus.

•

– Vorba dulce... diabet n-aduce.

•

– Cine se scoală de dimineaţă... să facă gimnastică medicală.

•

– Călătorului îi stă bine cu... terapia mişcării.

•

– Greu la deal cu... febră musculară.

•

– Apa trece, pietrele rămîn... la rinichi.

•

– Singele apă nu se face... că are hemoglobină.

•

– La soare te poţi uita... cu ochelari prescrişi de oculist.

•

– Lenea e cucoană mare, care... duce la sedentarism.

•

– Da, avem flori artificiale!...

– Şi-s proaspete? Le iau pentru un bolnav care are nevoie de aer curat.

•

– Îl vezi pe ăla? E un gurmand renumit.

– Îl ştiu, mi-a „mîncat" şi mie doi cai la... şah.

•

– Alaltăieri era să mă înec cu un măr...

– Vezi, dacă nu ştii să înoţi!

•

– Medicul meu locuieşte în bulevardul Dacia.

– 1100 sau 1300?!

•

– Şoferul ăsta suferă de beţia vitezei...

– Şi de ce nu duce maşina la... dezalcoolizare?

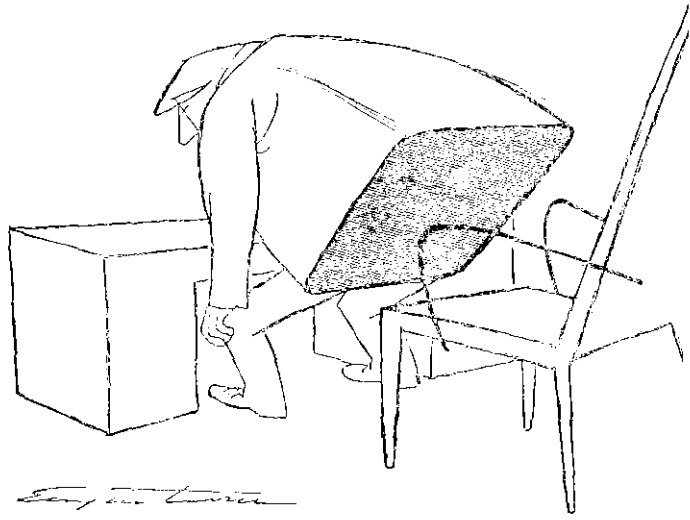

– Rebusistul ăsta merge la spital pentru operație.
– Vai de . . . ligamentele lui!

•

– Cînd mergea la doctor Robinson Crusoe?
– Vineri!

•

– Cine consultă „Babele" de pe Bucegi?
– „Omul"!

•

– Dumneata ai o întindere musculară.
– Atunci, doctore, . . . scurteaz-o!

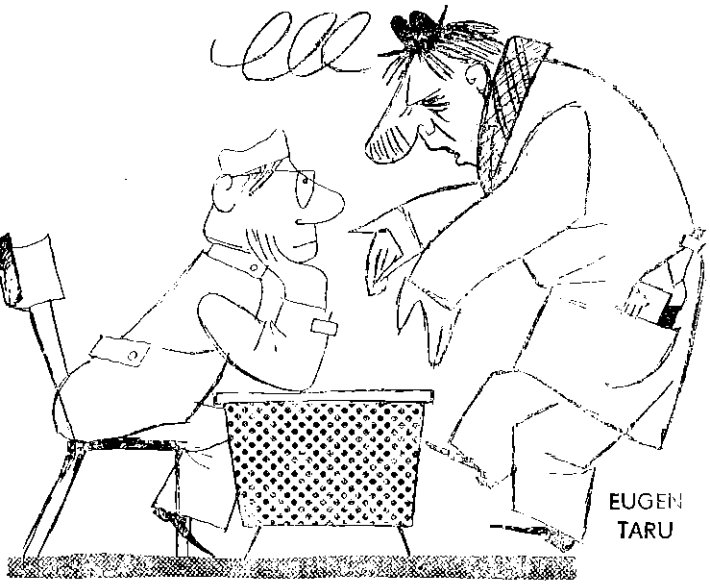

– Ce să fac doctore, că mereu am amețeli? . . .

S-a născut la Piatra Neamț, la 8 martie 1919 și este de profesie medic veterinar. A desfășurat activitate publicistică, colaborînd, la diverse reviste și ziare, cu epigrame și momente vesele.

NICOLAE GHIȚESCU

PRINTRE GHIMPI

Fumătorul

Apropo de poluare,
Văd un fapt ce mă uimește.
Tu tragi strașnic din țigare
Și colegul tău . . . tușește!

Influență

De la el plecai în pripă
Dintr-un spirit de prudență,
Nu că m-aș feri de gripă,
Dar mă tem de . . . influență!

Insomnie

Grăbit la gîndul c-o să-mi vie
Curînd odihna „întru Domnul",
Sînt bucuros de insomnie
Și trist cînd mă apucă somnul!

Dialog

Pletosul june l-a-ntrebat
Pe bătrînelul cu chelie:
– La ce materie ați predat?
– La . . . cenușie!

Memoria

Deși e minte sclipitoare
Nu-și poate aminti nimic!
Nici de bunici – era prea mic!
Nici de amici – e mult prea mare!

Amnezie

Cei ce te-au scos de la șefie
Un mare bine ți-au făcut,
Că te-au scăpat de amnezie.
Dovadă: m-ai recunoscut!

Longevitate

A fost în viață cumpătat,
Nici n-a băut, nici n-a mîncat,
Nici n-a făcut din noapte zi,
Și a trecut de sută . . . Și?

Scleroză

Imi tot cobești de sclerozare,
Și sînt convins că n-o să scap,
Dar să mă ia de la picioare
Nu ca pe tine . . . de la cap!

Epitaf

Sub țărînă l-au adus
Kilogramele în plus.

Anamneză

– *Ai dureri de multă vreme?*
– *De stomac și de mijloc.*
– *Dar cu dinții ai probleme?*
– *N-am, că nu mai am de loc!*

S-a născut la 22 octombrie 1907, în comuna Tătărani, județul Dimbovița. Este profesor emerit la Liceul „Ion Luca Caragiale", din Ploiești. A publicat epigrame în Dansul săbiilor, Culegere de epigrame (1976) **și în publicațiile:** Orizont, Urzica, Flamura Prahovei.

ION GRIGORE

MATEMATICA

În dentistică:

Caria dentară se răspîndește conform teoriei probabilităților („lanțuri Markov").

Teoria elegantă
Despre caria savantă,
S-aplică la orice dinte
Sau doar la măsea . . . de minte?

În medicina generală:

Algebra „Boole" se aplică la diagnostice medicale.

Examenul – ca preambul
Se face cu algebra Boole . . .
Ne explicăm de ce, în fine,
Se dau bolnavilor buline!

Chirurgul și epigramistul

Ca să extirpe răul, aliați
În lupta pentru om, ei sînt „confrați":
Chirurgul, folosind tăișul lamei,
Epigramistul, acul epigramei!

Viciu

Eu de mită nu uzez,
Dar aș da orice plocon,
Unui doctor galanton,
Să-mi dea voie să . . . fumez!

— Și-acum că treaba-mi merge strună
și-l văd în fine operat,
să mai cuteze el să spună
că e bătrînul... Hipocrat!

DIMITRIE JEGA

S-a născut la 28 ianuarie 1927, în satul Mănăstirea, comuna Dagîța, județul Iași. Colaborator la revista Urzica, Steaua, Orizont, Astra **și la ziarele** Munca, Scînteia Tineretului, Informația Bucureștiului.

GHEORGHE GROSU

O SINGURĂ DOZĂ

Voința

S-a jurat, nu mai fumează
Începînd cu azi deloc.
O țigară-l enervează
Și de-o vede, îi dă foc!

Grija părintească

Să nu te prind la masă
Cu mîinile murdare!
(Dar pîn' la urmă-l lasă
Că alte mîini nu are!)

Unui adept al lui Bahus

E mereu la băutură,
Și pe frig și pe căldură;
Vara să se răcorească,
Iarna ca să se-ncălzească.

Conform . . . sfatului medical

Un doctor mi-a prescris plimbare.
Iar altul m-a trimis la mare!
Să-mi fie tratamentul de folos,
De la Arad la mare plec pe jos.

CAȘETE

— Tăticule, te caută un doctor.
— Spune-i că nu-l pot primi, că sînt bolnav.

– Nicușor, cînd tăticul tău e bolnav, cine îl îngrijește?
– Mămica.
– Dar cînd mămica e bolnavă, cine o îngrijește?
– Moașa.

– Tăticule, de ce automobiliștii aleargă așa de repede?
– Fiindcă au viața prea scurtă.

– De ce ai slăbit așa de tare, Ionel?
– De foame, nene!
– Păi de ce nu mănînci?
– Pentru că mămica nu mă lasă să mănînc pînă nu mă spăl pe mîini.

– Eu cînd sînt bolnav nu chem doctorul, folosesc agenda medicală.
– Ai să mori din cauza vreunei greșeli de tipar.

– Ești egoist, ții totul pentru tine și nu dai celorlalți nimic.
– Nu e adevărat. Cînd am avut gripă, nu ți-am dat-o și ție?

– Ce sfat îmi dai, doctore? Soțul meu se simte tot mai rău, deși stau tot timpul lîngă capul lui.
– Ți-aș recomanda să-l mai lași și singur.

Hiperion se distrează

S-a născut la 28 septembrie 1923, în orașul Cetatea Albă. Licențiat al facultății de medicină, specializîndu-se în chirurgie. Este membru al cenaclului umoriștilor „Ridendo", din Timișoara, și colaborator permanent la publicațiile județene și centrale.

VICTOR GORȘCOVĂZ

BUBOIUL ȘI BISTURIUL

FABULĂ

Cuibărindu-se în pielea
Unei mîini din greu trudite,
Un buboi, dintre acelea
Dureroase și urite,
Adunîndu-și milioane
De microbi a dat năvală
Printre oase și tendoane,
Băgînd biata mînă-n boală,
Încît nu putea să facă,
De dureri, nici o mișcare.
Ca necazul să-i mai treacă,
Porni, care mai de care,
„Competent", s-o lecuiască,
Ba muind-o-nspirt cu apă,
Ba spunînd s-o oblojească
În patlagină și ceapă,
Ba punînd ceară topită;
Dar, în loc de ușurare,
Au văzut că-i înroșită
Și-i umflată mult mai tare.
Și simțea, săraca mînă,
Cum, treptat, se scurge viul . . .
Dar norocul vru să vină,
Pe acolo, bisturiul,
Care a tăiat buboiul
Și pe spate și pe față,
L-a golit de tot puroiul
Și-a dat iarăși mîinii viață . . .
. . . . . .

Dintr-o astfel de poveste
Scoate-vom și-o învățătură:
Să nu șovăim, cînd este
De tăiat cîte-o coptură!
Fie bubă medicală
(Dușman pentru sănătate),
Fie „bubă" socială
(Rău pentru umanitate),
Ia un bisturiu în mînă
Și golește tot puroiul.
Ca nimic să nu rămînă
Din ce-a fost cîndva . . . BUBOIUL!

MÎNA ȘI ZGÎRIETURA

FABULĂ

O mînă foarte iscusită
Și-n multe treburi încercată,
Lucrînd cu-o sculă ascuțită,

– Ospătarul Nea Cutare,
lent la treabă, bun la vorbă
și-a fript degetul cel mare,
că-l ținea mai mult în ciorbă.

AL. CLENCIU

A fost, se vede, zgîriată,
Deoarece, mai către seară,
Simți c-o doare, iar în locul
Rănit a început s-apară
O pată roșie ca focul.
Dar cum era, din fire, tare,
Călită-n muncă, rezistentă,
Ea a tratat cu nepăsare
Zgîrietura insolentă,
Ce-a cutezat să o rănească.
Or nepăsarea-i fu fatală:
Durerea a-nceput să crească
Și nu era numai locală,
Ci se urca sub subsuoară:
Creștea, la fel, și umflătură,
Iar mîna, toată, era pară
De foc; avea temperatură . . .
A trebuit apoi să vină
Chirurgii ca s-o opereze,
Să-i facă și penicilină,
Zile de-a rîndul s-o panseze,
Și-abia scăpă, sărmana mînă,
Cu viață și capacitate
De a putea să mai rămînă
Utilă, în activitate . . .

. . . . . .

Vorbind cu slova-nțelepciunii,
Ce din bătrîni ne e lăsată,
Să facem să-nțeleagă unii,
Care mai uită cîteodată,
Că buturuga, cît de mică,
Răstoarnă carul cel mai mare;
Deci trebuie, la o adică,
Să n-o tratăm cu nepăsare!
Privind prin prisma medicală,
Morala-i tot atît de clară:
Să ne-ngrijim ca orice boală,
Chiar dacă pare-a fi ușoară,
Să o tratăm cît mai din vreme,
Corect, cum cere medicina,
Ca să n-avem de ce ne teme
Că vom păți exact ca MÎNA!

Născut în 1907. Este licențiat în Drept și în Științele Economice. Dintre volumele apărute amintim: Făt Frumos cu spada sfîntă **și** Frumoasa fără corp, **feerii dramatice în versuri, iar dintre scenete:** Procesul furnicii, Moștenirea, Fiul risipitor **etc. Colaborează la** Urzica, Informația Bucureștiului, Sportul, Revista Sport **și la ziarele locale județene.**

VICTOR HÎLMU

EDUCAȚIE . . .

– O! A crescut grozav de mult Gigel!
E alb la față ca o domnișoară,
Dar cînd și-aprinde cite o țigară,
E amuzant de tot și frumușel.

Îi dăm o educație princiară:
Nici un copil nu-i îngrijit ca el
Și nimeni nu s-amestecă, defel,
În viața lui . . . (pricepi!) . . . particulară.

Dar îmi produce mare-ngrijorare
Inexplicabila-i paliditate
Și lipsa lui de poftă de mîncare . . .

Mă înțelegi cît sufăr ca părinte!
Deși îi dăm tot felul de bucate
Și cite-o . . . țuică, două, înainte . . .

PENTRU FIECARE

Electrician care abuzează
de învoiri medicale:

Face pe convalescentul:
Zice că l-a tras . . . curentul.

Antisuperstiție

Cînd pe stradă, cu duiumul,
Trec mașini pe lîngă tine,
Lasă-le să-ți taie drumul,
Dacă vrei să-ți meargă bine.

Unui petrecăreț

Banii cum o să-ți ajungă?
Îți răspundem noi, îndată:
Luna sigur că e lungă,
Dacă noaptea o faci! . . . Iată,

Pretins turist

Amator de tot ce are
Splendid țara românească,
Lui îi place . . . Dealul Mare
Și . . . Valea Călugărească.

Chefliu la tratament

Cum se „tratează" el la mare
Nu-i pentru nimeni un secret:
Cu-n șpriț, c-o bere, c-o gustare
Și restul vremii . . . la bufet.

Băutor

Te-ntreba un invitat:
– Cum găsești lichiorul, nene?
Iar tu, sincer: – Lîngă pat,
Între două damigene!

Aritmetică simplă

Regretai că băutura
Ți-a făcut din nou figura;
Dacă dublu vezi în toate,
Bea și tu pe jumătate!

S-a născut la 8 iulie 1915, în București. A urmat Facultatea de filologie. A colaborat constant la diverse reviste ca: Însemnări ieșene, Adevărul Literar **ș.a. Publică și la** Urzica, Tribuna, Ramuri **și la o serie de almanahuri.**

GHEORGHE HULUBEI

RELAXAREA

Perfect: o iubesc, mă iubește, ne iubim! Totuși, adevărul e că am început să iau proporții îngrijorătoare. Mănînc prea mult. Mănînc enorm. Și asta numai deoarece soția mea susține că bucătăritul (după orele de birou) este, pentru ea, o relaxare necesară sănătății. Și, cum gătește excelent, aș jigni-o cumplit dacă n-aș consuma tot ce-mi oferă la masă. Deci, dilemă: ori îi interzic „relaxarea necesară sănătății", ori devin obez. După un matur proces de conștiință, mi-am zis că „cel care iubește mai mult e dator să se sacrifice" și am continuat să mă îndop . . .

Aceasta era situația în ziua cînd șeful, avînd drum prin cartierul meu, mi-a adus personal, acasă, documentația care-mi trebuia la o lucrare urgentă. A sunat, i-am deschis eu, fiindcă Lizica (soția mea!) era — ca de obicei — la bucătărie: prepara cina. A fost o surpriză extrem de plăcută. Șeful, vesel și prietenos, ne-a avertizat că nu prea dispune de timp, dar că e încîntat să stea cîteva minute cu noi. Lizica s-a scuzat că o găsise așa, în „uniforma de relaxare", dar că soțul ei (recte eu) e un pretențios „uricios, gurmand și iubițel" căruia îi plac bunătățile. Apoi, ca orice gospodină care se respectă, a pus întrebarea capitală:

— Pentru început . . . un coniac sau o țuiculiță de Pitești?

— Sînteți foarte amabilă, i-a răspuns zîmbind șeful, însă eu . . . alcoolul! . . . nu-mi permite ficatul.

— Vai! s-a lamentat Lizica. Dar ceva de gustat? Niște icrișoare proaspete, cîteva feliuțe de crap prăjit . . .

— Imposibil! s-a apărat el. Mă și văd cu un infarct.

— Poate o cafeluță? am încercat eu.

— Ei, dragă — m-a refuzat cu tristețe — dacă n-ar fi tensiunea! . . .

— Atunci, măcar o prăjitură. Am cu cremă de cacao, a propus Lizica. Un deliciu!

— Și colesterolul, stimată gazdă? Regret! Eu nu . . .

— Dar cu ce vă alimentați? l-am întrebat, mai mult pentru a camufla decepția Lizicăi.

— Țin dietă strictă, dragii mei, ne-a mărturisit el, cu glas suferind. Numai cartofi. Copți sau fierți. Atît.

— Aoleu! a oftat visătoare — prea visătoare — Lizica. Ferice de soția dumneavoastră!

Urmare: o iubesc, mă iubește, ne iubim, dar mîncăm la cantină.

MORALA: „Cel care iubește mai mult e dator să se sacrifice".

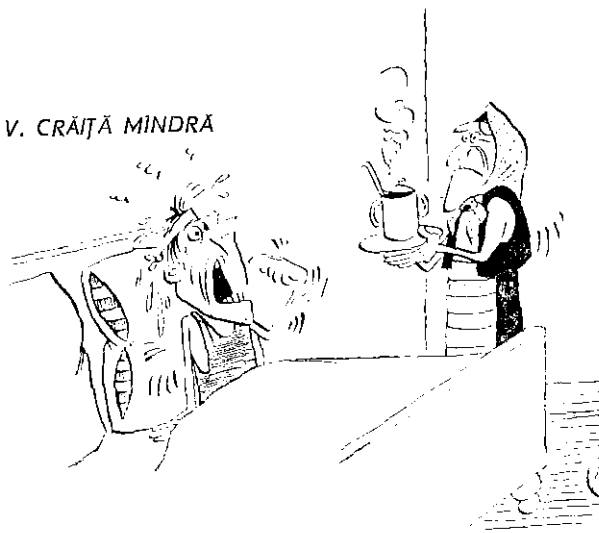

— Dacă după ce înghit gheara asta de pisică nu-mi trece febra, să știi că am să chem salvarea!

Născut la 4 aprilie 1899 în București. Decedat la 23 februarie 1976. A fost de profesie inginer silvic. A publicat următoarele volume: Epigrame; Cînta un greier într-o vară; La pașa vine un oltean **(parodii)**; Puf de păpădie; Patru scînduri **(epitafe)**; Versuri umoristice; Pădurea și ogorul; Prin pădure; Cîntece pentru pădure; Codrule, codruțule **etc. Lucrări editate în Editura medicală:** De vreți să creșteți mari, voinici, secretul îl aflați aici; Azi pitic — mîine vonic; Vreau să cresc mare, frumos, oțelit și sănătos.

FLORIN IORDĂCHESCU

OM BOGAT

În viața mea — și am s-o spun pe șleau,
N-am fost bețiv, dar mi-a plăcut
să beau
Și orice ban am cîștigat în plus
Pe-aceeași apă — a sîmbetii s-a dus
— — — — — — —
Îmi fac acum diverse analize
Și am, în fiecare zi, surprize
Ce nu-mi mai pot da dreptul a
mă plînge:
Ciroză, am, uree am în sînge,
Am piurie, am hidronefroză,
Am aldolază mare, acidoză,
Fosfați, urați în sedimente am
Și hematii mai mult decît credeam,
Tot am și am și am, s-a constatat:
Deci dacă am, înseamnă că-s bogat.
Eu nu putusem pîn-acum discerne
Ce mari îmi sînt „rezervele interne".

AUTO-TABAGICĂ

„Ador și savurez tutunul!"
Tușind tabagic zise 1

„Prefer, mon cher, țigări de foi",
Scuipînd discret răspunse 2

„Dau pe țigări bani mulți și grei",
Cu vocea stinsă spuse 3

„Eu, față de țigări, sînt idolatru",
Învăluit în fum șoptise 4

„Sorb nicotina din pelinci"
Abia putu să-ngîne 5

„Candidat al bolii canceroase"
Nu se lasă de fumat nici 6

„Să nu fumez? Ce-s papă-lapte?"
Gălbui ca ceara strigă 7

„Tușesc, mă-nec, mi-e pieptul copt,
Dar nu mă las"! confirmă 8

„Sfat bun la toți vă dau eu vouă:
Nu mai fumați! Vă roagă" 9

„Cel mai bun pe toți întrecel"
E nefumătorul 10

RUDE BUNE

Dus cu Salvarea, a fost operat
Urgent de tot, de ulcer perforat.
Pericol nu mai e, se simte bine:
Cel mult o zi sau două de-l mai ține
Și vine-acasă vindecat total.

De sărbători era încă-n spital,
Dar ce-are-a face: scumpa lui soție
I-a pregătit chiftele și piftie,
Mătușa Mița i-a adus sarmale,
Nepoata Tanța tort și baclavale,
Iar moș Mihai, un sfert de secărică:
„Hai, bea, nepoate, nu-ți mai fie frică
C-odată și odată tot murim
Zău! ia, mai dă-l încolo de regim!"
Ce rude bune are dumnealui!
Și s-a simțit la fel cu cei sătui
După o masă copioasă, bună . . .
Dar la spital a mai zăcut o lună.

DOCTORIA

Iarnă. Grea durere sufletul mi-l sapă!
Uf! Încet mai trece ultima etapă
Pînă ce returul are să în

Țandăra îmi sare cît ai zice: rac!
Nici chiar cu nevasta nu mă mai împac
Și eu – omul vesel – am ajuns po

Noaptea am coșmaruri, sar ca ars în sus
Și răcnesc ca ursul pe jăratec pus
Poate vi se-ntîmplă un bilet în

Soacra mea pretinde că sînt deocheat,
Doctorul susține: pietre la ficat
Și – de cazu-n speță – e preocu

Mi-a prescris injecții, baie de mușchi;
Carne, condimente nici un pic măcar
Și, în loc de șprițuri, ceai de la pla

Soața, ca o mamă, m-a tot îngrijit:
Din iaurt și ceaiuri nici c-am mai ieșit,
Astfel că-ntr-o lună am ajuns

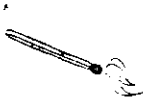

. . . . . .

Știu ce mă va pune iarăși pe picioare.
Mingea-i doctoria tămăduitoare:
Sigur mă fac bine, pot să pun prin

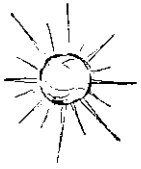

S-a născut la 21 aprilie 1912, în Timișoara. Economist. Debutează în literatură în anul 1947 cu o carte de poeme intitulată Joc peste ape. **Volume de epigrame:** Strofe cu apostrofe **(1966);** Muze cu ventuze **(1977);** Șoapte cu indiscreții **(1979). Este secretarul Cenaclului de satiră și umor „Ridendo" din Timișoara.**

DIMITRIE JEGA

DOAR TREI!

Pățanie

Umblînd, pe toți îi doftorea
Și nici măcar s-o doară capul!
N-ar fi crezut ca tocmai ea
. . . Să-nghită hapul!

Dialog

– De ești bolnav, i-a spus nevasta,
Mai lasă șpritul și-ți va trece . . .
– Ei, da, cunosc rețeta asta!
Dar vreau s-o judec eu . . . la rece.

Diagnostic

Cum ridici, ușor, sprînceana,
Contemplînd femei, o mie,
Numai inima, sărmana,
Ți-a rămas la datorie.

ALIMENTAȚIE RAȚIONALĂ ȘI . . . IRAȚIONALĂ

Urzica

E cea dintîi ce se ivește,
Prin spini și bozie uscată!
Și e de foarte mulți gustată,
. . . Atunci cînd nu se tipărește.

Ardeiul

E-atît de delicat şi fin,
Cînd vîrful fraged şi-l ascute!
Dar cum s-a copt şi el puţin,
S-aprinde şi te muşcă . . . iute.

Sparanghelul

Aşa vrea pronia cerească,
Sub largul înveliş al bolţii;
Sparanghelul de-l laşi să crească,
Încet-încet şi-arată colţii.

INSTRUMENTAR

Seringa

Nu-şi dă aere grozave!
Are-o pompă, tub şi . . . ace.
Dar, în situaţii grave,
Ce mai „epigrame" face! . . .

Bisturiul

N-are forme complicate . . .
E-un mîner cu-o lamă fină;
Dar cu el se poate scoate
Răul de la rădăcină.

Termometrul

Are-un trup frumos, gradat,
Dar nu-mi place nici de frică;
Eu, sărmanul, cad la pat,
El, din contră . . . se ridică!

S-a născut în 1926, la Iaşi. Inginer chimist. Colaborează la Informaţia Bucureştiului, Steagul Roşu, Urzica.

ALEXANDRU LĂPUŞNEANU

DIN EPOCA DE PIATRĂ

Ţii minte primăvara-n mezolitic,
Cum la foc, în peşteră, şedeam?
Tu probai o blană, cu ochi critic,
Eu, îngîndurat, mă scărpinam!

Cum scrîşneai spre flacăra din vatră
Cînd hoinar umblam peste coclaur! . . .
Dar ne-avînd şi inima de piatră
Te-mpăcam cu-n colţ de dinosaur.

Cum îţi povesteam, seară de seară,
Stînd sub stalactita cea eternă,
Bancuri noi din era cuaternară
Zguduind de rîs biata cavernă!

Iar apoi, în zorii altei ere,
Cum aspect de om aveai acum,
Ai zvîrlit trei oase menajere
La intrarea peşterii, în drum.

Ele azi, iubito, din păcate,
Nu ghiceşti de ce m-au răscolit?
Poate cei de la „Salubritate"
Vin să le ridice, în sfîrşit!

TRANSPLANT

Ştiţi ce este un spirit medicinal? Este ceva cu care natura a dotat-o pe nevastă-mea. Tot ce e nou în medicină ea ştie. A încercat aproape toate bolile şi

afecțiunile. În casă, colțul farmaceutic este mult mai dezvoltat decît colțul gastronomic, format din cămară și bucătărie, la un loc. Și, în special, știe totul referitor la corpul omenesc, adică întreținerea și modul de folosință al acestuia.

— Am fost azi la o ședință și sînt cam obosit! spun eu, de pildă.

— Să-ți fac iute o cofeină și un B_6, zice ea și, imediat, pune o seringă la fiert, căci are și aparatură.

Orice altă nevastă mi-ar face ceva de mîncare sau patul. Numai a mea ține să-mi facă tratamente.

— Știi că am avut dureri de cap cu producția, caut eu să atac și alte subiecte din afara domeniului medico-farmaceutic.

— Foarte simplu, zice. Ia un amidopirin și un acid acetilsalicilic!

Astea vor să însemne pe limba noastră piramidon și aspirină.

— Am luat cuvîntul și am vorbit două ore, de mă doare gîtul! încerc eu, în continuare, să leg discuția.

— Ei vezi? Asta e ceva laringofaringian. Ar trebui, mai întîi, să faci o antibiogramă.

— Ce-ar fi să fac, mai întîi, nani? Că-s mort de oboseală!

— Treaba ta! Dacă toate le tratezi cu indiferență, n-ai să mai fii *mort* de oboseală, ci simplu... Dacă eu, la bolile mele, făceam la fel, de mult plăteai anunțul la rubrica „Decese".

— Dragă nevastă, fii mai optimistă!

— Ehei, optimismul se obține numai cu „antideprin". Eu, cu tulburările mele neurovegetative, știu din experiență...

Și experiențele continuă zilnic. Nu i-a rămas nici o părticică sau funcțiune din corpul uman, așa cum i l-a conceput soacră-mea, pe care să n-o trateze cu ceva.

Într-o zi cînd s-a aflat despre doctorul Barnard, a zis:

— E minunat! Acum nu mai am grija inimii!

— Te cred, zic. Dacă pe asta, pe care mi-ai dat-o mie cu acte-n regulă, ai terminat-o cu tratamentele, gata. Punem în loc una nouă, nerodată.

— Tu totdeauna rîzi! Noroc că rîzi singur, chiar atunci cînd scrii o chestie umoristică... Eu mă duc să-mi fac o electrocardiogramă.

Iar eu m-am dus la bucătărie să-mi fac ceva de mîncare.

În altă zi, a aflat și despre transplantul plămînului.

— E formidabil! zice ea. Totdeauna m-am temut să nu mor de piept.

— Tu, de piept? Tu, care, în excursie, ai tras în plămîni toată Valea Prahovei?

— Degeaba rîzi! Acum, cînd știu că se poate transplanta, mă simt asigurată.

— Ei bine, poți respira ușurată!

Și s-a dus la radiografie.

De problema ochilor mi-a vorbit o zi întreagă. În prezent, poartă ochelari, așa, de fandoseală, cu rame groase. Dar, în viitor, cine știe?...

— Mai ales că un transplant ar mulțumi și pe unii soți! îmi trînti ea un apropo. Și n-ar mai umbla după alți ochi, verzi!

Ultima veste cu care a venit însă m-a băgat la idei:

— Știi că se poate înlocui și pielea? A arătat și la televizor.

— Mă rog, poate că da! Dar năravul, ba!

— Ce splendid ar fi să poți avea o epidermă bronzată, de creolă!

— Ascultă, dragă, văd că ai terminat cu tratarea sau cu repararea. Acum te obsedează înlocuirile.

Așa că ideile astea ale soției mi-au dat curate insomnii. Ba, am mai auzit și de-o vecină din bloc, care și-a schimbat nasul cu unul mai cîrn, ca al Ritei Pavone.

Și toate astea, pe cheltuiala cui?... Mă bate gîndul să-i spun (în glumă, dar fără să știe) că, dacă nu termină cu maniile terapeutice-medicale, îmi fac eu, mai bine, un transplant de... nevastă. (Dar nu cred că o să ajung la o asemenea operație!)

S-a născut la 15 decembrie 1935, la Brăila. A absolvit Facultatea de medicină. Inclus în antologia Caietul epigramistului. **Volume de epigrame:** Puncte, puncte... **(1979).**

GHEORGHE LEU

SUPERSTIȚIE

– Tovarășe doctor, am lipsit astăzi de la serviciu. Deci, am nevoie de trei zile concediu...

– ... De boală?

– Evident! Să vedeți: cînd să plec de-acasă, îmi taie calea o pisică neagră.

– Afurisită pisică! Și te-ai întors din drum!...

– Obligat. Azi aveam ședință de analiza muncii...

– Și nu trebuie...

– Deci și dumneavoastră credeți...

– Nu, sînt sigur. E un caz de superstiție acută.

– Și m-am gîndit să procedez ca atunci cînd am avut reumatism. Nu m-am tratat cu antireumatice. Și am căutat ceva antipisică.

– Un cîine?!

– Nu, un coșar.

– Și n-ai găsit?

– Eram în ședință. Ghinion, nu?

– Desigur. Nu întîlnești o pisică în fiecare zi.

– Și am renunțat. Coșarul tot nu dă concedii medicale.

– Alte semne?

– Cînd îmi iese cineva c-o găleată în cale...

– Nu semne de-astea simptome! Transpiri?

– La serviciu nu transpir niciodată. Numai cînd se face analiza muncii mă cam trec nădușelile.

– Dureri de cap?

– Nu, că-mi fac autocritica și nu mă mai doare capul. Apoi îmi iau angajamentul că doar nu mă doare gura.

– Și de ce chiar trei zile?

– Să vadă și ei cum e fără mine. Pe cine o să mai critice în ședință?!

– Îmi pare rău dar pentru boala dumitale există un singur medicament...

– Eu nu vreau decît concediu medical!...

– Asta nu-i medicament!

– Tovarășe doctor, nu vă mănîncă puțin mîna stîngă?

– Adică?

– Pe mine mă mănîncă dreapta și... înseamnă că... mă-nțelegeți, nu?

– Înțeleg, ai urticarie.

– Adică?

– Adică te mănîncă pielea!...

– Asta-i semn rău! Îmi dați doar o zi?

– Nici!

– Atunci cum să nu cred că pisica neagră aduce ghinion?

D. ADRIAN

NELĂMURIRE

În pauza de prinz mă-ntîlnesc la bufet cu tovarășul X.

După cea de-a treia pereche de crenvurști, îmi povestește următoarele:

— De ieri încoace am o mare nelămurire. Nu mă-ntrerupe pînă nu-ți povestesc ce mi s-a întîmplat... Deci, mă duc ieri la policlinică la cabinetul „Interne". Dar știi, așa... incognito, pentru că nu-mi place să abuzez de funcție.

Îmi vine rîndul, intru și-ncep să-i relatez medicului de serviciu că... n-am poftă de mîncare..., că uneori mă doare burta..., că nu cred să fie cine știe ce, dar trebuie să luăm din timp măsurile corespunzătoare etc.

Mă pune să mă dezbrac, mă consultă din cap pînă-n picioare și la urmă zice: „Clinic, să vă spun drept, nu găsesc nimic. Dar pentru mai multă siguranță vă rog să faceți o radioscopie gastroduodenală. Astăzi nu se poate, pentru că de trei zile n-avem curent, iar praf de bariu nu se găsește în oraș de o săptămînă. Cînd o să aveți rezultatul, mi-l aduceți și vă dau rețetă."

Și cum mă știi operativ, am luat măsurile corespunzătoare și peste două ore i-am adus rezultatul.

S-a uitat la rezultat, s-a uitat la mine și-a zis: „Sînteți sănătos tun. Numai că dumneavoastră, un om cu funcție de răspundere, ar trebui să știți că viața sedentară... mă rog, v-ar trebui niște sarcini pe teren."

Ei bine, aici e întrebarea! De unde a știut că eu sînt director la policlinica X? Doar mă dusesem *incognito*!

Născut la 2 mai 1940, în comuna Alimpești, județul Gorj. A absolvit Facultatea de filologie a Universității din București. Volume: Azimut **(versuri, 1971);** Lăcuste și aeroporturi **(versuri, 1972);** Aici, lîngă Carpați **(versuri, 1972);** Aerul de sub fluturi **(versuri, 1974);** Analogie suverană **(eseuri, 1975);** Creație și implicare **(eseuri, 1976);** Punctul sensibil **(versuri, 1976);** Caligrafii critice **(eseuri, 1977);** Dirijorul și orchestra fantomă **(roman);** Acordul cu lumea **(versuri). Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

ION LOTREANU

EPISTOLĂ DE DRAGOSTE

(DESCHISĂ)

Iubita mea, îmi comunici în ultima ta epistolă că te-ai apucat de fumat, că ai devenit o fumătoare „serioasă", că, aprinzînd o țigară, nu glumești, cum fac atîția „ageamii", ci tragi fumul în piept, tot, pînă la ultima trîmbă alb-albăstrie. Eu, draga mea, sînt nespus de fericit că, în fine, te-ai hotărît să faci pasul decisiv, îmbogățindu-ți gama de ocupații cu încă o pasiune interesantă, în fond atît de mondenă, semn al independenței în viață. Sînt din cale-afară de mulțumit, aș putea zice că sînt impresionat la culme. Cînd ne vom întîlni, cu ocazia concediului meu de odihnă, te voi privi cu încîntare cum ții între degetele lungi țigara aprinsă, iar unghiile tale ușor afumate, de un ruginiu autumnal, cănite discret la vîrfuri, vor fi mai scumpe decît au fost vreodată. Cînd îți voi săruta mînuța, în nări îmi va intra mirosul de tutun, toată ființa ta va emana o briză ușor înecăcioasă, dar asta n-are a face, intră la capitolul servituților iubirii, trebuie să suport, n-am încotro. Dinții tăi, albi ca zăpada pînă mai ieri, se vor îngălbeni puțin, dar ce... și zăpada își pierde uneori strălucirea! Cînd vei împlini treizeci de ani, vei avea atîtea riduri pe chip cîte avea bunica mea la cincizeci de ani, și tu știi cît de mult am ținut eu la bunicuța, cutele se răspîndeau pe obrazul ei ca niște raze de soare. E drept, ea nu s-a apucat niciodată de fumat, dar vremurile s-au schimbat și noi nu putem, Doamne, ferește, să nu ținem pasul cu epo-

ca. Medicii spun că, la fumători, vasele de sînge au pereții mai groși și cred că îți dai seama cît mă bucur știind că și tu vei avea vene și artere mai . . . puternice, mai înguste ca de obicei, adică mai aparte, ceva numai al tău, iar sîngele va putea zvîcni în voie, va circula el mai înghesuit, e drept, dar asta intră la capitolul servituților fumatului . . . Gura ta va avea un miros cumva mai special, ceva ca o coclează, dar mă voi obișnui, m-am obișnuit eu cu gazele eșapate de mașinile orașului în care locuiesc, darmite cu mirosmele de *Kent* ale gurii tale care e atît de scumpă. Ne vom căsători și în camera noastră vor pluti de-a pururi norișori albi ori cenușii, ca deasupra vîrfului Păpușa (știi, cînd am urcat împreună de la Novaci, ce minunat era, ca-n cele mai frumoase basme ale lui Ispirescu!) Vom avea un copilaș, îi vom pune numele *Dun Hill* sau *Johnnie Walker* . . . că băutura merge la o țigară *long size*, și micuțul de el va tuși atît de distinct, învăluit de norișorii pe care tu îi vei scoate pe nas, va fi – ce mai încolo-încoace – un spectacol. Poate că te vei îmbolnăvi între timp și de inimă, altfel spus ea va bate mai repede și eu voi ști că bătăile ei sînt pentru mine, doar îți dai seama că sînt atît de inteligent să-mi imaginez că nu țigările sînt de vină, ci eu . . . Tot medicii spun că, la fumători, durata vieții scade, dar dacă „pasiunea" te va face să dispari tînără, va fi oricum frumos, merită să pieri pe altarul unui obicei ce aparține timpurilor moderne și . . . etichetei. Căci viața, ca-n vechile romanțe, arde uneori ca o țigară . . .

Cu mult foc,

N. FUMĂTORU

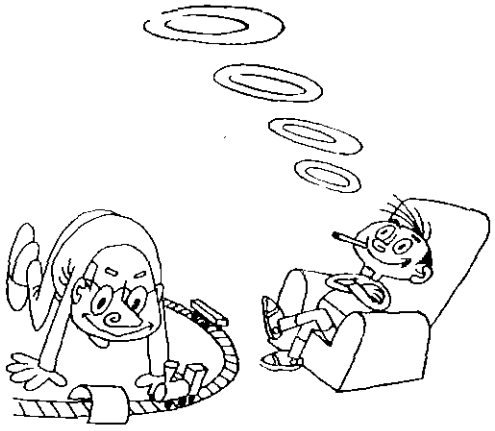

NIC. NICOLAESCU

S-a născut la 10 octombrie 1944, în comuna Birza, județul Olt. Absolventă a Institutului de teatru din București. A colaborat la Scînteia Tineretului, Ramuri, Urzica, Tribuna, Argeș **și la** Săptămîna, **unde este redactor.**

ILEANA LUCACIU

TRATAMENT CONTRA . . . SĂNĂTĂȚII

Se încearcă pe la toți medicii, doar s-o nimeri vreunul să vă creadă bolnav. Se cumpără de la farmacie tot ce se dă fără rețetă și se ia. Nu se începe însă înainte de a cumpăra totul, pentru că s-ar putea să nu mai aveți prilejul. Mîncați ace de siguranță, sîrmuliță, cioburi de sticlă, poate se ivește prilejul unei operații. Fără operație nici nu poți să te simți un bolnav ca lumea! Dacă nu pățiți nimic după acest regim, perseverați, altfel intrați la idei și treceți pe nevroze.

Faceți dușuri calde și ieșiți iarna pe balcon de trei ori pe zi. Dacă cineva intervine cu alte sfaturi, recomandați-i să citească despre performanțele de sănătate ale fachirilor.

Un leac zis de unii mistic: mergeți la ghicitoare și rugați-o să blesteme cu boală pe cineva la care vă gîndiți intens. Cum nu te poți gîndi decît la tine, după ce i-ai dat mia de lei, ai șanse să-ți reușească.

Dormiți cu ferestrele închise și mîncați cu mîinile murdare. Nu vă spălați pe dinți. Fumați în jur de 80 de țigări pe zi, se indică mai ales Superlong. (A nu se confunda această rețetă cu clasica cură de slăbire.)

Nu vă faceți analizele, că pot să iasă bune și cădeți în depresiune. Se indică să se facă analizele doar în dimineața zilei de 1 ianuarie, recomandabil, în special, pentru Wasserman.

Nu vă feriți de ciinii vagabonzi și lăsați-i să vă muște. Dacă nu găsiți astfel de patrupede încercați cu . . . colegii.

În cazul dacă nici una din metodele acestui tratament nu reușesc, este vorba de un diagnostic foarte grav . . . sănătos tun!

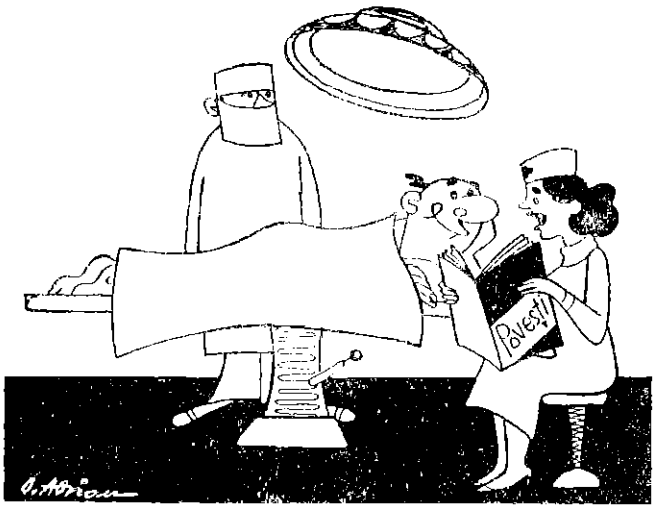

. . . „Anestezie".

S-a născut la Tîrgu-Jiu, în anul 1931. Medic specialist cardiolog la Spitalul județean. Colaborează regulat la Urzica, Steagul Roșu, Informația Bucureștiului, Gazeta Gorjului. **Autor al unui volum de epigrame.**

GRIGORE LUPESCU

CU MIINILE PRINTRE URZICI

Medicamentul

Tovarăși, a sosit momentul
Să-mi spun și eu, Medicamentul,
Pe scurt, părerea personală
De terapia medicală.
Siropuri, ceaiuri sau buline,
Chiar prafurile cele fine,
Provin din surse vegetale
Din plantele medicinale
Ce cresc prin crînguri și poieni:
Flori, frunze, ierburi, buruieni,
De aceea cîte unii, poate,
Mînați de ignoranța oarbă,
Iau doctorii nenumărate
Sau „cîtă frunză, cîtă iarbă".
Efectele paradoxale
Bietul profan nu le cunoaște,
Mă-nghite-n doze maximale,
Așa cum iarba-n cîmp se paște!
Dar cînd golește farmacia
(Închei aici al meu cuvînt)
Îl . . . paște și pe el urgia
Să-i crească iarba pe mormînt.

Bisturiul și vata

Noi, bisturiul și cu vata
Întotdeauna sîntem gata
Să criticăm cum se cuvine

Cu mult curaj pe orișicine,
Ne merge critica pe roate
Că rolurile-s divizate:
Eu, bisturiul cel tăios,
Fac critica de sus în jos!
Cît despre vată, ați dedus
Ea critică de jos în sus.

Termometrul

Sînt termometrul cel gradat
De zeci de ani utilizat
Ca să măsor temperatura
Și explorez astfel: sau gura,
Sau regiunea axilară,
Sau tocmai rectul, bunăoară,
Iar zona o aleg, se știe
În funcție de maladie!
Pentru acei la care boala
E intriga sau lingușeala,
Temperatura-i măsurată
Sub limba lor înveninată;
Pe lacomii fără nesaț
Îi termometrizez sub braț,
În special la mîna dreaptă,
Ce-n mod nedrept, ciubuc așteaptă
Există în patologie
Și cazuri de șefomanie,
Manifestate prin simptomul
„Primează titlul și nu omul",
La șefii care pun temei
Doar pe fotoliul de sub ei,
Temperatura, natural,
Eu le-o măsor intrarectal.

Dorință

Cînd văd sublima ta făptură
Tare-aș dori mort să mă crezi,
Ca tu să mă reanimezi
„Gură la gură".

Ilegalitate

Cum e posibil, oameni buni!
Să n-aibă dumneaei probleme,
Cînd sarcina de nouă luni
A lichidat-o mai devreme?!

Născut la 23 februarie 1892 la Caracal. Decedat la 15 martie 1977. Magistrat. Volume: O picătură de parfum **(1929);** Surîs **(1931);** O fată mică se închină **(1935);** Flori și ghimpi **(1956);** Muzică ușoară **(1961),** Florile vieții **(1962);** Schițe oarecum vesele **(1972);** Curățitorul de pete **(1974). Pentru copii a scris:** Bagaje ușoare **(1961);** 3 și cu Roșcata 4 **(1968);** Pățaniile fraților Chiț-Chiț **(1965). A tradus satire și epigrame din Marțial, Juvenal, La Fontaine, Stephen Leacock, Victor Hugo etc. De asemenea a îngrijit o ediție din epigramele lui Cincinat Pavelescu.**

TUDOR MĂINESCU

O Z

S-au scos afară toate, și casa e pustie,
Ca niște pîlnii vaste odăile vibrează.
Ecourile moarte în draperii învie
Și-acustice fantome prin camere dansează.

Nepăsător — năuntru — zugravul fredonează
Banală și eternă, o veche melodie;
Cu gheara lor de sunet nălucile-o-ncleștează
Și zeci de guri sonore pe ziduri o sfîșie.

Pereții goi și putrezi, din alba lui găleată,
Cerșesc cu deznădejde apusa lor splendoare,
Și milostiv maestru, miraje-nșelătoare
Le dăruie, să pară și-acum ca altădată.

Unui meloman

Ești meloman nevoie mare,
Îți place Wagner și Puccini,
Pui radio, ce-i drept, cam tare
Dar numai cînd adorm vecinii!

În tramvai

Ce carte grea citește oare?
Îl văd pe bancă foarte grav;
Iar lîngă el stă în picioare
O mamă cu-n copil bolnav.

Cîntarul

Deși cîntarul e automat
Eu văd acasă că m-am înșelat
Căci n-am privirea dublă la-ndemînă
Privesc la ac, dar nu privesc la mînă.

Unui beţiv

C-o să-ți scoți măseaua spui mereu!
Asta s-o creadă cine vrea!
Nu tratezi măseaua, ți-o spun eu
Ci băutura la măsea.

Prevedere

Doctorul urgent chemat
N-a venit imediat
Știe el . . . dacă nu vine
. . . E mai bine . . .

Unuia

Bea la local cu mese multe
Nu-i indicat să bea acasă
Vrea sfatul medical s-asculte
„Cîte-un pahar la cîte-o masă".

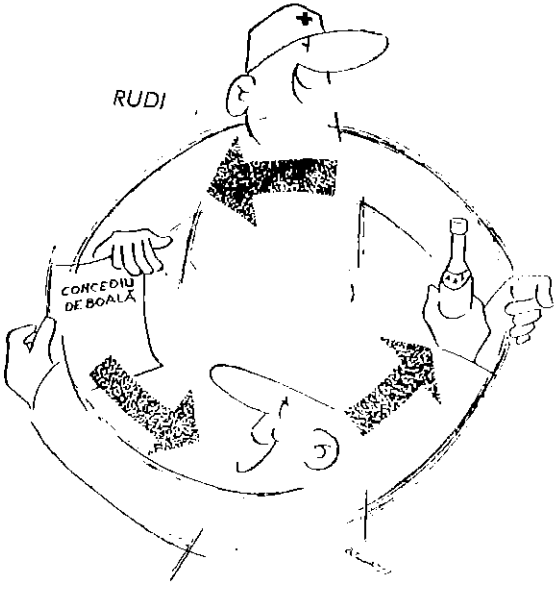

SCRISOARE DESPRE RISUL TĂ

Mă urmărește risul tău . . . Ți-aș scrie
Că-i limpede și pur ca un cristal;
Dar mi se pare termenul banal.
Ris cristalin? S-a spus de mult . . . Se știe . . .

Ceva mai proaspăt, mai original,
Mai fraged, mai spontan aș vrea să fie,
Să sune-n suflet, ca o bucurie.
(Nu vreau un termen intelectual).

Să sune-n suflet cînd l-aud, așa
Cum sună risul tău nevinovat,
Cum sună trilul tău suav: „Ha! Ha!"

Și-aș vrea s-apară-n urmă, cînd l-aș scrie,
Ca dintr-un roșu fond, rotund și mat,
A dinților tăi albă simetrie . . .

S-a născut în orașul Craiova, la 8 mai 1935. Actor, autor și regizor, scrie și montează — de-a lungul anilor — nenumărate spectacole pentru amatori. A înființat și a condus, timp de zece ani, ansamblul de amatori „SANITAS".

NICOLAE MANGU

ÎNTREBARE ȘI RĂSPUNS

— De unde vii?!
— De la doctor.
— Și?!
— Mă întrebat dacă beau.
— Și tu ce i-ai răspuns?
— ... Dacă faceți dumneavoastră cinste, domnule doctor!

TREI PICĂTURI!

— La gripă este bun ceaiul de tei și nu ceaiul dansant ...

— Dacă v-ați luat concediu medical, nu uitați să fiți și ... bolnavi.

— Cînd sînteți bolnav, nu consultați vecinii. Aceștia fac din țînțar armăsar și, avînd guturai, puteți afla că veți muri ... de ciroză.

CU ȘI FĂRĂ BATISTĂ

Dialog în monolog, mai mult sau mai puțin sclipitor ... ca ris. Depinde de puterea de contaminare și buna dispoziție a interpretului, căci spectatorii sînt ca și cititorii: „Aleg doar ce le place". În privința asta pe autor îl trec toate năduşelile (deși nu a luat încă piramidon) ceea ce este recomandabil la ... ha!...

ha!... Hapciu!!! Poate mai salvez ceva?! (Își pune în nas cîteva picături dintr-o sticluță). Să mai spună cineva că numai numărul 13 este cu ghinion! Să-l lămuresc eu că și 31 este tot cu ghinion ... Nu ziua, ci autobuzul. Și mă mai bucuram că stau și pe scaun. Nu, nu este o glumă!... Nu m-am așezat bine, că aud în spatele meu: HAPCIU! Adică ce în spate, că era chiar la urechea mea! Ei, la urma urmei, îmi zic — ținîndu-mi profilactic respirația — ce mare lucru este un strănut! Strănută omul și la „Filarmonică", dacă-i vine, dar în mașină?! Mai stau ce mai stau și iar: HAPCIU! dar unul dintre acelea furtunoase, de-a trosnit mașina și a scăpat șoferul volanul din mînă... Uite, îmi zic, ce înseamnă un „hapciu" în viața omului și mi-am amintit că trebuie să-mi reînnoiesc asigurarea la ADAS. (Se tamponează la nas cu un tampon de vată). Nici nu m-am gîndit bine că iar aud un: HAPCIU!... Așa de tare, că mi-a răvășit și puțina podoabă capilară ce o mai am. Dacă o ține așa pînă la capătul liniei mă lasă chel complet ... Tocmai acum cînd mi-am cumpărat un pieptene (că așa este igienic). Pe la al șaptelea strănut mi-am luat inima în dinți și m-am întors să-i spun să-și pună batista la nas, dar cînd l-am văzut (o matahală) i-am spus: „Noroc!" și mi-am ridicat gulerul ... că tot nu avem umbrelă de ploaie. Atunci zice el: „Se strică vremea, domnule! o s-o dea pe viscol". „Da", îi spun eu zîmbind, pentru care el mă tratează cu încă două „hapciuri" direct în obraz, făcîndu-mă sigur mediu de cultură, ambulant, pentru virusuri gripale. Copleșit de situație și amintindu-mi că am urmat cîndva un curs sanitar de masă, îl iau cu binișorul: „Nu vă supărați, dar știți, acum cu gripa asta" ... „Știu", îmi răspunde el, că și nevastă-mea mi-a spus de dimineață: „la-ți, Puiule, mesada la basc, că afară e brumă și-o să faci guturai!" Și, cum stăteam cu „portretul" către el, îmi trage două „hapciuri"... „Ai văzut dacă nu mi-am ascultat nevasta?!" „Văd stele verzi, zic eu și toată microbiologia". El de colo: „E bună! De unde o știi, de la Bibanu?" „Nu, de la Pasteur și Babeș!" „Ăștia trebuie să fie mai noi, că nu i-am văzut pe la varietăți?!"... „Uite ce e, tovarășe, îi zic, simțind parcă o înțepătură în nas — pune și dumneata batistuța la nas cînd strănuți". Dar el: „Ce, nu cumva vrei să mă înveți dumneata cum să mă port în lume?!" „Nu, dar cînd strănuți..." „Ce nu, domnule, ce nu, dacă nu-ți convine ia-ți mașină mică!" „Să-ți fie gura aurită! zic eu, c-am început să depun de-acum trei zi-

le!" Şi uite aşa: eu mai spuneam una cu poantă seacă, el mai strănuta una cu poantă umedă, pînă cînd am coborît... D-aia (se tamponează şi trage pe nas din sticlă) mă dezinfectez. Că vorba aia... paza bună trece... HAPCIU! gata l-am luat! HAPCIU!... Degeaba profilaxie, HAPCIU! aspirină, HAPCIU! fedrocainã, HAPCIU! inhalaţii cu muşeţel, HAPCIU! Acum chiar că-mi trebuie maşină mică... Saalvareea!!!... HAPCIU! (iese în strănuturile entuziaste ale publicului).

– Dacă tot m-am invoit pentru policlinică, atunci să mă gîndesc c-am ce-ar putea să mă doară...

S-a născut la 26 aprilie 1911, în comuna Blandiana, judeţul Alba. Doctor în agronomie, profesor universitar. A colaborat la revistele: Adevărul literar, Viaţa ilustrată, Cele trei Crişuri, Orizont, Knijevni Zivot **(în limba sîrbă),** Argeş **etc. A publicat epigrame şi în colecţiile:** 111 epigrame (1971), Epigrame şi epigramiste (1973), Dansul săbiilor (1975), Culegere de epigrame (1976) **etc.**

IOAN I. MARTIN

CAPSE

Cugetare
după Chamfort

Sînt multe zile fără de noroc,
Dar cea mai irosită dintre zile
E aceea-n care nu ai ris deloc
Sau nimenea nu ţi-a zîmbit,
copile!

Băile Călimăneşti, Căciulata se recomandă celor cu pietre la rinichi

După-o cură, două, zece,
De le face un român,
Se convinge c-apa trece
Şi că... pietrele rămîn!

Cugetare

Dracu-şi bate joc din greu
De om, cînd îmbătrîneşte:
Din puteri îi ia mereu;
Poftele i le sporeşte.

Mărturisire

În trimestrul ce-a trecut
N-am făcut nici un rebut,
Căci trei luni am fost „legal"
În concediu medical.

S-a născut în Comuna Tău, județul Alba, în anul 1929 și a urmat Facultatea de medicină veterinară la Arad. A publicat articole de specialitate în ziarele Flacăra roșie, Flacăra Sibiului și Tribuna Sibiului **precum și foiletoane satirice, fabule, epigrame și epitafuri. A debutat cu monologuri în grai ardelenesc la televiziune, la emisiunea „Dialog la distanță".**

ION MĂRGINEANU

MICROBIST CHEFLIU

Bea amicul ne-ncetat,
Pentru meciul programat;
Bea acuma ne-ntrerupt,
Pentru meciul ce-a trecut . . .

OMENIE

Nopți la rînd a tot vegheat,
Pînă ce m-am vindecat;
Pentru gest și omenie,
Am cerut-o de . . . soție!

MOȘ TOADER LA BĂI

MONOLOG ÎN GRAI ARDELENESC

– Noa, să vă povestesc dumneavoaște, că io, de cînd m-am dus la scăldătoare, chicioarele nu mă mai dor așa de tare, numa' că scîrțiie de la jenunchi, de gîndești că-s carăle mocanilor, care vin pe la noi cu var. Io am mers cu țurca, cu cizămbanu, care mere ăl mai . . . iute și la care, pe domnie, îi mai zice și impresu, și acolo ne-o așteptat o cetățenă îmbrăcată în alb, de gîndești c-o căzut în ciubăru' cu lapte de la oi. Și era înghesuială ca la noi, la comparativă, cînd să dă tipici și lapte de ghiboliță făcut praf. Și-apăi nu știai care-i cetățenă și care-i cetățen, că toate erau cu nădragi și tunse scurt, ca cochiii de la noi din sat, cînd îi tundem vara să nu se umple de goanje.

De-acolo, ne-o băgat într-un motor mare cît șur popii și ne-o înghesuit în el ca oile-n strungă. Apoi început să meargă de gîndeai că-i dracu. Da' io gîn desc că avea un beteșug, că așa tugea, de gîndeo că-și țîpă toți plămînii din el. De mers o mers fain cît drumu-o fost asfalț și fain ca . . . chelea, da' cîn am ajuns pe dealurile alea, o început să ne trîn tească unu' de ălălalt, de era pe jos dinți și măsel de nu știai care-s a mele.

Cînd am ajuns acolo, unu' cu șapca rotundă galbină ca blidele alea de la lara, m-o pus pe u fel de scară, ca atunci cînd vine veterinaru' din s să oltoiască scroafele. Și m-o dus la o fetișcană, c sta la o gaură și-i zicea informațiune, ce dădea c știre la toți neștiutorii. Cînd am ajuns să vorbesc io cu dumneaei, mi-o căzt glaja după cap și ea s spăriat și mi-o cerut beletu'. Io i-am dat beletu' c la conductor. Ea mi-o cerut beletu' de la cantelari și de-acolo m-o dus și m-o culcat într-o cămară c nește paturi albe să nu chici apă rece pe ele. D n-am apucat să dorm, c-o început ceva să urle c gîndeai că-i cu făcătură. Pînă s-o sculat unu' de Mediaș și-o zis că face gazu' la sondă cînd să bu zuluiește. Că, oameni buni, pe-acolo nu să face foc ca pe la noi cu lemne, că să face cu un fel de ae care miroasă ca oauăle ăle clocite. Și-apoi aerul ăl îl scot muncitorii și oamenii ăia învățați, oblu d fundul pămîntului, că bagsama acolo este destu Dacă am văzt că nu poți dormi, m-am suit în mot și m-am dus în oraș, să voroghesc cu directoru'. Cîn m-o văzt portaru' o apăsat pe un bumb și o işc tulă, cît un copîrșeu, odată m-o suit în pod la dire toru' gheneral. Rînduială fainș cu işcătula – zic io da mai bine ar fi dacă l-am duce la noi în colect să scoborîm fin din podul grajdului cu ea, să dă de mîncare la marhaie.

Zua aialaltă, o zîs să facem o excursiune la p late împărătești, unde o șezt Carol ăl dintîi și Car ăl de-al doilea. Și acolo, o tovărășică cu ochelo ni-o dus prin toate cămerile și ni-o arătat scaun mese, blide, d-apăi ce-o hi zîs, io nu știu că n-o înțăles nimic. Ni-o mai dus într-o cămară, unde vrut să doarmă Sfreant Iosif, feciorul lu' Maria Te zie de la Vena. Și să nu vă hie cu supărare, acc pe pareți erau numai muieri de-alea goale. Una ac să de la germani, una de la talieni și una de franțuji. Da am zîs io: N-o fost destule muieri

noi în țară să le puie pe pereți? De ce-o trăbuit să meargă după ele în străinătăți?!!!

La amiaz ni-o dat să mîncăm. Mie mi-o dat o lingură, o furculiță și un cuțit. Lingura o țineam în dreapta, furcuța în stînga, d-apăi cuțitu' nu știam în care mînă să-l țin.

Sara, o zis să mergem că vin niște știudenți să facă comedii. M-am dus, că-mi place să văd circus. Și era unu' care cînta dintr-o gurdună de coastănă oltoită și unu' care bătea la o dobă mare cît clopotul de la biserica popistașilor, da'mi cînta o fată faină, de cînd te uitai la ea, gîndeai că-i moașa de la noi din sat, care s-o măritat după ficioru' lu' Tîmpuruș, care o învățat ișcoală la Bălgărad să mîne motoarele. Io vă zîc noroc și să ajungeți și dumneavoastră pe unde am umblat io.

V. CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

S-a născut la Iași, la 15 decembrie 1919 și a colaborat, în decursul anilor, la revistele Gluma, Humorul, Albina, Urzica, Informația Bucureștiului, Pentru Patrie **și la diverse almanahuri, scriind epigrame și schițe umoristice. Volume:** Caleidoscop umoristic **(în colaborare cu Giuseppe Navarra);** Zîmbete la umbră **(1975),** Epigrame și fabule **(1977);** Zig-zag umoristic **(1978).**

DUMITRU C. MAZILU

Declara, ca la pupitru,
Că nu pune vin în gură,
Decît numai cu măsură . . .
Și e drept că bea cu . . . litru!

Unui umorist

Ești suferind și tii regim,
Dar rîzi mereu în gura mare!
Abia acum ne dumirim:
Că glumele sînt fără . . . sare!

Fostul fumător

Nu mai fumezi — și-acum e greu,
C-ai abuzat din cale-afară!
Doar cînd primești cîte-o țigară
Tușești — dar nu te costă-un leu!

Aviz

O gazdă trebuie să știe
(C-altminteri e de condamnat!)
Fripturi, sarmale sau piftie
Nu fac cît un . . . bicarbonat!

Chefliii

Pînă-n ziuă masa-i rasă!
Te usuci; n-ai ce să bei:
Nu mai e nimic pe masă . . .
Doar sub masă . . . sînt vreo trei!

Inovatorul

Are-o „logică" rotundă
(Deși tipul e bizar!)
Pentru ce să se mai tundă
Dacă păru-i . . . crește iar?!

Mini-dialoguri

– Ce-ai pățit, Ionescule, de ești legat la cap?
– Ce să fie. Am aflat adevăratul sens al unui proverb.
– Zău? Și care anume?
– Piatra care se rostogolește . . . e rău dacă te nimerește.

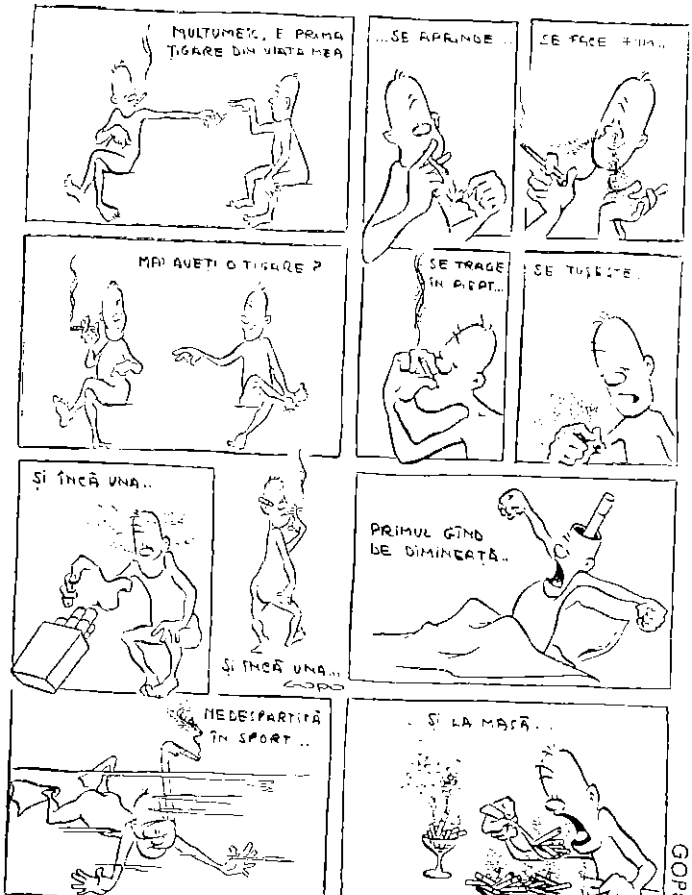

Originalitate

– Îl macină boala și suferă cumplit – dar sup
tă toate acestea cu un stoicism rar întîlnit: ba,
putea spune chiar că are și un fel de satisfacție
– Ce vorbești? Bizar și original totodată!
– Da! Are convingerea că boală ca a lui . . .
mai are nimeni.

La hotel . . .

– Noapte bună! Apropo! Uitasem să te intr
sforăi cînd dormi?
– Eu? Nu! În privința asta să nu ai nici o gr
Nu sforăi, vorbesc prin somn . . .

Scuză

– Vă rugăm, nu fumați! Nu vedeți afișat, ac
sus, pe perete: „Fumatul oprit"!?
– Aoleo, iartă-mă! N-am văzut din cauza . . .
mului!

REFLECȚII

- Între sănătate și boală se dă o luptă . . . pe vi
și pe moarte.
- Rîsul îngrașă! De unde se și spune . . . te um
rîsul!
- Gurmandul, invitat la masă, nu pleacă de acc
fără bicarbonat în buzunarul vestei. Nu poți
vii chiar cu mîna goală . . .
- Beția este un dar pe care-l capeți de pomană
plătești toată viața de te . . . usuci!
- Nu totdeauna autoaccidentarea este urmare a
mijloacelor auto.
- Foamea e cel mai bun bucătar. Dar nici cu b
cătarul-șef de la Intercontinental . . . nu mi-e
șine.
- Pletosul nu stă la rînd la frizer. Nu vrea să facă
coadă.
- Se spune că în vin e adevărul. Ași! Eu am gă
apă!
- Alimentația rațională este și ca urmare a . . . c
mentației rațiunii.

- Rîsul îngraşă atîta timp cît gluma nu se... îngroaşă.
- Copilul care suge la susetă se învaţă de mic cu... minciuna.
- Minciuna doctorului, uneori, e medicament!
- Un *prim*-ajutor nefăcut la timp poate fi un... *ultim* ajutor.
- Donatorul de sînge se aseamănă cu şoferul care dă din benzina lui confratelui rămas în pană.
- Viaţa îşi urmează cursul ei. Dar nu la... fără frecvenţă.
- Mişcarea presupune efort — dar înseamnă viaţă.

S-a născut în Bucureşti, în august 1930. Volume: Insectar de buzunar (1956); Galeria palavragiilor (1957); Plimbare cu barca (1961); Vara pe verandă (1962); Proză satirică (1965); Înmormîntare pe teren accidentat (1969); Pălăria de pe noptieră (1970); Elegie la pomana porcului (1976). **Romanele:** Bariera (1960); Într-o casă străină (1971); O singură noapte eternă (1972).

TEODOR MAZILU

Piese de teatru: Proştii sub clar de scenă (1961); Somnoroas aventură (1964); Aceste fătarnice (1970) **etc. Membru al Uniun Scriitorilor.**

INTIMII CASE

Îl cunosc de multă vreme şi, în ciuda obrazulu gălbejit şi al mersului şontic-şontîc, lasă impresia c geme de atîta bună dispoziţie, că veşnic gîfîie de l o plăcere la alta. Invidios, l-am întrebat într-o fru moasă zi de primăvară, în aprilie, dacă nu mă în şel, care e secretul acestei veşnice stări de euforie Între noi fie vorba, era o stare de euforie cam ciu dată, cam pipernicită, cam scofîlcită, cam peticită trupul nu putea suporta desaga beatitudinii, de acee aveam impresia că-şi reazimă optimismul în cîrje.

Şi iată că-mi dezvăluie marea taină.

— Am o prietenă foarte bună, o cunosc de l vîrsta de cincisprezece ani, eram un copil aproape.. Îmi amintesc şi astăzi cu emoţie prima noastră în tîlnire. Nu ne-am întîlnit într-un loc prea romantic dar aşa e viaţa făcută. Ne-am întîlnit în W.C.-ul li ceului, cu toate astea legătura noastră s-a dovedi trainică. Nu m-a trădat niciodată. Totdeauna a fos alături de mine şi la bine şi la rău.

Eu care devenisem celebru prin decepţiile mel sentimentale, femeile mă părăseau chiar în ziua î care mă cunoşteau, muream de o sinceră, legitim şi galbenă invidie. Aşa e viaţa făcută; unii au part de fericire, alţii n-au parte decît de decepţii. Într înfăţişarea fizică a cunoştinţei mele şi cea a lui Alai Delon existau oarecari deosebiri, dar mi-am spus: î amor fizicul e cînd pe primul plan, cînd pe al doile plan, cînd nici nu contează. Cine o fi totuşi Isold

aceea divină, care de treizeci de ani îi e, fără nici un motiv plauzibil, atît de devotată?

Şi, parcă ghicindu-mi neliniştea, amicul se cotrobăi prin buzunare şi, în loc să-mi arate fotografia iubitei constante, pătimaşe şi disciplinate, scoase un pachet de ţigări. Din el scoase — cu urît cuvînt — cu grijă o anume ţigară, ţigara veşnicei iubiri. Şi trase cîteva fumuri cu patimă, fumuri care voiau pe semne să simbolizeze devotamentul aprig şi reciproc. Amîndoi ne iubim, amîndoi ne prefacem în scrum!

— Ea e. Ţigara. Frumoasă, onestă, fără filtru... Sincera mea iubire. Ea nu m-a înşelat niciodată. Flacăra iubirii nu se stinge! Cînd s-a stins, aprind altă ţigară...

Pe faţa lui gălbejită se vedeau limpede dezastrele acestei iubiri, dar nu-i păsa. Dragostea merită orice sacrificiu...

Dar iubirea, oricît ai aprinde-o de la o ţigară la alta nu poate să aducă singură fericirea... Mai trebuie să ai şi un prieten care să te sprijine cînd îţi merge bine şi să caşte filozofic cînd îţi merge rău.

— Am un prieten bun, Vodca. Eu îl răsfăţ şi, în intimitate, îi spun Vodculiţă... Măi, Vodculiţă, ia vino să mai stăm oleacă de vorbă... Cînd nu sînt evidenţiat, la Vodculiţă mă plîng... Cînd sînt criticat, tot Vodculiţă mă înţelege... O singură dată cînd ţigara m-a trădat şi mă alesesem cu o intoxicaţie tabagică, tragică şi neplăcută, cine a vegheat atunci la căpătîiul meu zi şi noapte? Tot Vodculiţă!

Şi, ca încheiere, tuşind şi tremurînd, galbenul meu amic mi-a spus cu mîndrie:

— Eu nu mă uit la bani... Şi la spital tot cu taxiul mă duc...

ARTA DE A NU VĂ IEŞI DIN PEPENI

Arta de a nu ne înfuria fără nici un motiv, de a ţipa ca din gaură de şarpe, fără nici o ameninţare teribilă, e la îndemîna oricui, de aceea o vom ignora cu bună ştiinţă. Noi ne vom dedica energia unei arte mai nobile, arta de a nu ne scoate din sărite, din ţîţîni, sau cum e o expresie şi mai frustă, arta de a nu ne ieşi din pepeni.

Nu e nevoie să fim... membri ai Academiei sau savanţi de renume mondial ca să ştim că echilibrul nervos e mama sănătăţii.

Nu trebuie să aveţi totdeauna, la îndemînă, în desagă, în sacoşă sau subconştient conştiinţa superiorităţii, mai ales cînd folosiţi transportul în comun... Cineva, care fusese lovit din greşeală într-un autobuz, se mai întîmplă, s-a făcut galben de ciudă şi s-a adresat ameninţător presupusului vinovat: „Dumneata ştii că eu mi-am luat licenţa la Paris?" Dacă n-ar fi avut conştiinţa studiilor sale universitare, conflictul s-ar fi stins foarte uşor.

Nu ţipaţi, nu vă ieşiţi din fire, chiar cînd toate argumentele sînt de partea dumneavoastră, lăsaţi argumentele să se descurce singure. Un amic a făcut o astenie numai fiindcă, de cîte ori avea dreptate, trîntea uşile, gesticula, urla ca ieşit din minţi.

— Urlu fiindcă cred în ceea ce urlu...

Putea să creadă cu aceeaşi convingere, dar mai în surdină, cît de cît...

Trebuie să ţineţi seama, de asemenea, că populaţia globului pămîntesc are aproape 4 miliarde de locuitori şi deci nu sînteţi singurul locuitor al planetei. Sigur, trăiţi, respiraţi, iubiţi, munciţi, luaţi cuvîntul la şedinţe, sînteţi apreciaţi, doriţi, invidiaţi, dar încă mai sînt cîteva miliarde cu ocupaţii asemănă-

toare... Cînd crezi că ești singura ființă omenească de pe întreaga planetă, ușor îți ieși din pepeni... Mie să mi se întîmple așa ceva? Tocmai mie? Știi cine sînt eu? În acest caz ți se pare firesc ca spre tine să se vină în vîrful picioarelor iar tu să tropăi în cizme și bădărănie.

Cu un asemenea temperament nici suferința fizică, inevitabilă într-un anume timp, nu este acceptată.

— Eu care am fost un tată de familie atît de serios, care nu mi-am înșelat niciodată soția, să mă îmbolnăvesc de ulcer? E normal? E drept?

Dacă se îmbolnăvea restul de 4 miliarde i se părea un triumf al logicei, al bunului simț; dar așa, cum e cu putință așa ceva?

Nu vă arătați competența în domenii în care nu vă pricepeți. E știut că unii oameni simt nevoia să strălucească tocmai în domeniile de care n-au habar. Am văzut cu ochii mei contabili, altfel onorabili în branșa lor, care țineau să revoluționeze medicina, tot așa cum am văzut profesori de geografie alcătuind naționala de fotbal cu o ignoranță dusă pînă la isterie. Confuzia în imperiul competenței nu-i deloc a bună.

E, de asemeni, absolut obligatoriu să nu faceți din țînțar-armăsar. O domnișoară, dintre cele două războaie, m-a chemat urgent la patul ei de suferință. Părea distrusă, nu știam ce cataclism s-a năpustit asupra ei.

— Mă doare ficatul nespus de tare, cînd văd cîtă nedreptate bîntuie în mediul înconjurător. Nici de data asta n-am cîștigat la Loto, era cît pe aici, un număr îmi mai lipsea. E posibilă atîta nedreptate? Pentru mine asta echivalează cu sfîrșitul lumii...

Încă o morală care se impune: nu trebuie să transformăm micile necazuri în catastrofe cosmice...

Nu trebuie de asemeni să credem că ocupăm primul loc în topul suferințelor sentimentale sau al neplăcerilor la serviciu. „Nimeni n-a trecut prin ce-am trecut eu. Sînt cea mai nefericită ființă din Europa, dacă nu din întreaga lume."

Chiar și în ananghie puțină modestie e binevenită — sănătate curată.

Multiple sînt căile poeziei, dar multiple sînt și căile prin care putem reuși să nu ne ieșim din pepeni.

S-a născut la 31 ianuarie 1937, în comuna Vărșard, județul Arad. Absolvent al Institutului pedagogic din Timișoara. Volume: Izvorul **(1962)**; Frumusețile zilnice **(1967)**; Nopțile risipitorului **(1969)**; Teama de oglinzi **(1971)**; Vînătoarea de seară **(1975). Volume de umor:** Dracul verde **(1971)**; Țară de dor **(1973)**; Parodii de la A la Z **(1975)**, Citiți-le ziua **(1976). Romane:** Șoapte **(1970)**; Patima **(1972)**; Umbra în semnul șarpelui **(1974). Membru al Uniunii Scriitorilor.**

MIRCEA MICU

PILULE

— Unde te doare? a întrebat doctorul.
— Unde doriți dumneavoastră!...

— Am atîtea boli încît nici doctorul nu știe ce să mai facă cu ele!

— Să nu fumezi niciodată, fiule! zise tatăl stingînd trabucul la chiuvetă.

EFECT

DOCTORUL: Ce literă este aceasta? și arată pe U.
PACIENTUL: I mare de mînă!
DOCTORUL (indicînd Z): Dar aceasta?
PACIENTUL: I mic de mînă!
DOCTORUL (derutat): Ai o oboseală a ochilor...
PACIENTUL: Și încă ce oboseală! Nu-mi văd nici umbra...
DOCTORUL (scrie o rețetă stînd la masă): Poftim!...
PACIENTUL (citind peste umăr): Numai trei zile?
DOCTORUL: Nu trei zile. De trei ori pe zi...

DIALOG

COPILUL: Mămico, noi avem fus?
MAMA: N-avem nici un fus, dragă.
COPILUL: Defel, defel?...
MAMA: Ascultă, dragă, nu mă mai plictisi.
COPILUL: Nici tăticul n-are?
MAMA: Asta-i bună, de unde să aibă?

COPILUL: Nici măcar unul așa, știi, mic și... plat?
MAMA: Termină cu întrebările prostești. N-avem fus defel. Nici eu, nici tăticul, nici mic, nici... plat, nici... nicicum!
COPILUL: Atunci de ce a zis tata la telefon: și eu am un platfus și tot am făcut sport.

IPOHONDRIE

PACIENTUL: Mă doare capul, gîtul, urechile, esofagul și laba piciorului stîng. Ce-mi recomandați?
DOCTORUL: Bei un pahar de apă dimineața, unul la prînz și unul seara.
PACIENTUL (după o săptămînă): Am făcut tratamentul și acum mă dor și rinichii... Ce să fac?
DOCTORUL: Întrerupi tratamentul...

— Bietul oculist, se pare
e de-a dreptul disperat;
nici la semnul cel mai mare
dumnealui n-a... fluierat.

DIMITRIE IEGA

S-a născut în București, la 5 iunie 1933. Jurist. A lucrat ca redactor la ziarul În slujba Patriei **și la revista** Pentru Patrie. **Autor de piese de teatru la microfon, spectacole de estradă, scenarii de film, ca și al volumelor de proză:** Ancheta; Prevestirea călugărului Chesarch; Călătorului îi șade bine cu... gluma.

DAN GRIGORE MIHĂESCU

INSOMNIE

Nevastă-mea își făcuse o nouă cunoștință, la Cheia, unde ne petreceam un sfîrșit de săptămînă. O tînără, cam de vîrsta ei, dar atît de slabă, încît aveam impresia că, dacă s-ar fi urcat pe un cîntar public, acesta — vorba nu știu cui — i-ar fi restituit jumătate din fisă.

Cunoștința nevesti-mii a aflat că plecăm, cu mașina, să mîncăm la cabană, la Muntele Roșu, și ne-a rugat s-o luăm cu noi.

Am luat-o și, pe drum, ele sporovăiau, așezate pe locurile din spate, iar eu îmi vedeam de volan. Le auzeam sporovăind și mă amuza. Au găsit, la iuțeală, o temă de discuție, care să le intereseze. Nevastă-mea a atacat prima:

— Sînteți venită de mult în stațiune?

— De vreo zece zile, fără să mai pun la socoteală și nopțile în care n-am închis un ochi. Cred că trebuie să mă vadă un doctor.

— Care doctor? Eu sînt „doctorul" dumneavoastră, ziceți „mersi" că m-ați întîlnit!

— Mersi!

— Va să zică, insomnie!... De cînd suferiți?

— De cînd nu pot să dorm.

— Ați încercat și la serviciu?

— Da!

— Și?

— Mutată disciplinar. Eu nu puteam să dorm și-i deranjam din somn și pe ceilalți colegi.

– Dacă nu sînt indiscretă, cum vă petreceți serile?

– Deconectant. Aici în stațiune vizionez diferite spectacole: *Visul unei nopți de vară*, *Frumoasa din pădurea adormită*, *Hernani*-nani de Verdi.

– Sînteți căsătorită?

– Logodită!

– Și?

– Și nu prea dorm.

– Așteptați să vă căsătoriți și o să dormiți tun!

În acest moment, datorită oglinzii retrovizoare, am simțit că nevastă-mea îmi aruncă o privire, nu tocmai tandră. Pe drum a apărut, brusc, o groapă și de emoție am claxonat-o, ca și cum groapa s-ar fi putut da la o parte.

– Așa că, măritați-vă și o să dormiți, mai zise odată nevastă-mea, cu ochii la mine.

– Vai, credeți?

– Sînt sigură. Dar, iertați-mă că vă întreb: ați fost vreodată somnambulă?

– Nu, dar aș vrea să fiu...

– Cum așa?

– Păi dacă ești somnambulă, întîi adormi și pe urmă te plimbi pe streașină...

– Așa e... Ați încercat vreun tratament popular? De exemplu, ulei de rapiță. Vă sculați din oră în oră și luați cîte o linguriță...

– Slab!... Am încercat ceva mult mai eficace: mi-a scris o prietenă de la Tropice, că la ei, dacă te înțeapă musca Țețe, iei boala somnului...

– Și, și?

– Am rugat-o să-mi trimită și mie patru bucăți de Țețe, dar nu știu cine mi le-a schimbat pe drum, că mi-au dat 4 muște de-ale noastre.

– Nu mai spuneți? Și n-ați încercat sistemul cu numărătoarea inversă?

– Ce numărătoare?

– Cu oile! Patentul meu! Ziceți după mine: „Zece oi cu păr, nouă fără păr... Opt oi cu păr, șapte fără păr..."

– Șapte oi cu păr, șase fără păr...

– Perfect! Mai departe... Șase oi cu păr...

Nevastă-mea n-a continuat, trebuind să mă zgîlțîie pe mine, care număram în gînd, odată cu ele și cam începusem să moțăi. Pentru acest motiv, nevastă-mea a cerut să se oprească numărătoarea. Ca să le dovedesc că sînt treaz, limpede, am intrat în vorbă cu fata aceea slabă:

– Știți, se spune că femeile, după 30 de ani, dorm mult mai puțin...

– Vai de mine! sări ca friptă, slăbănoaga. Vă rog să opriți aici, vreau să cobor...

– Vă rog să mă iertați, dar eu n-am vrut... N-am avut timp să continui, că tînăra coborîse. A încercat s-o îmbuneze și nevastă-mea:

– Dar unde plecați?...

Tînăra se întoarse și îi explică, pe un ton foarte serios:

– Cum, unde plec?... Să mai apuc și eu două zile de somn, că poimîine împlinesc 30 de ani...

Am pornit mai departe și, după un timp, îi zic nevesti-mii:

– O fi fata asta slabă, dar gluma pe care a făcut-o a fost și mai slabă...

Mirat că nu-mi răspunde, întorc capul și o văd pe soția mea aproape adormită, murmurînd în șoaptă: „Trei oi cu păr, două fără păr..."

S-a născut la 11 aprilie 1930, în orașul Rimnicu Sărat și a absolvit Institutul de teatru și artă cinematografică „Ion Luca Caragiale" (1953) din București. Actor la teatrul C. I. Nottara. Volume: Penița are vîrful ascuțit; Tărie; Întoarcere; Cosmonautul de piatră; Întoarcere pe tărîmul dispărut. **Membru al Uniunii Scriitorilor.**

MIHNEA MOISESCU

CUNOSC...

Eu cunosc o fată care
O dorință-aparte are:
Străzile să fie toate
Cu bucăți de-oglinzi pavate,
Și chiar casele să fie,
Nu din simplă zidărie,
Ci făcute din oglinzi
Ca în ele să îți prinzi
Chipul din profil și față,
Începînd de dimineață
Pînă noaptea, hăt, tîrziu...
Fata asta — sigur știu! —
La oglindă-ar fi în stare
Ore-ntregi să stea-n picioare
Pentr-o buclă oarecare
Ce-n coafura-i elegantă
Face-o notă discordantă;
Sau pentru o cută mică
Care-i pare ei că strică
„Linia" întregii rochii.
Mă întreb, cum n-o dor ochii
Tot privindu-se-n oglinzi?!
Și la școală poți s-o prinzi,
Chiar la lecții, pe furiș,
Cercetînd la oglinjoară,
Ba din față, ba pieziș,
Fața-i mică și ovală...
Nu-i deci lucru de mirare
C-atîți „trei" și „patru" are!
Dar de altceva mă mir:
În acele ore-n șir
Cît privește-n oglinjoare
Cum nu vede fata oare
Că pe gît cresc zi de zi
Niște umbre cenușii?!
. . . . . .
Fetei ăștia atît îi spun:
Să mai lase cea oglindă
Și în mîini mai des să prindă
O bucată de săpun!

S-a născut la 10 august 1943, în comuna Variaș, județul Timiș. Scriitor român de limbă sîrbă. Redactor la gazeta Banatske novine, **din Timișoara.**

IVO MUNCIAN

VISUL

Se făcea că eram iar sănătos și nu mă mai aflam în patul meu din salon, că zburdam pe o livadă înflorită ținînd o fată blondă de mînă și cîntînd, cîntînd ... Se făcea, apoi, că mergeam desculț pe undeva pe o poiană, că era vară, că nu mai ningea ... Se făcea că ... Dar se făcea și că zgomotele instrumentelor mă treziseră. Și se făcea că vedeam bine că sînt tot în patul de spital și cu sora stînd, îngrijorată, la marginea patului. Cînd deschisei ochii, văzui în privirea ei nu mirare, ca deobicei, ci un zbucium aparte, îngrijorare, chiar. Mă întrebă cu voce stinsă, abia șoptită:

– Te-ai odihnit un pic?

Bolborosii nici eu nu știu ce și mă întorsei cu fața spre perete, dar, în aceeași clipă, se făcea că intră, pe ușă, doctorul ... Escu și veni glonț spre patul meu.

– Salut, prietene! Nu credeam că o să ne întîlnim aici!

– Nici eu, răspunsei cam posac, cu gîndul să scap cît mai repede, dar după jovialitatea cu care îmi vorbea prietenul meu, medicul, se vedea că nu am nici o șansă și că sînt obligat să-i ascult logosul. Mă resemnai, deci, pregătindu-mă să ascult o adevărată disertație despre nu mai știu eu ce boală, dar aveam să mă înșel. Prietenul meu mă întrebă scurt:

– Zici că ești ziarist?

– Ce dracu – mă enervai puțin – doar mă știi de ani de zile!

– Și că ai publicat ancheta aceea cu medicii de la țară?

– Am! zisei din nou posac.

– Și nu erai de acord cu argumentele lor?

– Văd că știi!

– Dacă e așa, atunci, uite, a venit de ieri la no în spital, în urma unui reușit examen, doctorul Itu Va prelua și acest salon. Pînă să vină aici a funcționat, știi, la Scăieții din Vale.

– Nu se poate!

– Da, așa este! Și te mai rog ceva, vrei?

– Dă-i drumul!

– Uite, treaba aia, cu acul rupt în pielea unu pacient, am primit sarcina să scriu un articol la ga zeta de perete și, cum tu ești ziarist ...

– Ieși afară! Afară!!!

P.S. Pacientul eram eu. Întîmplarea se petrecus tot din vina mea. Tot eu eram și autorul articolulu despre doctorul Itu. Noroc însă că mă zgîlțîi sora ati de tare încît mă trezii, de data asta de-adevăratele și întîlnii zîmbetul ei cald, ocrotitor.

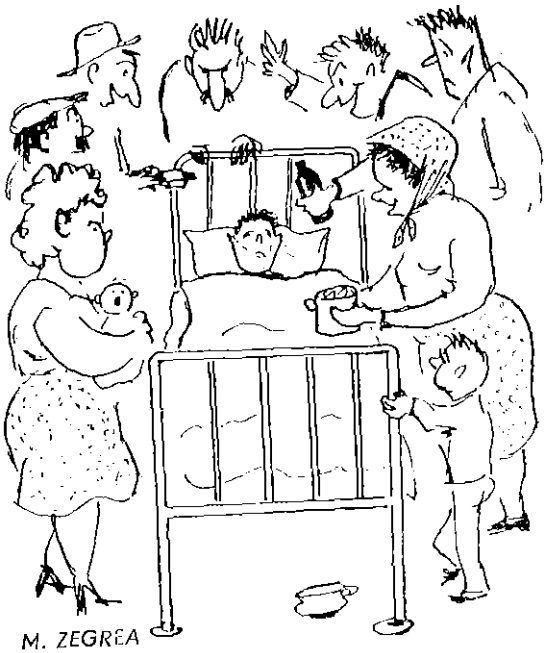

M. ZEGREA

– Zi de „vizită" ...

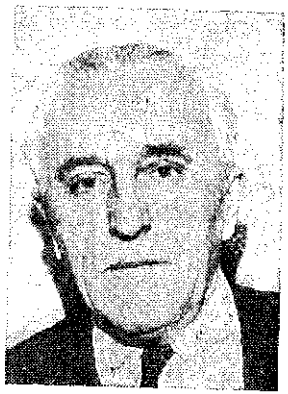

S-a născut la 12 septembrie 1909, în comuna Buștenari, județul Prahova. Volume: Peștitorii; La marginea orașului; Ne caută pămîntul. **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

ION MUNTEANU

ZECE SCAUNE

Dialogul pe care-l reproduc este strict autentic. Îl redau așa cum mi l-a povestit un prieten medic, doctorul S. Eu, personal, nu am în această convorbire decît rolul pe care-l are, totdeauna, imaginația: acela de a înțelege nu numai cuvintele rostite de interlocutori, ci și cele secrete, gîndite și nespuse. Așadar, iată-ne în cabinetul medical în care se ține dialogul. Față în față se află doctorul și bolnavul, iar între ei, eu, cel care le intuiește:

– Numele dumitale? începe doctorul.

– Niță Cucui, răspunde bolnavul.

– Îndeletnicirea?

– Cum adică?

– Lucrezi manual sau intelectual?

– Intelectual, intelectual: nici vorbă!... Știți, eu am două clase de liceu.

– De ce boli ai mai suferit?

– De nici una; e prima dată cînd mă dau pe mîna doctorului.

– Acum ce te doare?

– Burta, domnu' doctor, burta..., măruntaiele.

– Ești constipat?

– Nu, cititor de contoare...

– N-ai înțeles: vreau să știu dacă ai scaun. Cîte scaune ai?

– (Ce întrebare o mai fi și asta?): Zece, tovarășe doctor... zece.

– Zece? De cînd?

– Păi... de la nuntă.

– Cît timp e de atunci?

– Cam două luni.

– (E un caz destul de grav!): Dar înainte de nuntă cîte aveai?

– Numai două.

– (Caz de emotivitate constantă): Și acum spui că ai zece? Permanent?

– Păi cum altfel? (că doar n-o să le țin în pod, la păstrare.)

– Nevasta dumitale știe?

– Na-ți-o bună! cum să nu știe, că de la ea am opt.

– Adică vrei să spui că de cînd a venit ea în casă?

– Da! (Cred că am nimerit la un doctor de nebuni.)

– Ții socoteală la ce oră ai scaunele?

– Sigur! mai ales atunci cînd sînt obosit.

– Și... stai mult?

– Nu prea, că nu mi-e firea să stau locului. Dealtfel nu mă lasă nici nevastă-mea: mă scoală și mă pune la treabă.

– (Trebuie să fie o sadică!): Ce culoare au scaunele?

– (Asta-i bună!...): Tovarășe doctor, vă rog să nu vă supărați, dar eu venisem pentru durerea de burtă...

– (Ce om!): Păi tocmai despre asta discutăm. Lasă jena și spune-mi ce culoare au?

– (O fi și ăsta vreun chichirez medical!): Albăstrui.

– Ce fel de albăstrui? (Cazul este grav!)

– Albastru spre vînăt.

– Nu cumva folosiți în casă *albastru de metilen*?

– (M-o fi ghicit că avem ploșnițe!): Nu știu ce e ăla, dar nevastă-mea spune că îi zice *verde de Paris*.

– (E clar...): Verde de Paris? Bine, omule, dar știi că asta e otravă?

– Nevastă-mea zice că n-ar fi.

– Măi omule, dumneata ai certuri cu soția?

– Cîteodată: ne mai ciondănim pentru niște bani de la CEC.

– (Vrea să-l moștenească): De cînd îți dă verde de Paris?

– De cînd ne-am luat: dar nu-mi dă mie, dă pe scaune, pe la încheieturi, că ploșnițele astea...

– (Ce figură!...): Măi omule, eu te întreb de una și dumneata te gîndești la alta. Nu e vorba de

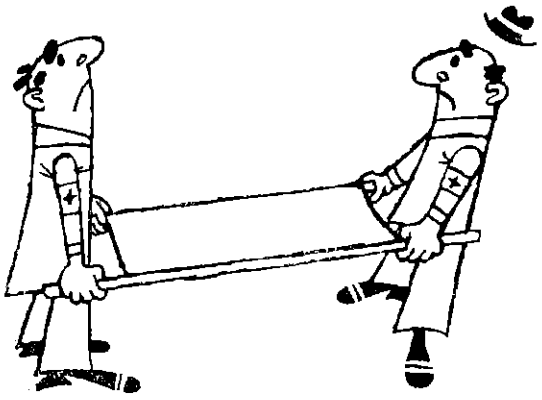

D. ADRIAN

– Promptitudine!...

scaunele pe care le ai în casă – întrebarea mea se referă la *scaunele* pe care le ai din cauza durerii de burtă... înțelegi?

– Ei drăcia dracului; de ce nu mi-ați spus mai direct, de la început... Acu' pricep... da, da... am și la veceu un scaun. E de porțelan și, la culoare, să știți că e alb; albastre sînt numai scaunele alea opt, aduse de nevastă-mea ca zestre...

CINCI BULINE

Impedimentul

– Abia am început tratamentul prescris de medic și l-am și întrerupt.

– Ce tratament?

– Antisedentar, bineînțeles!... Trebuia să mă urc de trei ori pe zi pînă la etajul VIII și, poftim, de o săptămînă nu mai funcționează liftul!

Greșeala

– N-ai urmat întocmai prescripția mea!

– Să vedeți, domnule doctor, cataplasma pe care mi-ați dat-o avea un gust atît de rău că n-am putut-o mînca nici pe jumătate.

Sfiala

– De ce nu-l mai saluți pe doctor?!... V-ați certat?

– Da de unde!... Mi-e rușine de el... N-am mai fost bolnav de un an de zile.

Cauza

– Ai apă la stomac, cetățene!

– Ce incorecți sînt barmanii ăștia, tovarășe doctor!

La farmacie

– Vă rog, dați-mi o loțiune pentru creșterea părului.

– O sticluță mare, sau mică?

– Mică... Nu-mi place să port părul lung.

S-a născut la 21 august 1920, în comuna Murani, județul Timiș. Profesor. Autor de poezii în grai bănățean și parodii.

MARIUS MUNTEANU

TESTAMENT

Am murit și pace bună,
Cum mor paorii, sub dună
Și pro loitră, după aia
M-o chicit vecinu' Paia.

M-o fost pus pră ochi un ban,
Două pacle dă duhan,
Cioarecii dă sărbătoare,
Strimfi dă lînă în picioare,

Cămeșuica-n două iță
Și-n fereșci o luminiță.
Iar vro două babe, tri,
Să mă cînce cum or și.

Cred că strîns într-o poneavă,
În pămînt m-oi face pleavă;
Baș dă aia mă socot
Să mai las și eu ce pot:

Oasele pîn' la nogeie
Cucuruzu' să le ieie.
Gura care-a tăt smincit,
Buruiană dă plivit.

Lopăciță și cu falca,
La nepoți să joace poarca.
După ghinți, după măsele,
Pleu' pîntru zdrăngănele.

Firele din cap și barbă,
Pîntru pir și pîntru iarbă.
Capu-m' tare și pogan,
Cuglă-n vreju' dă bostan.

Poace n-am trăit dăstul,
Dar am vrut să mor sătul!

N-am ținut o zî regim,
Fără sare, cu zăicin;
Am mîncat pră săturace
Că-i plin șpaisu' cu dă toace!

. . . . . .

Mîinile pusă pră piept,
Tare-aș vrea să le-ngirept
Și s-o gîdăl lîngă coastă
Și la talpă pră nevastă,

Iară ea plîngînd să-m' spună
Cîce-n stele, cîce-n lună:
– Mă bărbace, lotru eși
Tu și mort mă butușăși!

S-a născut la 22 februarie 1903, în Cîmpulung-Muscel. Decedat la 4 noiembrie 1970. În 1924 își ia licența în Litere și pe aceea de Drept. Profesor de franceză și avocat. Comedii: Pantarola **(1928);** Sosesc deseară **(1931);** Titanic Vals **(1932);** ... Escu **(1933);** Visul unei nopți de iarnă **(1937). Alte lucrări dramatice:** TTR **(1925);** Datoria **(1925);** Licurici; Al optulea păcat **(1946);** Madona **(1947);** Profesorul de franceză **(1948);** Geamandura **(1950);** Măgarul de aur **(după G. Cataldi);** Doi sergenți **(după Carlo**

TUDOR MUȘATESCU

Roti); Sfîntul Gogu; Tiriie briu; Gîsca; Zvoniștii; De-ale lui Păcală **etc. Demne de remarcat sînt „mușatismele" și culegerea de** Cuplete și scenele umoristice **(1950);** Fiecare cu părerea lui **(1970).**

ȘAPTE MUȘATISME

- Viața e ca și cartea: un text între două coperte.
- Cînd curățenia se uită, se văd microbii și cu ochiul liber.
- Uneori este mai sănătos să aluneci cu picioarele decît cu vorba.
- Psihiatrul este asemenea speologului. Coboară în bezne ca să le descifreze lumina.
- Nas are toată lumea. Fler numai unii ... cînd nu sînt răciți!
- Trecutul: ierbarul amintirilor presate și insectarul regretelor păstrate în spirt.
- Surîsul femeii îți mîngîie buzele, dar nu ți le sărută. E mai bine să n-o întrebi de ce. S-ar putea să-ți răspundă că ... e mai sănătos așa!

ESTE TALENTUL O BOALĂ?

Nu îmi amintesc exact unde am citit (dar sigur că am citit undeva) o „teorie" medico-literară în legătură cu „talentul", ca boală.

Teoria aceasta m-a obsedat mulți ani de zile și, luînd-o în serios, ca orice umorist care se respectă, am verificat-o în fel de fel de „cazuri", am confruntat-o cu fel de fel de „pacienți" și, în concluzie, am ajuns la convingerea că — într-adevăr — talentul este o boală, ca oricare alta, înscrisă oficial în tabelele medicinei curente.

„Teoria" este foarte simplă, clară și judicioasă. Autorul ei, al cărui nume nu-l pot cita din motive de „defecțiune tehnică a memoriei", pleacă de la premisa, de necontestat, că tot ceea ce nu este normal este, bineînțeles, anormal. Și tot ceea ce este anormal, este implicit o boală.

Firește că nu este normal ca cineva să ia în mînă un plaivaz, să se uite un pic la dumneata și să te facă să semeni aidoma, pe un petec de hîrtie. După cum nu e normal ca altcineva să pună mîna pe un arcuș de vioară și, din plimbarea lui pe coarde, să scoată o melodie fără să-l fi învățat nimeni să cînte. Și tot așa nu este normal ca cineva să potrivească vorbele obișnuite și să facă versuri din ele sau să frămînte o mînă de lut și, din zbaterea degetelor în noroi, să te facă pe dumneata ca pe un frate geamăn.

Că, dacă ar fi așa, toată suflarea omenească — bărbați, femei și copii — ar fi compusă numai din pictori, muzicanți, poeți, sculptori și așa mai departe.

Așadar, talentul fiind o boală, este la mintea cocoșului (nu numai a medicilor) ca — în circulația lui, în viață — să se supună unor anumite „legi" comune oricărei boli obișnuite. Adică să aibă o perioadă de incubație, o a doua de ecloziune și — în sfîrșit — ultima, de vindecare sau de deces al bolnavului; în materie de talent, decesul și vindecarea fiind cam același lucru.

Cazurile de vindecare de talent se pot cita cu duiumul, cu nume proprii, din toate ramurile de activitate artistică, dar — din motive lesne de înțeles — mă abțin să citez vreunul, mai ales dintre contemporani.

Firește, nu orice guturai artistic, orice migrenă incidentală, orice indigestie pasageră sau indispoziție de moment, trebuie socotită o boală propriu-zisă. Și, mai ales, de la bun început trebuie știut și precizat că talentul nu este o boală contagioasă. Și nu se ia, nici chiar cînd se fură.

S-a născut la 4 mai 1922, în Pitești. Volume: Bobby Felix Făt Frumos **(1943)**; Magdalena și Tîrțoi **(1944)**; Pogonici Ariciul **(1946)**; De-a v-ați ascunselea **(1974)**; De-a puia gaia **(1976). Membru al Uniunii Scriitorilor.**

VLAD MUȘATESCU

CURA DE SLĂBIRE 100%

Vin ostrogoții. Pentru revelion. Mi-au telefonat. De la Valea cu Urși. Văru-meu, Anatolie Jimbla. Sosește cu nevastă-sa și cu zgîmboii (Biba, Babane și Babacu)! Niște odrasle minunate, spaima lumii! Dar care-și iubesc unchiul la modul intensiv, pentru că-i îndoapă cu profiterol, ca pe niște țifoi. Și pentru că-i detectiv cu excepție și le povestește aventurile lui imaginare pînă adorm pe ei.

Pradă unui puseu de dragoste, pe la 4,46 (dimineața) goneam prin Gara de Nord. Ca un apucat. În căutarea unui bagajist. Noroc că trenul întîrzie niței (110 minute). Și mă astîmpăr la restaurantul gării, unde sorb o cafea relaxativă (avînd în vedere materia primă utilizată).

Îl chestionez pe ospătar:

– Meștere, de unde-aș putea face rost de-un bagajist?

Deși nu mă privește cu ochi buni, mă lămurește suspect de amabil:

– De-acilea, taică părinte, de-acilea, c-avem în gară aproape trei hamali, din care unu-i învoit mai mereu...

– Fiule! – mă exprim eu adecvat – află că nu-s preot, în ciuda bărbii pe care o port, dar dacă vrei să rămînem prieteni, zi-mi repede unde se-ascund!

– Ptiu! bată-te să te bată, puteam să jur că ești popălău! mi se adresează individul, cu un respect sensibil redus. Păi dă-i bătaie, nene, și caută-i și tălică pe la bufetele de peron. Dacă nu-s pe-acolo, vezi la expres, nu la tren, ci la restaurant... Sau ia la rînd casele de bagaje. Deși mai nimerit ar fi să pîndești sosirea internaționalelor. Mergi, nu mai zăbovi, că-mi vin clienți mai serioși, în stare să și mănînce, să-mi fac și eu planul!... Sau, știi ce, dacă ești băiat deștept, fă-ți rost de-un cărucior de autopurtat bagaje! Cafeaua-i trei lei și cît te lasă inima...

Nu m-a lăsat. Peste mai puțin de treizeci de minute, parcursesem vreo patru kilometri. Umblînd după bagajiști. Mers activ, de marș forțat. Așa cum mi se recomandase la Endocrinologie, dacă țin să slăbesc. Însă în problema asta nu-s prea fanatic, ci mai mult doctorii ăia...

Între timp, am participat la sosirea a cinci garnituri interne și internaționale. Prilej cu care am ajutat două bătrîne să-și care cuferele de zestre (cît niște dulapuri). Apoi am depozitat trei prichindei rătăciți la camera mamei și copilului, unde mai erau cîțiva copii, însă fără mamele corespunzătoare. Am transportat (în cîrcă) și-un cetățean leșinat (așa afirmă el), deși trăsnea a rachiu de 60 (grade). O activitate intensă care m-a ajutat enorm. La slăbit.

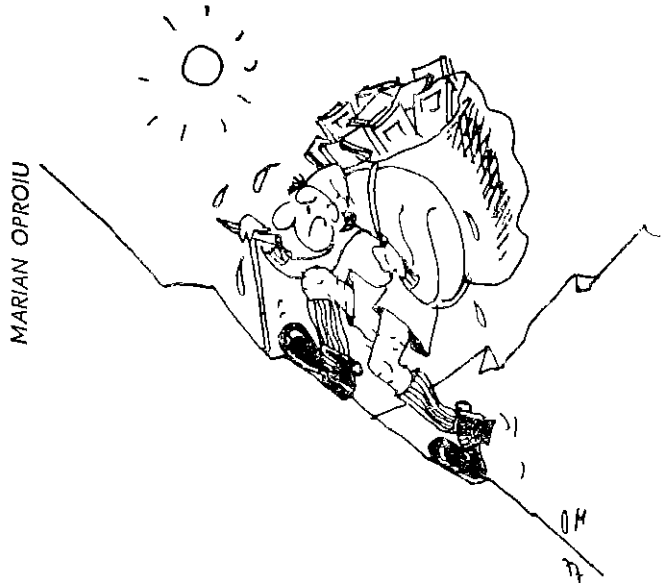

– Oare am luat toate cărțile cu sfaturi pentru vacanță?!

În urma unor fructuoase tratative (două „berici" și-o friptură) am obținut cedarea unui cărucior, din partea unui tînăr binevoitor, care avea un tren la 23,34.

Acceleratul a sosit la timp (respectînd cele 110 minute întîrziere). La vederea tribului Jimbla, m-au podidit lacrimile. De bucurie. Văru-meu șchiopăta grav. Nevastă-sa suferea crunt de „rău de tren". Zgîmboii, în schimb, erau bine sănătoși, dar dormeau de-a-npicioarelea, istoviți de călătorie.

Pe Anatolie l-am condus personal la un taxi. Cu cărucior. Pe nevastă-sa am culcat-o pe-o bancă. Lîngă geamantanele pe care le coborîsem (tot eu)

– Cum?! Atît de bolnav, eu, un om atît de așezat?!...

din vagon. Șapte la număr. Pe copii n-a mai fost nevoie să-i car, deoarece s-au lăsat tîrîți. Cu geamantanele a fost și mai lesne. Le-am cărat pe rînd. Unul cîte unul. Cu căruciorul, care era suficient de neîncăpător. După a șaptea cursă, umblam ca beat. Dar am efectuat-o și pe-a opta: cu Felicia, nevasta lui văru-meu, care nu era în stare să umble, deși își revenise complet.

La urcarea bagajelor în taxi am avut un noroc chior. Apăruse, ca printr-o minune, un bagajist amabil și zîmbitor. Mi-a încărcat geamantanele, mi-a suit nepoții într-un alt taxi, al lui socru-său, fiindcă nu-ncăpeam cu toții în primul. I-am plătit taxa cuvenită. La despărțire mi-a întins și mîna. I-am strîns-o călduros. Și nu mi-a mai zîmbit!...

Ajuns cu bine acasă, după ce am isprăvit și cu transportarea lui Anatolie, a Feliciei, a nepoților și a geamantanelor, devenisem pur și simplu imponderabil. Cu toată greutatea mea.

Drept care, lejer speriată, nevastă-mea m-a vîrît în pat, întrucît prezentam unele simptome de febră (musculară și cerebrală). Pe cînd așteptam ceaiul de sunătoare, scumpii noștri musafiri se destrăbălau cu sarmalele prînzului de gală oferit de nevastă-mea, iar eu visam la viitor. La acea zi minunată, cînd va trebui să-i urc în tren pe membrii tribului Jimbla.

Ce-mi trebuie tratamentul de la Endocrinologie, cînd am la îndemînă asemenea posibilități de slăbire! Și neamuri (destule) prin țară, și gări (vreo cinci) în capitală...

Născut la 27 iulie 1937, în București. Publică revista Punct și contrapunct. **Volume:** Bolduri cu imbolduri **(epigrame școlare, 1975, în colaborare cu G. Zarafu):** Domino **(Ed. Ceres, în colaborare cu D. C. Mazilu);** Ținte cu învățăminte **(epigrame școlare, în colaborare cu Gh. Zarafu) (1979);** Și eu l-am citit pe Martial **(epigrame și cugetări) (1979). Îngrijitor de ediție (în colaborare cu Mircea Trifu și G. Zarafu) al volumelor:** Culegere de epigrame **(1974);** Zîmbete la umbră **(1976).**

GIUSEPPE NAVARRA

CONFORM PRESCRIPȚIEI . . .

Leneș bolnav

A plîns de bucurie
Cînd medicul l-a anunțat
Că o să fie vindecat
Prin . . . somnoterapie!

Gurmand în noaptea Revelionului

La ora zece și-un minut,
Se pune Ghiță pe curcan
Și-nghite zdravăn și tăcut
Că n-a mîncat . . . de-acum un an!

Răcoritoarele

Vine iute, ca taifunul,
O salvare de-aia albă;
Vine ca să-l ia pe unul
Ce s-a opărit cu-o halbă!

Chiulangiul

Concediul de-odihnă așteptat
De cei ce au muncit cu-adevărat,
La el e-un fleac din cele mai banale,
Pe lîngă cinci concedii . . . medicale.

Școlar certat cu igiena

Știe orișice băbuță
Că ne tragem din maimuță!
O excepție-i Costel:
El se trage din purcel!

Netunsul

Are dînsul niște plete,
Mai ceva decît la fete,
Și mai știu că-și spală claia
Numai cînd îl prinde ploaia!

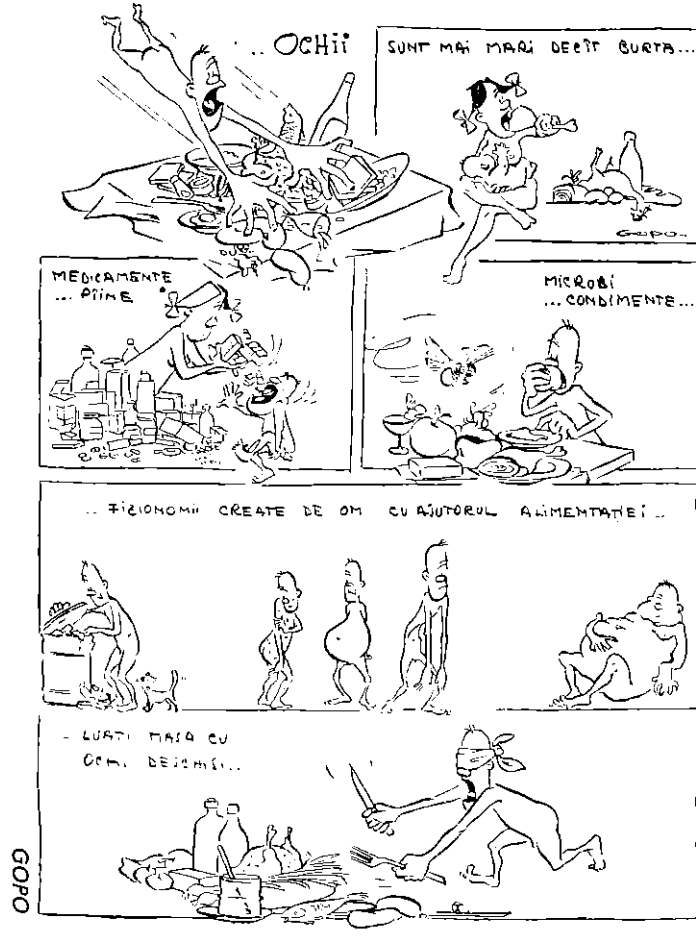
.. OCHII
SUNT MAI MARI DECÎT GURA...
MEDICAMENTE ... PÎINE
MICROBI ... CONDIMENTE...
.. FIZIONOMII CREATE DE OM CU AJUTORUL ALIMENTAȚIEI ..
- LUAȚI MASA CU OCHII DESCHIȘI...
GOPO

Asemănare și deosebire

Leneș, cum îl știu pe Gică,
Îl compar cu o pisică!
(Fac, desigur, o greșeală,
Că pisica se și spală!)

Înfofolita

Chiar cînd nu-i prea frig, păpușa
Se îmbracă cu paltonul
Și-și mai pune și manșonul,
Să nu-i degere . . . mănușa!

Sedentarul

Cu Mohamed, ființa lui năucă
Prezintă-asemănare într-un fel:
La munte nu-i prea place să se ducă,
Ci vrea să vină muntele la el.

S-a născut la 5 aprilie 1932, în comuna Grădiștea de Sus, județul Brăila. Debutează în 1954 în revista Tînărul scriitor, **cu povestirea** Dușman cu lumea. **Volume:** Ninge în Bărăgan **(1959);** Cantonul părăsit; Somnul de la amiază **(1960);** Dincolo de nisipuri **(1962);** O sută de nopți; Vara buimacă; Caii albi din orașul București **(1967);** Îngerul a strigat **(1968);** Casa care se leagănă **(1971);** Frumoșii nebuni ai marilor orașe **(1977) etc. Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

FĂNUȘ NEAGU

FRUMOȘII NEBUNI AI MARILOR ORAȘE . . .

Noapte de mai, noapte de mai de la Brăila. E tîrziu, e prea devreme tîrziu, și miroase a grîu zdrobit de fulgere, a nuc trăsnit și a trandafiri culeși de Maica Domnului. Tinerețea mea, scîndură frecată cu perii de sîrmă, dansează pe funiile de marmură ale Măcinilor. Ce scurtă era vara, ți-amintești? Iunie, apoi Iulia, Asta. Trup de copil dormind în grîu, cu capul pe doi pui de prepeliță. Sus, peste fantoma teilor, fantoma unui bal. Și primul vers al meu: „Domnișoară, carnea-ți albă bate cuie-n carnea mea". Și tu, neasemuită vară, Iunie, Iulia, Asta.

Noapte răpită de-un gînd de lună care nu se vede. M-am îmbătat — cu vin și cu doi pași de tango, Iunie, Iulia, Asta — și vreau să întind piciorul în stradă, ca să mă calce o trăsură veche și rana să-mi miroasă mereu a cai și a lemn de corabie plecînd spre Cornul de Aur.

Tăcere! se strigă din vecini, dar eu cînt înainte fiindcă știu că dracul se ouă numa-n c . . . mutului

Și te strig: vino să ne-mbătăm cu lipovenii — marea lor foame de pește și de năluci! — și nu uita s-aduci sare multă și o bucată de suflet bun de lua la palme, ca să-i bem sîngele. Uite, plopul ăla dă cu cuțitul în două topoare. Sînt și printre copaci nea muri proaste! Privesc și vreau să fiu catargul de l

luntrea aia în care o femeie a pus să doarmă opt căței.

Luna a intrat să moară sub poduri.
Dunărea s-a suit cu urechea la cer.
Fulgere multe se adună-n păsări roșii.
Numai proștii stau la marginea ploii.
Strig: Dumnezeu e o casă cu ochii scoși,
Și sînt nebun. Și e tîrziu. Prea devreme tîrziu.

În oale de lut arde capul Chirei Chiralina. Și pe fereastră candela unui trandafir, adîncind poftele nopții.

Iunie, Iulia, Asta.

Mă simt bătut în tîmple și în suflet de aromele Dunării și ale ploii. Și sînt fericit și trist în norocul și durerea vieții, ca o virgulă într-un vers de Eminescu, Amin!

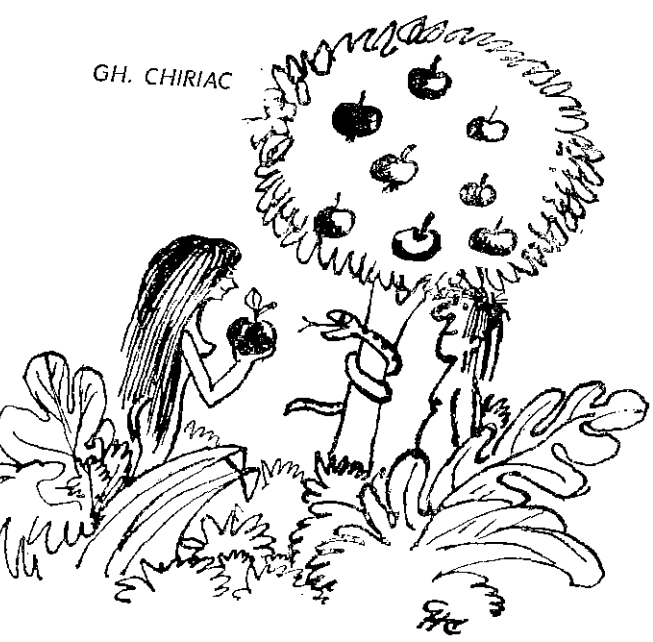

GH. CHIRIAC

– Te rog să mi-l cureți!...

S-a născut la 18 iulie 1931, în comuna Ioneşti, judeţul Dîmboviţa. Medic radiolog, absolvent al Facultăţii de medicină din Bucureşti. Volume de versuri: De-a soarele (1967); Echilibru pînă în ploaia din octombrie (1969); Poeme rococo (1970); Erezii (1970); Ninse colinele în amurg (1973); Întoarce-te să mai vezi (1977); Hibernale (1977). **Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

NICOLAE NEAGU

CAFEA DE INDIA

– A mară?

– Nu, mulțumesc, potrivită.

– Tu, Aneto?

– Vai, tanti Minodoro, să știi c-o să mă supăr într-o zi. Ce naiba, zău, parcă n-ai ști că eu obișnuiesc dulce!

– Lasă, lasă, nu te mai supăra că-ți pică nasu-n ceașcă și rămîi cîrnă. Și ia zaharnița d-aici că eu rămîi tot la gustu-ăl vechi. Cafeaua, dacă nu e amară și dă rîjniță, da, d-aia adevărată, dă dămult, mai bine lipsă. Auzi la ea, dulce! Nu mai e, drăguță, lumea care-a fost! și astălantă, care s-a făcut, n-a avut timp să să lustruiască. Ehe, cafeaua dă India!

– Bună?

– Mai întrebi?

– Nu se mai aduce din aceea?

– Da s-a adus vreodată?

– Nu?! Atunci... dumneavoastră... de unde știți?

– D-acolo, drăguță, d-acolo.

– Ați fost în India?!

– Fost, nu să vede?

– Nu știu, nu-mi dau seama. Iertați-mă, dar cu ce ocazie? dacă nu vă supărați.

– Cu ocazia dumnealui, soțu-meu, maioru'. Arată-i, Aneto, sabia și dă motanu-afară, n-auzi că să cere?

– Mai dă-l, Doamne iartă-mă, încolo, tanti Minodoro! Fiț! afară, fiț! în casă. Parc-ar fi, zău, trepăduș, nu cotoi. Toată ziua după coada lui...

– N-o-nchide dă tot că-l știi cum e. Să-ntoarce iute și te scoli să-i dăschizi. Dă-mi sabia!

– A fost a soțului dumneavoastră?

– Dar a cui? A dumnealui, drăguță, a dumnealui. Cîte beregăți a tăiat... numai ea, săraca, știe. Ea, dumnealui și cu mine.

– Vai, tanti Minodoro, zău, prea le spui și matale d-a dreptu'. O să i se facă fetii frică.

– Da ce crezi că dumneaei e bleagă ca tine? Ți se face frică, drăguță?

– Nu, nu mi se face.

– Vezi? Nici mie nu mi se făcea.

– Ați luptat și dumneavoastră?

– Nu, eu nu, numai dumnealui. Eu, drăguță, ca femeia, cu societatea. Ehe, societatea dă India! Numai cremă, muc și sfîrc. Arată-i, Aneto, aia...

– Care?!

– Nu... nimic.

– Și soțul dumneavoastră cu cine se lupta?

– Cum cu cine? Cu ăilanți. Da nu singur, cu trupa și nu tot timpu'. Mai să lupta, mai stătea. Cîteodată mai mult stătea. Cînd stătea, mergeam la baluri. Balu' dă India, ehe! Cîte unu' ținea și trei zile. Arată-i, Aneto, pălăria cu brebenei. Îmi făceam numai pălării cu brebenei. Roșii, galbeni, turcheji. Asta, ultima, era cu brebenei albi, pentru balu' dă bobotează.

– Aveau și ei bobotează?

– De ce să n-aibă? Nu era tot creștini?

– Știu și eu?...

– Mata, drăguță, n-ai cum să știi, da n-ai grijă, știu eu. După balu' bobotezii venea ăl dă sfîntu' Ion și p-ormă, pînă la întîi dă martie, cînd să lua zăpada, nu mai era nimic. Vorba vine nimic. Vizite dă cucoane cu taifas și șerbet dă coacăze (șerbetu' dă coacăze dă India, ehe, ce să mai vorbim!); ori, în grădina publică, cîte-o plimbare, la brațetă. Iarnă, iarnă, da fanfara, pă moină, pă ger, avea program fix dă valțuri. Și ce valțuri! Cînd cînta ea, pica și zăpada-n rotocoale.

– Înțeleg. Și dînșii?

– Dînșii care?

– Dînșii, soții.

– Ei, ce e cu ei?

– Ce făceau?

– Ce să facă, drăguță, ce putea să facă? Rachiu, tutun și povești d-ali lor. Dimineața rachiu, seara rachiu, noaptea rachiu, tutun și povești d-ali lor. Greu'-ncepea mai tîrziu, după rusalii, cînd să punea căldura. Și ce căldură! Plesnea frunza gutuiului. Stăteai, așa, la umbră și numai ce auzeai: trosc! trosc! trosc! Plesnea! În două, în trei, în patru. D-aia și gutuilii nu să prea făcea. Era mici, stîrcite, da' tot la preț că de, gutui dă India.

– Era greu, tanti?

– Că nici ușor n-o fi fost. Da ne dăscurcam. Cînd nu mergeam la gîrlă, stam la umbră. Toată lumea la umbră. Sporovăială dă cuconet și bragă rece. Pînă după sfînta Maria mică, gîrlă, sporovăială și bragă rece.

– Și dumnealor?

– A, cu dumnealor era altă situație. Dacă n-avea chef să lupte (și, cîteodată li să mai lua!) mai o bere, mai o carte. Dimineața bere, la prînz bere, seara bere și cărți. Da nu orice fel dă cărți, cărți dă India, vezi bine. Adu-le, Aneto, și-nchide ușa. Acu' poți s-o-nchizi că nu mai iese pînă mîine. Cu astea-i dădeam și generalului.

– Era și-un general?

– Să putea fără? Cînd o fost să-l facă șef peste ăilanți, eu i-am spus. Să vedea-n ele cum te-ai uita pîn geam. Atunci a fost balu'-ăl mai mare. Șapte zile dă polcă și mizilicuri, că dumnealui, generalu', care d-acolo și murea după polci și mizilicuri. Ehe, polca și mizilicu' dă India!

– Bune, tanti?

– Mai e vorbă? După aia, cui nu i-am dat? A fost vreunu' să nu-i dau? Niciunu'. Care cum avea vreun necaz, hop! la mine. Lumea bună, nu golanii înțelegi mata.

– Îmi dau seama.

– D-aia zic, acu' spune-mi-l și pe-al dumitale pînă le-amestec și le descînt cum știu eu.

– Ce să vă spun?

– Necazu'. Ori vorbeam d-altceva.

– Într-adevăr, nu. Dar eu n-am!

– Cum să n-ai? E cineva care să n-aibă? Doamne, păzește! Și la necazuri nimeni nu mă-ntrece. Păi să potrivește necazu' dă India cu unul d-al nostru?

– Adevărat, nu cred că se potrivește.

– Vezi? Ia ieși tu, Aneto, olecuță, p-afară că fata n-o fi avînd vorbe pentru toate urechilii și poate d-aia . . . 'Nțelegi. Și trage bine ușa.

– Nu e nevoie, lăsați, fiindcă, serios, n-am. Adică nu *mai* am.

– Atunci, la ce mai veniți, drăguță? Să ne ții dîn treburi, ori dă ce?

– Să vă spun?

– Ce mai așteptți?

– Adevărul?

– Că doar nu baliverne.

– Pentru rețetă, pentru ea am venit.

– Care rețetă?

– Rețeta cafelei de India. Auzisem de ea, dar n-o știam. E formidabilă, credeți-mă. Formidabilă!

– Doamne, maica domnului! Eu crez că nu ești chiar toată la cap, fetițo!

– Ba sînt, *acum* sînt, sigur sînt.

– Bine, fii. Și acu' du-te!

– V-ați supărat?

– Nuuu! Cum o să mă supăr?! Mai am niței și cînt, nu vezi?

– Da?!

– Nu mai e, drăguță, lumea care-a fost . . . și astălantă . . . Ce să mai vorbim? Ehe, India! . . . India! . . .

Născut la 20 februarie 1925, in Oltenița. Actor la teatrul Giulești. Autor a două volume de proză umoristică: Artiștii și alții cu undița: Pe malurile bîtlanului.

CORADO NEGREANU

UN OM AL DRACULUI! . . .

I-am spus cinstit! „Dom'doctor, eu
Sînt invitat
La nunta unui văr primar
Din Vadul-Lat.

Te rog, dom'doctor, știu că ai
Inimă bună,
Dă-mi un concediu medical,
O săptămînă!

Vai! Nu pe gratis! Cum așa?"
Aveam, vezi bine,
La mine-un pliculeț. Și-n plic
Ce se cuvine! . . .

Ei, ce-ți închipui c-a făcut
Această fiară?
M-a luat de mînă și m-a scos
Pe ușă-afară!!!

Ăsta e doctor? Un cîrpaci!
O nulitate.
Nunta ajută minunat
La sănătate.

Fără distracție te-alegi
Cu vreo nevroză.
Pentr-un concediu-ar vrea să am
Tuberculoză?!

Degeaba-mi spui mata
Că nu-i vezi vina,
O să-i arăt eu dumnealui
Ce-i medicina.

Așa-ntr-o noapte, mai tîrziu,
Cînd nu-i lumină,
Îi bat piroane-n cauciucuri
La mașină.

Trimit și-o anonimă,
S-o pățească,
Declar că mi-a pretins ciubuc
Să mă servească.

Să-l dea afară! Eu nu am
Alte pretenții.
Motivul? Ne-nțelegător
Cu pacienții.

STRATEGIE

– Vă ascult! Spuneți-mi ce vă supără?

– Păi... doctore... transpir noaptea, leoarcă mă fac, tușesc întruna, respir din ce în ce mai greu, nu pot să urc scările fără lift, nici măcar două etaje, mă sufoc, mă doare călcîiul drept și umărul stîng, am amețeli, dureri de cap, mă sperii ușor și-mi bate inima tare, n-am poftă de mîncare, am insomnii repetate, crampe... Pot să aprind o țigară?

– Nu, aici nu-i voie. Cîte fumați pe zi?

– Vreo patruzeci.

– Chiar atîtea?

– Ei... unele le fumez strategic.

– Strategic?! Cum așa?

– Ha! Ha! E grozavă strategia mea, doctore! E coadă undeva, la ceva bun, și vrei să nu pierzi timpul? Te dai aproape, aprinzi o țigărică și imediat te poftesc toți să cumperi, să scape de tine. Pentru bilete la cinema? Procedezi tot așa. Ha, ha, ha! Vrei să dormi în tren cînd ești în deplasare? Cu două țigări golești un compartiment; cu patru rămîi singur în tot vagonul. E aglomerație la restaurant? Nu e masă liberă? Bagi seama unde mănîncă unii mai în vîrstă, te plasezi lîngă ei, ca din întîmplare, pui țigărica în gură, o aprinzi...

ROMICĂ CONSTANTINESCU

– Autopoluare la pătrat!

– Apropo de vîrstă: cîți ani aveți?

– Patruzeci și șase.

– Numai atît?! Nu s-ar zice. Continuați, vă rog.

– Ce să continui? Dați-mi niște doctorii pentru boala mea...

– Deocamdată opriți imediat fumatul.

– Să nu fumez? Imposibil!

– Atunci tușiți în continuare, transpirați, sufocați-vă...

– Doctore, fără țigară mă chinui.

– Nu vă faceți probleme! Datorită strategiei dumneavoastră, oricum n-o să vă mai chinuiți mult timp...

S-a născut la 22 decembrie 1938, în Sibiu. Decedat în 3 martie 1977. Absolvent al Facultății de matematică din București. A colaborat cu epigrame în diverse reviste și ziare printre care: Urzica, Informația Bucureștiului, Înainte, Orizont și Ecoul. **În 1977 i-a apărut, postum, un volum de epigrame intitulat** Capricii în pizzicato **(în colaborare cu Gh. Steriade);** Epigrame **(1979).**

SORIN PAVEL

PIONEZE

Tardivă

Cînd mămica lui, săraca,
Îi cerea în rugi fierbinți,
Nu se prea spăla pe dinți:
Dar acum își spală . . . placa!

Băutorul

Îi văd trăind necumpătat
Și-mi zic în gînd, zîmbind amar:
Beția pare-a fi un dar,
Iar sănătatea de furat . . .

Mișcare

Gimnastica de-nviorare
I-ar prinde bine „creaturii",
Dar nu cu gîndul la mîncare
Și cu trabucu-n colțul gurii . . .

Încăpățînare

El regimu-ar respecta,
Dacă doctorul n-are ce face
Totul, spre a-i refuza
Tocmai ceea ce îi place . . .

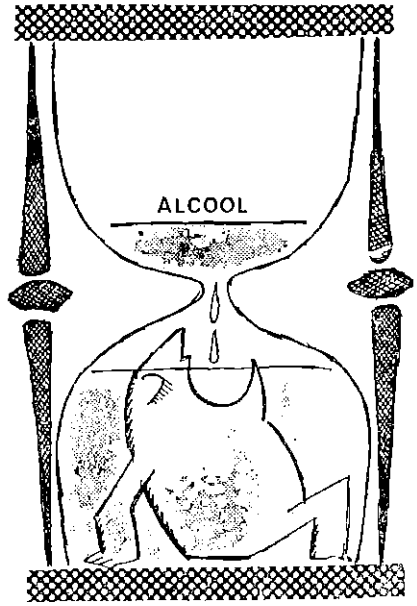

EUGEN TARU

Nehotărîtul

Ideea că fumatul n-are
Nimic folositor ca act,
Persistă-n mintea sa exact
Pîn'la țigara următoare . . .

Ozonată

A-ndrăgit, din cale-afară,
Aerul alpin faimos,
Care face mai gustos
Chiar și . . . fumul de țigară.

Imunitate

Deși înghite, evident,
Mult fosfor, căci mănîncă pește,
Nimic din ce-l alcătuiește,
Nu-i cît de cît fosforescent . . .

Chiulangiul

E pacientul ideal
— De boală singur se dezbară —
La medic n-a venit să ceară
Decît . . . concediu medical!

Alcoolică

Cînd le spuneți, cu ardoare,
Minții să nu-și mai bea,
Mă întreb în sinea mea:
Cine poate bea ce n-are?

Natura

Ce să-l mai întreb de Omul,
Cînd amicul, cu-ncîntare,
Povestește cum e romul
La cabana nu știu care?

Excesul

El aruncă-ntreaga vină
Pe nătîngile picioare.
Uită că le-a pus să care
Și surplusul de slănină . . .

Universal

Gripă, frig, durere, trec,
După mintea-i fistichie,
Toate au un singur leac:
O cinzeacă de . . . „tărie"!

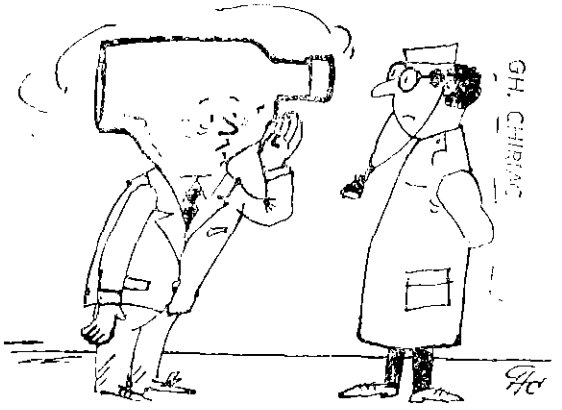

— Simt că-mi plesnește capul!. . .

Unora care aruncă hîrtii

Cînd pe străzi te-apuci de tîmplă,
Urmărind ce-n urmă lasă,
Îți închipui ce se-ntîmplă
Cînd ajung la ei acasă . . .

Hidroterapie

La apă-n general, la mare,
Ca un vapor lovit în plin:
Prin epidermă, de-a cu sare
Și prin localuri, de-a cu vin . . .

Ipohondrului

Te doare capul, dar ți-ar trece!
— Fac rămășag cu dumneata —
Chiar de-ai lua, cu apă rece,
Și-un nasture de pijama . . .

Răsplata

Atît de mult s-a îndopat
Cu hapuri, prafuri și buline,
Încît, cînd se simți mai bine,
Căzu la pat cu-adevărat . . .

Mișcare

Bucuros s-ar cățăra
Pe Ceahlău și Caraiman,
Însă, dacă s-ar putea,
Tot cu mîna pe volan . . .

Nedumerire

Prin nud — o știe orișicine —
Se înțelege trupul gol —
Și, totuși, se mai văd la ghiol,
Pe plajă-atîtea nuduri pline . . .

Gurmandul

Tu iei proporție din plin,
Nu cînd mănînci și bei de stingi,
Ci-abia cînd ții să ne convingi
Că nu mănînci decît puțin . . .

S-a născut în anul 1908, la Iași. Colaborează la majoritatea publicațiilor literare dintre cele două războaie: Convorbiri literare, Universul literar, Adevărul literar, Cuvîntul liber, Brașovul literar, Epigrama, Păcală **etc. După 23 August 1944, colaborează cu versuri la** Urzica **și la o serie de reviste și ziare literare din țară. Volume:** Pasărea paradisului **(versuri). Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

MIRCEA PAVELESCU

FANTEZIE DE PRIMĂVARĂ

Unghiul berzelor ce vin
Din ținuturi tropicale
Parcă-mpunge în senin.

Soarele privește-agale
Cînd mirat și cînd cu milă,
Prin binoclurile sale,

Obosita escadrilă
Care, după cum se pare,
Navighează cam în silă,

Gata de aterizare.
Chiar așa-i căci, după-o clipă,
Barza-șef, conducătoare,

Făcînd semne din aripă,
Scurt se-ndreaptă înspre sol
Și, poruncitoare, țipă

O comandă către stol:
– Aciuați-vă prin sate,
Evitați pămîntul gol!

Iar o barză în etate
Și-a făcut un cuib frumos
Tocmai pe Maternitate.

– Dă-te, bre, de-acolo, jos!
Îi vorbi cu violență
Un bărzoi mai arțăgos.

– Ce cați tu la concurență?
Dacă nu vrei ciufuleală,
Strică-ți cuibul de urgență!

Ea răspunse cu sfială:

– M-am gîndit că-n viitor
Poate dau, la-nghesuială,
Cîte-o mînă de-ajutor.

SCRISOARE CĂTRE UN CONFRATE . . . CHIRURG

Tovarășe chirurg, l-ați învățat
Pe subsemnatul, publicist satiric,
Să vadă unde-i punctul infectat,

Să-și stăpînească simțămîntul liric
Cînd pune mîna ferm pe bisturiu
Să nu trateze ulcerul empiric

Și să-ndrăgească organismul viu
Cu frenezie și devoțiune
Atîta timp cît nu e prea tîrziu.

Cunosc dictonul vostru care spune:
„Milosul e un prost operator
Ce din delicatețe te răpune".

Într-adevăr, găsesc îngrozitor
Să nu tai nasul care se dezvoltă
Exagerat deasupra tuturor

Ca un tentacul spre cereasca boltă,
Din milă pentru bietul îngîmfat
Fudul de dînsul pînă la revoltă.

De-asemenea socot neîndicat
Să vezi o mînă acaparatoare
Și să n-o amputezi imediat

Spre folosința celui care-o are
Indiferent dacă-operațiunea
Executată, doare sau nu doare.

Cam astfel se prezintă chestiunea
În chirurgie, ca și în umor,
Cînd ne pricepem bine misiunea.

Vă sînt, firește, recunoscător
Că din exemplul vostru m-am ales cu
Soluții prompte pentru viitor.

Al dumneavoastră

MIRCEA PAVELESCU

DOFTOROAIA

Bătrîna vrăjitoare ce dezleagă
Iubirea ca pe-o funie-nnodată
A suferit cumplit o viață-ntreagă
De faptul c-a rămas nemăritată.

Ea din schilod te face o statuie,
Căci frumuseții cică-i știe leacul,
Deși e chioară, vînătă și șuie
(Adică mai urîtă decît dracul).

În zorii zilei, pe la cîntători,
De vrăjitoarea noastră unii spun
Că știe să descopere comori . . .
Dar azi i-am dat un leu pentru tutun.

Ea care-ncearcă să tămăduiască
Dureri, stingînd tăciunele-n pahar
(Firește descîntat cu ud de broască),
Ieri a venit gemînd la dispensar.

Un junghi subțire, noaptea pe la trei,
I-a prins ficatul, foalele și splina.
Vezi, cînd e vorba de durerea ei,
. . . Babornița preferă medicina.

TRISTEȚI

E trist cînd, după ce-ai mîncat
Cu voluptate la festinuri
Diverse feluri de vînat
Stropite abundent cu vinuri
O cruntă criză de ficat
Și-o noapte petrecută-n chinuri
Să te oblige la suspinuri
Și la regim de zarzavat.

E trist, cînd după ce-ai iubit
O hieratică fecioară,
Cu ochii plini de infinit
Și zîmbetul de primăvară,
Din tot ce-a fost odinioară
Să ai, cînd ai încărunțit,
Doar un tablou cam învechit
Al „ei", în rochie de seară.

E trist cînd te-ai simțit vătui
Sprințar prin lunci și prin vîlcele,
Sau Cupidon cu arcul lui
Zburînd în salturi ușurele
Să stai acum între tlanele
Așa cum stau bătrîni destui,
Cînd îi înțeapă ca un cui
Reumatismele rebele . . .

Dar e mai trist cînd tu, voinic
Model de-avînt și de noblețe
Cîndva, neprețuit amic
Fierbînd de gînduri îndrăznețe,
Cînd ai ajuns la bătrînețe
În universul tău cel mic
Retras, să nu pricepi nimic
Din tot ce-i vis și tinerețe.

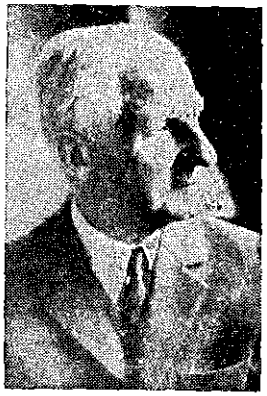

S-a născut în comuna Slobozia, fostul județ Vlașca, la 22 martie 1894. Absolvent al Facultății de drept, din Iași. Volume de epigrame: Concluzii scrise **(epigrame juridice și laice, 1926);** Epigrame (1971); Fabule și epigrame (1974); Epigrame alese (1979); **Catrene patriotice și ostășești (1979).**

AURELIAN PĂUNESCU

ȘASE PICĂTURI

Prescripție

Mi-au spus, „sulfametin" cînd iau,
Alcool deloc să nu mai beau,
Iar eu prescripția . . . o țin
Și nu mai iau . . . sulfametin.

Tonicul

Doctorul i-a spus, laconic,
Să mai ia . . . cîte un tonic . . .
Și de-atuncea . . . Chiriac
Bea . . . coniac!

Rețetă

Fii băiat „inteligent"!
Cînd a apărut chelia,
Nu-i decît un tratament . . .
Pălăria.

Copiii

Văzînd că nu crede-n „barză",
I-au spus că i-au scos „din varză".
„Imposibil! . . . Tu mă minți!
Ați fost voi . . . așa cuminți?"

Fumatul

Peste tot e tipărit,
Că „Fumatul e oprit" . . .
Just o fi! Însă eu, unul
Aș opri . . . tutunul . . .

Cafeaua

Matache – o rudă a mea –
Zi și noapte bea cafea.
Însă e cam indispus . . .
Fiindcă nu mai „doarme dus" . . .

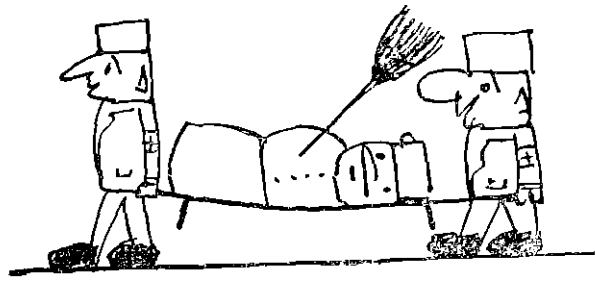

TITI GHEORGHIU-VASLUI

S-a născut la 7 aprilie 1931, în Băileşti-Dolj. Absolvent al Institutului de Cinematografie (1956). Volume: Să rîdem cu Amza Pellea. A scris numeroase monologe pentru radio şi televiziune, printre care şi serialul cu „Nea Mărin". A scris, în colaborare cu Vintilă Corbu şi Mircea Burada, scenariul filmului Nea Mărin miliardar.

AMZA PELLEA

OMU' CÎT TRĂIEŞTE-NVAŢĂ

Mă frate-mio, cîtă vreme te călătoreşti p-in grădina vieţii vez fel de fel de minunăţîi şi auz o droaie de-ntîmplări care mai de care mai gogonate. Acu e drept că pe unele din ele parcă nu-ţ vine să le crez, dar ce vez cu ochii tăi e musai să crez, cu toate că s-ar putea-ntîmpla să nu te creadă alţii pe tine. Păi mă duc io, acu fr-o doi ani, să văd un cal la o erghelie supt munte-ncolo. Bag sama-n prostia mea, că-n trin, cum stătusem io lîng-un geam spart, că-l spărsasă unu că nu-i încăpusă cufăru pe uşă că să ducea cu neşte preşuri la un muzău şi-l băgasă pe geam, nu muzău, mă frate-mio, cufăru de, mă trăsasă un corent de mi să unflasă falca de ziceai că am brîncă nu alta.

Acu e drept că-mi lăcrima şi oichiu, da ăştea le-aş fi trecut io cu vederea dacă nu mi s-ar fi zgîndărit şi-o jurată de măsa, a din fund, din stînga de sus. Răbdai io cît răbdai... „Mă, zic, aş scoate-o, da nu mai sînt la anii de lapte ca să-mi crească alta-n loc. Ia să mă fac că n-o bag în samă, poate-i trece damblaua!" Aş! Pe zî ce trecea, să făcea şi mai a dracu de nu mai puteam s-o ating, că parcă mă muşcam de oichiu al stîng care din cauza umflăturii di la falcă nu mai vedea, da nici nu să mai vedea de arătam ca dracu că mi-a şi zîs Veta:

— Mărine! Mărine, nu mai intra-n grajd că te-npunge vaca, c-o sperii săraca şi poate rămîne stearpă.

— Pă ce să fac, fă?

— Parcă ai dat în mintea copiilor, du-te la doftor, ce mai stai pe gînduri.

Da io n-avusăi de lucru şi mă luai dupe povaţa lu Dumitru a lu Pişpoacă şi plecai la oraş, că-mi zisă iel:

— Mărine, nu umbla cu fleacuri, du-te la un doftor mare, că io am mai văzut unu ca tine într-o sîmbătă şi miercuri i-am mîncat coliva.

— Fă ce zî e astăz?

— Sîmbătă, aşa că fii atent. Mă fraţilor, mă pusă a lu Pişpoacă pe gînduri, aşa că nu mai cherdui vremea: la gară, în trin. Sara fusăi la Bucureşti. Da cînd ajunsăi io, doftoru nu erea de sirvici şi nu venea decît luni dupe masă. Mă ce dracu să mă fac? Că de luni pînă miercuri nu prea mai rămîne vreme să arinjez măcar o pomană ca lumea, da cînd mă gîndii la Veta, mi să umplură oichii de lacrimi, adică vorba vine „oichii" că numa ăl drept, că stîngu era scos din sirvici, aşa că mă dusăi la naşu Pantelică. Sunai io, îmi deschisă naşa Reta, zîc, bună ziua, naşe, bine v-am gă... da n-apucai să termin, că naşa îmi trînti uşa-n nas şi-ncepu să ţipe:

— Săi Pantelicăăă! ia puşca că veni Gasimodo!

Că pe urmă aflai io că săraca naşa taman citea o carte unde e vorba de unu pocit de-i zîce Gasimodo. Ce carte? zîce naşu, că mă speriaşi de tot. Vogladis, zîce naşa, adică „unde te duci? încotro?"

— La spital, zîc io.

— Nu, zîce naşa, aşa-i zîce la carte. Vezi fă, zîce naşu, dacă citeşti mai multe cărţi odată, le-ncurci. Mă, zîc, să ştii că-i luai prea repede că parcă nu li să-nnoadă gîndurile cum trebuie. Da avusăi năroc cu a bătrînă că zîce „lasă Mărine că te vindec io, îţ dau nişte gogoloaie galbine care le iau io pentru fiere, da sînt dulci ca mierea şi sînt bune la toate că mie mi-ai făcut bine şi la bătături, lucru mare ce mai!

— Ar fi mai bună o ţuică, zîce naşu, adusăşi?

— Naşule nu, că plecai în pripă şi nu-l luai decît pe Averescu pentru doftor. Coană mare, zîc, iau tot ce-mi dai numa să nu păţăsc ca nepotu Sucă care, de Paşti, a mîncat fr-o trizăci de ouă răscoapte

și s-a zăvorît, i s-a umflat burta ca lubenița și-i ieșiseră ochii din cap ca la melc. S-a dus la doftor și i-a dat nește gogoloaie, da i-a spus că e musai să le ia numa-ntre mese. Nărodu a venit acasă a luat masa din bucătărie și pe a din odaia bună, le-a scos pe prispă s-a băgat între mese și a luat toate gogoloaiele odată... De două zile cine dracu l-a mai scos din ghereta din fundu curții, că alde ta-su, cînd aveau nevoie, săracii, să duceau pi la neamuri. Rîsărăm noi de nepotu Sucă, da după ce luai gogoloaiele lu coana mare o pățiî mai rău ca el, că și-mi zîsă nașa Reta:

— Fine Mărine, dacă tot te-ncuiaș acolo, lipezăște-m și mie rufele și pune-le la uscat, să nu putrezească, săracile! Ce să mai lungesc vorba, mă dusăi io luni la doftor, intrai înăuntru și-l scosăi pe Averescu din paporniță. Domnu doftor, zic, vi-l adusăi pe Averescu.

Rămasă omu tablou.

— Mă, bade, ai nimirit greșit, du-te la veterinar cu curcanu.

— Nu, domnul doftor, că Averescu e pentru dumneavoastră, eu sînt bolnavu.

— Ar trebui să-ț dau cu Averescu-n cap, ca să te-nveț minte, da mi-e milă de curcan că el n-are nici o vină, săracu! Ia vino să te văz. De unde ești?

— Di la Băilești.

— Și de ce nu te-ai dus la doctoru din comună?

— De prost.

— Brava! văz că te taie capu. Io o să-ț dau ceva să te mai lase durerile, dar tratamentu este mai lung, așa că să faci bine să te prezînț la doctoru din comună. Și nu mai umblaț cu plocoane ca pe vremea turcilor, că nu e frumos.

Mă fraților, venii io acas, mă făcui bine. Averescu umblă cu ciocu pe sus, că vez matale el a văzut Bucureștiu, numa io sînt amărît că s-a uitat doftoru la mine parcă cu milă. Că dacă-l prind pe a lu Pișpoacă-n pădure fără martori, îi umflu io fălcile și-i dau adresa doftorului din București să pățască și el rușinea să să-nveție minte. Că omu cît trăiește-nvață, da bag sama-n prostia mea că și-nvățătura costă. Aia e!

Mă nepoate mă, proastă mai era lumea-nainte vreme, credea în toate ielea, în farmice, în descîntece, în toate prostiile, auzi? Lasă că mai ie cîte unu și acușica care zice că porumbu trebuie sămînat numa dupe ce cîntă cucu. Că la o adică parcă i-ar ține cucu de foame, auzi?

Pă cînd ieream io dănac și umblam după fete la oră, sta una peste baltă, una de făcea farmice și-o chema Dumitra lu Căpistere. Așa îi zicea pe vremea aia, că asta din cauza farmicilor, n-avu parte nici de nume...

Păi stai o țîră să vezi! Asta, mă nepoate, făcea farmice pentru orișice. Cu un ciob de straichină veiche și cu urzici dupe lîngă uluci, făcea farmice să nu moară găinile iei. Cu un ciob de straichină veiche și cu urzici dupe buza șanțului, făce farmice să moară găinile la dușmani. Cu apă din fintînă ne-ncepută și cu cenușe din vatră luată-n noaptea de Florii, cînd cîntă cocoșii, făcea la fete să se mărite. Cu apă din fintînă zleită și cu cenușe luată-n noaptea de Bobotează, cînd urlă lupii, făcea la fete să rămîie nemăritate. Și cît și mai cîte nărozii deștia. Și trăia bine a dracului, cotoroanța, că nu făcea farmice pe degeaba, nu... pe făină..., pe găini..., pe vin..., pe ce-avea omu, știi? Trăia bine ce mai, că să găseau fel de fel de proști să se uite-n gura iei a știrbă.

Da odată într-un an, cum să făcusă porumb mult, să făcusără și șobolani și pe vremea aia nu iereau prafuri deștia de nu le place la șobolani. Așa că să apucă Dumitra lu Căpistere să-i gonească ia cu farmice. Zis și făcut... Să dezbrăcă ea-n chelea goală, noaptea pe lună plină și, călare pi-un vătrai, ocoli curtea cu pricina de fro treișpe ori. Mă frate-mio s-adună lume luminată de parcă i-adunasă cu toba, ce mai... rîsu dracului! Bătu bărbatu-su la ea fro trei luni ca la fasole, nici duminica nu să odihnea, săracu.

De șobolani nici gînd să scape oamenii, da Dumitra scăpă de nume, că de-atunci nu i-a mai zis nimeni Dumitra lu Căpistere, ia rămas numele ȘOBOLANCA. Da tot s-a mai găsit un prost să se uite-n gura ei! Păi stai să-ț spun! Ierea unul Gogu a lui Zmucitu, pe care-l apucasă cu vîrcolaci la inimă-n capu cheptului. Cum îl apuca, să tăvălea pe

jos, ce mai! E, să dusă el la Șobolanca care-i zisă că e deoichiat de fro muiere. Auz vorbă la ea? Gogu deoichiat? Că ierea și frumos dat dracu, că avea o față de ziceai că e fund de polomeac ciocănit de costorari, că avusără bubat, săracu, și ierea ciupit de vărsat de vînt. E! și i-a zîs Șobolanca că dacă vrea să-i treacă de deoichi, să bea numa zamă de ardei iute amestecată cu frunte de țuică și cu chiper pe inima goală. Și așa a făcut, săracu, de în trei săptămîni i-a rămas casa pe numele muierii, că copii n-avea. Că pe urmă aflarăm noi, că îi spusăsă lui doftoru, că are un deoichi de-i zice ulcer, da iel nu l-a crezut pe doftor, că ierea tînăr și a crezut-o pe Șobolanca și i-a trecut durerea de tot. Că ardeiu și țuica la ulcer e taman cum ai vrea să stingi focul cu gaz.

De-aia, mă nepoate, să ții minte di la mine: să te ferească Dumnezău de credința prostului, că dacă-i intră fro nărozie în bezna din cap, nu i-o mai scoți nici cu cleștele. Aia ie!

S-a născut la 1 noiembrie 1936, în comuna Aninoasa, județul Dîmbovița. Este profesor de matematici la Liceul mecanic Nr. 1, din Pitești. A publicat epigrame în volumul Culegere de epigrame **(1976) și în** Zîmbete la umbră **(1976).**

NICOLAE PETRESCU

DIN PRAȘTIE!

Auto-tratare

Își găsește singur leacul?
Zece comprimate – știu! –
Ia să nu îl doară capul,
Doar acum . . . nu mai tîrziu!

Igienică

E curat aici, nici vorbă,
Nu avem ce reproșa.
Doar un fir de păr în ciorbă
Și trei muște-n ciulama!

Argument

Copilașul lui mămica
Cum să fie deochiat!
Cînd i-a descîntat bunica
Și-o vecină . . . l-a scuipat?

Loțiune

Dacă-o folosiți, ei bine,
Vă va crește părul-ndată.
Ia priviți – mă rog – la mine
Ce . . . chelie minunată!

Viciu

Chiar dacă, etic, nu-i convine,
Și de necaz și-ar smulge părul,
Cum să mai spună adevărul,
Cînd a-nvățat să mintă bine?

Reversibilitate

Gîndul ăsta îl tot sapă
Obsedîndu-l pîn' la chin:
Pentru ce, gîndind la apă,
Nu îi lasă gura vin?

Motiv

Cum scăpa el de beție,
(Cînd venea acasă-n zori),
Da cu ochii de soție
Și-o vedea de două ori!

ADIAV

S-a născut la 14 aprilie 1936, în orașul Pașcani, județul Iași. Colaborează cu epigrame și schițe umoristice la ziarul Flacăra Iașului, **la revistele** Orizont, Urzica, Viața Politehnicii.

GEORGE PETRONE

CU FIR DE MĂTAS

Fudulul

Are la nas o traumă, spui?
Atunci e fără vindecare!
Nu văd un medic eu, în stare
S-ajungă pîn' la nasul lui.

Indolentul

Cum îl știu trîndav sadea,
Dacă moașa nu-l moșea
Și de dînsul depindea
Cred că . . . nu se mai năștea!

Ghinionistul

Doamne, ce destin anost!
S-a îmbolnăvit real
Tocmai cînd făcuse rost
De-un . . . concediu medical.

Surmenatul

„Îți recomand somn, liniște și tihnă!"
I-a spus un medic (prețios indiciu).
El a-ntrerupt concediul de odihnă
Și imediat se duse . . . la serviciu!

Regulă

Are-un principiu auster:
La sănătatea lui de fier,

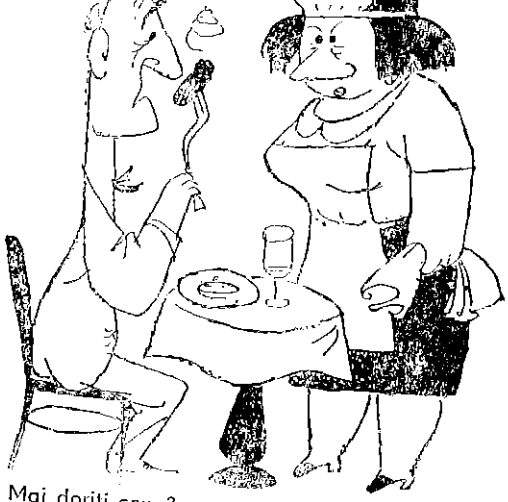

EUGEN TARU

– Mai doriți ceva?
– Da!... „Salvarea"!

Voit de apă se păzește
Că ... dacă rugínește!!

Surpriza

În semiumbră o zări,
Porni cu mersu-i languros.
Urmă o reverență și ...
Surpriză! Ea era ... pletos!

Beținul

Intrucît dentistu-avea
Să-i pilească o măsea
El de treabă l-a scutit
Că s-a dus ... gata pilit.

Moda

La Ortopedie stau neoblojite
Sute de picioare și toate scrintite,
Drept care un medic spuse cu temei
Că are și moda ... scrintelile ei!

Drum

Dind curs dorinței capitale
S-ajungă STEA-n echipa lui,
A încercat pe orice cale,
Dar nu pe ... Calea laptelui.

Empirică

El s-a dus în graba mare
Nu la medic, ci la babe
Ca să-l pună pe picioare ...
Și-acum merge-n ... patru labe.

Obezului

Văd masa încărcată cu bucate
La care te produci cu larg consum
Și realizez atunci cu claritate
Raportul dintre ... MASĂ și VOLUM.

DEDUBLARE

Eu, doctore, vă spun ca unui frate:
Acum trei luni (sau poate trei jumate)
M-am prezentat aici, la dispensar,
Cu gînd să scap de al beției dar
Că pîn-atunci eram necumpătat
Așa că mă „trezeam" tot timpul ... beat.
Ei, bine, mi-ați prescris niște rețete
Cu prafuri și injecții și tablete
Și-ați spus că voi scăpa de-acest sindrom
Și nemaibînd o să devin alt om.
Eu, doctore, pe toate le-am luat
Exact așa cum mi-ați recomandat
V-am ascultat, mi-e martor „Cel de Sus"
Dovadă că sînt altul, cum ați spus.
Că de-aș fi eu, cel vechi, nu aș mai bea
Dar ăsta nou ... cam trage la măsea!

S-a născut la 27 iulie 1923, în comuna Belceşti, judeţul Iaşi şi este licenţiat în Drept. Colaborator la Flacăra Iaşului, Zori Noi şi Urzica.

COSTACHE PLĂCINTĂ

PARIUL

— C e vorbeşti, dom'le, cînd?

— Parcă... joi! Da, joi. Ieri săptămîna, cînd am luat chenzina!

— Ei?

— Eram mai mulţi şi ne-am hotărît să mergem la Veneţia...

— Unde???

— La Veneţia... Bomba aia din piaţă! Ce, n-o ştii?

— Aha!... Ba da, o ştiu, cum nu, şi?...

— Ei... îl ştii cum era! Lacom!... Şi cam pleşcar, săracu!...

— Da, şi?

— A pus rămăşag că bea singur un chil de turţ pe nerăsuflate!

— Turţ?

— Turţ!

— Da ce era nebun?

— Nu!... Lacom. Ţi-am spus doar!

— Ei?

— Păi, cine să-l creadă? Că turţu-i tare al dracului! Foc, nu alta!

— Mie-mi spui?

— Ca să rîdem de el, am pus mînă de la mînă şi i-am cumpărat un chil de turţ. Bănuiam cu toţii că, după cel mult un sfert de chil, o să se lase păgubaş şi o să-l punem să ne plătească sticla întreagă, ca să-l săturăm de pleaşcă pe altădată.

— Da, şi?

— Da de unde! Ţi-ai găsit şi omul! A pus sticla la gură şi dă-i şi dă-i... Uita aşa, o golea încet încet cu tact, dar fără s-o dezlipească de la gură! Pe la juma'te de sticlă a început să se învinetească, pînă s-a făcut negru ca bocancii ăştia la faţă... Unii s-au speriat şi au încercat să-i smulgă sticla de la gură, dar el i-a îmbrîncit cît colo! Îl ştii doar, că era huidumă săracu', nu glumă! Şi cum îţi spuneam, cînd mai rămăsese cam un sfert în sticlă, s-a poticnit! Am crezut noi că face o pauză, ca să răsufle, dar sticla tot n-a luat-o de la gură! Nu s-a lăsat pînă ce n-a trîntit-o goală pe masă!

— Şi?

— Cum şi? Ne-a luat banii, nu pricepi? A cîştigat!

— Ei, aşa beţiv mai zic şi eu!

— Stai să vezi, că n-am terminat! După aia a rămas ca lemnul, n-a mai scos o vorbă, a făcut de-o dată „hîc", a dus mîna la inimă, l-a buşit sîngele pe nas şi pe gură, s-a prăbuşit urgent la pămînt, cu scaun cu tot, şi unde a căzut, acolo a rămas!

— Mort?

— Ca toţi morţii! De frică, am roit-o toţi ca potîrnichile şi i-am lăsat pe ăia de la local să se descurce...

— Ei, află matale că nu-i mort deloc! Am fost la spital la maică-mea şi l-am văzut plimbîndu-se prin curtea spitalului...

— El? Zdravăn şi sănătos?

— Ei, cum poate fi omul în spital! Am şi vorbit cu el...

— Vorbit?

— Da. M-a rugat să mă reped pînă-n stradă să-i cumpăr o sticlă cu turţ şi să i-o duc pe şest. Hai, ce faci, nu cobori?

— Nu, că eu cobor la cealaltă... Şi zi-i, trăieşte? N-aş fi crezut una ca asta!

— Trăieşte mă şi am vorbit cu el! Ce, nu-l cunosc eu pe Ilie? Salutare, că mă dau jos!

— Salut... Stai măi!...

— Nu stau, că aici am treabă!

— Păi de Ilie ţi-am vorbit eu pînă acum?

— Dar de cine?

— De Vasile, măăă!

S-a născut la 7 iunie 1932, în București, și a urmat cursurile Institutului Pedagogic din Constanța. A colaborat la mai multe spectacole de revistă, printre care cităm: Ca la revistă **(Teatrul „C. Tănase");** Serenadă din Trivalea soarelui și Stelele Pitești**ului (Teatrul din Pitești) etc. Este colaborator permanent al revistei Urzica. Autor al volumului** Călătorului îi șade bine cu gluma, **în colaborare cu Dan Mihăescu.**

GRIGORE POP

DIALOG APROAPE ABSURD

– Dumneavoastră ați dat anunțul la „Mica publicitate"?

– Da! „Schimb tuse tabagică, proprietate personală, contra bronșită cronică, indiferent vechimea ..."

– Mă iertați, o aveți de mult?

– Ce să am?

– Tusea tabagică!

– Da! De cînd m-am apucat de fumat.

– Tușiți pe bază de „Carpați" cu filtru?

– Nu! Pe bază de „Mărășești" ... Sînt mai tari.

– Și dacă nu sînt indiscret, de ce doriți să schimbați o tuse așa de frumoasă pe o bronșită banală?

– M-am plictisit. De ani de zile să tușești la aceleași și aceleași ore e foarte monoton.

– Ați încercat să vă lăsați de fumat?

– Odată, de mult!

– Eu m-am lăsat de fumat, dar nu s-a lăsat fumatul de mine ...

– Așa e! Vorba tutungiului lui Ludovic al XIV-lea: „Răbdare și tutun". Dar dumneavoastră ce posedați?

– Eu aș avea o bronșită, tot tabagică și tot proprietate personală, care aș dori s-o dau ...

– O aveți de mult sau e mai recentă?

– Vai de mine! E nou nouță ... (se uită împrejur.) Și e o bronșită de import ... Din pachet ...

– Păi toate bronșitele tabagice sînt din pachet! Diferă numai prețul.

– Nu! Nu! A mea e pe bază de țigări străine: Kent, Pal Mall, Stuyvensant, Marlboro.

– Oh! Aveți fumuri!

– Mai ales la cafea!

– Fumați mult?

– Normal. Două-trei pachete pe zi.

– Se zice că fumatul e toxic.

– Minciuni! Priviți ce minunat arăt și sînt un fumător pasionat ...

– Vai, sînteți așa de frumos și de ... verde la față!

– Și cetina e verde, domnule ... (tușește apoi cu mîndrie.) Vă place hîr-hîrul meu?

– Da! Numai un mare fumător poate să hîrîie atît de artistic (tușește și el).

– Mersi! Dar văd că dumneavoastră tușiți serios!

– (Mîndru.) Plămînii mei sînt îmbibați cu tabac.

– Și ai mei la fel ... În plus, eu mai am și grețuri după ce fumez ...

– Ah, cît vă invidiez ... Eu mă scol dimineața cu un gust amar și atîta tot ...

– V-ar mai interesa schimbul?

– Dacă o să fiți cinstit și n-o să mă înșelați ...

– Cum adică?

– Am mai încercat eu o dată să schimb cu cineva un guturai indigen pe o gripă spaniolă ... Și am aflat în ultimul moment că gripa spaniolă, de fapt, era o banală răceală „Made in Ciulnița" ...

– Vai, dar nu e cazul meu! Eu, domnule, răspund de tot ce v-am relatat aici ... Dacă doriți, pot să vă ofer un schimb și mai avantajos!

– Ce fel de schimb?

– Un schimb în trei. Cunosc încă o persoană care, tot datorită fumatului, posedă cîteva maladii foarte atrăgătoare!

– Interesant!

– Vă propun să luați dumneavoastră un astm bronșic acut, tot pe bază de nicotină, de la cumnatul meu, îmi dați tusea tabagică și eu îi dau lui bronșita mea cronică.

– Așa da, sînt de acord!

– Cînd facem formele?

– De internare?

– Nu, de schimb!

– Le facem chiar mîine!

– Propun să sărbătorim evenimentul ...

– Cum? ...

– Hai să fumăm o țigară bună!

ADIO ȘPRIȚ, ADIO, DOLCE... VIȚA!

Noroc cu nevestele noastre că altfel nu ne-am mai vedea de sănătate. „Tăchiță, îmi zice consoarta, tu ai văzut filmul acela italienesc *La dolce vita?*" „Da", zic! „Ei bine, tu ai să joci într-un serial la domiciliu, în care ai să fii eroul principal și care o să se numească *Adio, dolce viță*, că începînd de astăzi n-ai să mai pui picătură de vinalcool în gură." „De ce?" zic, „De tensiune, că ți-a luat medicul tensiunea și e cam mare". „Păi și vecinul Mărăcine are tot 220 de volți și nu-l mai oprește nevasta să bea cîte un păhărel". „Hai, nu te mai preface, că nu de *tensiunea* aia din contor îți vorbesc, ci de aialaltă de la policlinică".

Așa că îmi dădu ultimatum ca să arunc toate sticlele de alcool din casă, fiindcă, altfel, se duce la maică-sa și vine cu ea pe post de Ness, ca în serialul de la Televiziune. Așa că, vrei nu vrei, bea Tăchiță borviz de unde și vorba: „Băutura ideală este apa minerală". Deschisei eu frigiderul și trecui la ofensiva antialcoolică, deoarece se strînseseră destule butelii. Luai prima sticlă și dădui s-o arunc în chiuvetă. Ei, dar dacă fac o greșeală și înăuntru e apă minerală? Ce dacă scrie pe ea Fetească? Lasă că am mai văzut eu pe etichetă compot de pere și în cutie era pastă de țelină. Trecui la verificarea conținutului, înghițitură cu înghițitură, pînă m-am convins că era Fetească. Ca să nu fac mai multe drumuri, pusei sticla deoparte și verificai altă fiolă pe care scria Țuică bătrînă — 40 de grade. O degustai eu și observai că n-avea nici 30. Bătrînă și minte! Așa că, după ce am gîlgîit-o un pic, am strigat la ea să-și ia Valea... Călugărească din frigiderul meu. Dar ce să vezi? Într-un colț, pitită, stătea o sticlă cu lichior de ouă. Dar ce-i la mine, cuibar? Și dădui să-l arunc. Cînd îmi veni în minte proverbul: „Cine aruncă azi un ou, aruncă și coniacul." Și, unde pui, că era din ăla cu trei stele, cu toate că eu îl vedeam de șase stele, că așa e cînd te pui cu spirtoasele. În loc să vezi viața în roz o vezi în *rozé* de 12,50 fără ambalaj. Ei, dar terminai și cu coniacul și-l trecui pe linie moartă lîngă vermutul special Mamaia, de care nu mă-nduram. Cum o să arunc eu „festivalul de muzică ușoară" de la Mamaia? Așa că oftai și întinsei mîna după ultima sticlă de Cotnari, pe care o primisem de la mama, săraca! Ea mi-o păstrat-o cinci ani și eu s-o vărs la chiuvetă? Și unde mai pui că era și smolită. O fi cu bulion! îmi zic Așa că n-am s-arunc eu bunătate de pastă de tomate numai pentru că scrie pe etichetă Cotnari. Desfăcui dopul și trăsei o dușcă... Adio, mamă! m-am lăsat de băutură! Să știe întreaga lumeee, lume sorooo lume! Și tocmai cînd ajunsei la refrenul cu „Așa-i lumea trecătoare", dădu nevastă-mea peste mine, înconjurat de sticle, de parcă eram responsabil la IRVA. Marioaro, zic, *veni, vidi... vini!* Lichiorul și celelalte spirtoase, că le-am făcut ieșirea din frigider. Dar cum nu pot să le arunc pe toate de unul singur, dă tu o fugă și cheamă-l pe vecinu Mărăcine să le-aruncăm împreună!

S-a născut la 27 ianuarie 1937, în Someș-Odorheiu, din județul Sălaj. Este absolvent al Facultății de filologie din Cluj-Napoca. A publicat epigrame în România literară, Tribuna, Orizont, Astra, Făclia, Sportul, Viața studențească.

IOAN POP

CU ȘI FĂRĂ CATGUT

Ghinionistul

Nu mai am chiar nici o tihnă,
Zi și noapte mă frămînt!
M-am îmbolnăvit și sînt
În concediu de odihnă . . .

Dilemă

E cam bolnavă scumpa mea soție
Și să pricep nici cum nu sînt în stare,
Ce-o fi avînd și oare ce o doare
C-a apelat la doctor . . . în chimie?!

Adevăr

– În fața ei, cu gurile căscate
Rămîn cu toții, altfel nu se poate!
– Așa frumoasă-i, spune-ne, te rog?
– Nu, nu prea e, dar e stomatolog . . .

S-a născut în anul 1924, în București. Colaborator al revistei Urzica **și la diverse publicații din capitală și din țară.**

V. D. POPA

CU ȘI FĂRĂ PRESCRIPȚIE!

- Borsecul este o stațiune de tratament, nu de tratații.
- Medicul de la dispensar te caută și la domiciliu, bineînțeles dacă te găsește; bolnav!
- Chinina este ca arșița verii . . . Ne face să transpirăm.
- Apa minerală este un sifon medicinal.
- Medicul îți ia boala, dacă și tu *iei* medicamentele lui.
- Deși sănătoși, unii au o boală: a scutirilor medicale.
- Lucrînd la același spital, doctorul îi spunea cumnatei sale „Soră".
- Deși nu este epidemică, totuși tensiunea se ia; de către medic, dar fără s-o transmită și altora.
- Diabeticul este un om de zahăr.
- Cardiologul este un medic bun de pus la inimă, nu altceva.
- Polivitamine nu înseamnă vitamine înghițite cu ghiotura.
- Nu e bine să-l întrebi nimic pe un pacient ieși de la tratamentul cu acupunctură, pentru că îți va răspunde „înțepat".
- De ce în București nu există pe strada Berzei nic o maternitate?
- I s-a prescris regim alimentar vegetarian și, de atunci, la cofetărie, cere numai „cartof de ciocolată".
- Toți sugarii sînt niște „papă lapte".

- De cînd îl muşcase un cîine turbat, ocolea pînă şi căţeii de usturoi.
- Şi becurile, la urma urmei, sînt tot un medicament. Ca dovadă, se folosesc la „băile" de lumină.
- Pescuitul calmează pe om, dar enervează peştii.
- Odihna rămîne un medicament de care abuzează numai cei leneşi.
- Obezul este un om cu stoc supranormativ de kilograme.

ÎMI CRAPĂ BUZA DUPĂ...

Dacă nu scot un concediu medical, atunci cînd îmi crapă buza după un supliment de odihnă, mă îmbolnăvesc de-a binelea. În fond, nici nu-i mare lucru să scrii un certificat din carnet. L-aş completa eu singur, însă nu mă lasă medicul. Şi barem de l-ar scrie dînsul. Dar ţi-ai găsit! Şi nu pricep de ce. În magazie sînt destule carnete din acestea. Iar statul nu cheltuie bani cu tipărirea lor, ca să nu le folosească doctorul...

Din păcate, nu toţi gîndesc la fel ca mine, sănătos. Cînd mă duc şi eu la dispensarul din cartier, astfel se desfăşoară discuţia între mine şi cel cu halat alb:

– Ce ai?

– Bon de ordine!

– Eu te întreb ce *boală* ai?

– Păi... găsiţi-o dumneavoastră, că de aceea sînteţi doctor aici la noi, în circumscripţie. Aveţi însă grijă să aibă două cifre la numărul zilelor de scutire medicală.

Doctorul îmi cere să mă dezbrac, de parcă aş fi la baia populară. Totuşi îl ascult, ca şi dînsul să mă asculte. O şi face, punîndu-mă să tuşesc.

– Atunci, zic eu, daţi-mi o „Mărăşească".

– Pentru ce? se miră dînsul.

– Ca să tuşesc a concediu medical... Apropo, adaug eu, de cîte ori trebuie să mă înec, ca să ies rău cu sănătatea mea personală?

Dînsul nu-mi răspunde. De voie, de nevoie, tuşesc, dar medicul de colo:

– Nu ai nimic la căile respiratorii.

– Şi altă cale nu există, măcar pentru şapte zile, plus duminica? încerc eu.

Degeaba însă. Dacă insist, aud concluzia:

– Nu ai nici o boală!

– Ba da, îl contrazic respectuos pe cel cu stetoscop şi certificate medicale. Am boală pe Niţă de la noi. Mereu ia cîte o primă excepţională...

– Pentru asta, zîmbeşte doctorul, eu nu pot da scutiri.

Eu, atunci, ridic tonul la halatul alb, negru în cerul gurii:

– Ce doctor mai sînteţi şi dumneavoastră? Apăraţi sănătatea oamenilor muncii, cerîndu-le să fie bolnavi?!

Nu mă las însă şi merg mai departe ierarhic sanitar, adică la policlinică. În hol, nu ştiu pentru ce cabinet să optez. La „Nas-gît şi urechi?" Doctorul este surd la cei ca mine... Să încerc cu oculistul? Îmi dă, cel mult, o reţetă de ochelari, cu care nu văd să-mi motiveze cineva absenţele de la servici... Pînă la urmă, mă hotărăsc pentru medicul ortoped. Se ocupă de picioare, aşa cum făceam şi eu cînd jucam, altădată, fotbal. I-am dat pe mînă atîtea glezne şi rotule, să nu stea degeaba în cabinet! Intru, cum zic, la ortoped şi ies repede. Nici cu picioarele... nu merge la el. A văzut de cum s-a uitat în ochii mei. Dar eu sînt băiat bun şi nu-l reclam pe ortoped pentru că practică ilicit oftalmologia! Iau şi celelalte cabinete la rînd. De la toate, însă, mă aleg doar cu dureri de picioare. Numai la ginecologie nu îndrăznesc să intru. Ştiţi, mă cheamă Ion şi nu Ioana!

Pînă la urmă, plec de la policlinică aşa cum am venit, adică fără scutire medicală în buzunar. Şi eu care am scontat-o de săptămîna trecută, absentînd de la servici! Dar ştiu ce am de făcut. Îi dau în judecată pe toţi medicii de la policlinică! Degeaba am avut încredere în ei! Deci, este abuz de încredere din partea lor. Au profitat de naivitatea mea copilărească!... Apropo, ce-ar fi să încerc şi la pediatru?... Nu, nu merge! Cel mult, îmi dă motivări de absenţe pentru şcoală. Ori eu am terminat-o de mult. Şi totuşi nu m-am învăţat nimic! Că, pînă acum, nu s-a găsit leacul pentru boala mea: scutirile medicale!

S-a născut la 16 ianuarie 1932, în Constanța. Absolvent al Facultății de construcții. Colaborează la publicațiile: Tomis, Orizont, Urzica, Sportul, Litoral, Dobrogea nouă. **În 1973 îi apare un volum cu epigrame, iar în 1975, în colaborare cu Paul Mihail Ionescu, scrie textul pentru spectacolul de revistă** Aplauze... și cauze.

MIRCEA POPESCU

CA PE ACE...

Nu se spală pe mîini

Ar fi poate o greșeală,
Ca să-i fac acest afront,
Fără ca să spun: se spală,
Însă... ca Pilat din Pont...

Umblă după concedii medicale

Azi s-a dus la doctor iară
Fără ca nimic s-o doară...
...Vrînd concediu, de-astă dată,
Numai fiindcă e... luxată!...

Fumează tot timpul

E-ndrăgostit atît de tare
De munți, încît poți să constați,
Că și atunci cînd e la mare,
Nu se desparte de... „CARPAȚI"...

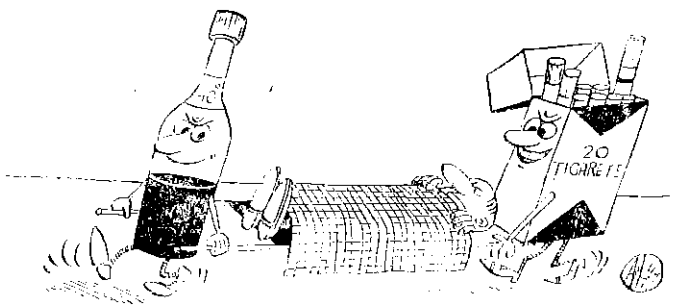

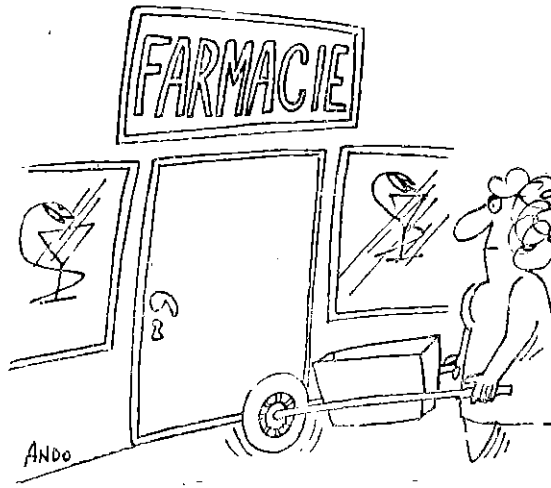

Scrijelește pomii cu inimioare

Cînd zeci de inimi scrijelește
Pe pomi, în mijlocul naturii,
El nu-și dă seama că lovește
Adînc în... inima pădurii!...

Unuia ce pierdea nopțile

Aici e îngropat Vasile!...
Plîngeți cîteva minute,
Că a avut puține zile...
...Însă multe nopți pierdute!...

Cei ce se tem de stomatologi

Sînt unii-i drept, nu prea cuminți,
– Că altfel n-ai cum să-i socoți –
Ce își iau inima în dinți,
Doar după ce și-i pierd pe toți...

Pletosul cu breton exagerat

Nu mai vede Gică, lucru foarte trist,
Deși faptul are un total mister...
Nu-i veni vederea nici la oculist...
Ce-ar fi să încerce... și la un frizer?!...

Mașinile și poluarea

Cu cît poluarea crește,
Apelăm mai mult la Bayer...

Numai Dacia răzbește,
Cu un filtru bun, de aer . . .

Certat cu igiena

M-am gîndit de multe ori,
Ca să-i trag acest perdaf:
La școală-i cu capu-n nori,
Acasă stă în nori de praf . . .

la tot timpul medicamente

Deși prea multe nu sînt bune,
Înghite tot mereu buline . . .
. . . Se simte rău și totuși spune
Că, altfel . . . , nu se simte bine! . . .

Superstițiosul

E la urgență azi Costică,
Că-ntîlnise o pisică . . .
Și-ocolind-o, s-a-ntîmplat
Ca să dea peste-un Fiat . . .

– Trebuie să lichidăm rapid tot stocul, au sosit „noutăți" la farmacie! . . .

Bolnav de ulcer

Îl arde în stomac un foc
Care, treptat, s-a tot extins . . .
Așa e el fără noroc . . .
Că-n fond, el a băut . . . de-a stins!

Controlul medical periodic

În era asta de progres,
– Aș vrea să fiu concis și clar –
Cu cît la medic mergi mai des,
Cu-atît te-mbolnăvești . . . mai rar . . .

Neascultătorul

Vino luni din nou, îi zise
Medicul . . . Dar el, nici gînd! . . .
. . . Că atunci nu bănuise,
C-o să vină . . . „luni" la rînd . . .

ODIHNĂ ACTIVĂ LA MARE . . .

Un pian, trei saxofoane,
Orgă, baterii, trompete,
Mese libere – niciuna –
Dans, antren, coniac, cotlete . . .
Melodii și cîteodată
Zgomote asurzitoare . . .
Microfoane agitate,
Stații de amplificare . . .
Șprițuri reci, cafele – două –
Decolteuri, modă lungă,
Citronade (Nu!), doar whisky . . .
Rom, să fie, să ajungă . . .
Fleici la tavă, înghețată,
Prăjituri, din nou frigare,
Pe deasupra vinul casei,
Murfatlar, sau Dealul Mare! . . .
Beau, mănîncă, se distrează
Și-a doua zi suspină:
– Nu te drege asta, frate,
Păi . . . ce, asta-i . . . aspirină! . . .

S-a născut în anul 1936, la Iași. Absolvent al Facultății de medicină. În anul 1946 debutează pe scena „Națională" cu piesa Rățoiul. **A scris peste 40 de piese pentru teatrele dramatice și de păpuși. Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

ALECU POPOVICI

STRICT INTERZIS

– Bei?
– Nu!
– De ce?
– N-am voie de la doctor.
– Precis?
– Precis!
– Băiete!... Un coniac și o... apă minerală.
– Noroc!
– Cu apa minerală nu se ciocnește.
– Așa-i!
– Auzi! Sălcie apă minerală! Coniacul e bun?
– Bun!... Vrei să guști?
– O picătură!... Brr!... Ce tare! Avea dreptate doctorul!... Mă retrag pe apă minerală!
– Băiete!... Adu... o votcă și o... apă minerală!
– Cum e apa?
– Acum e sărată. Votca?
– Arde!
– Să gust să sting apa. Nu, nu vreau... Stai, nu comanda! Gust de la tine!
– ...O felie de lămîie i-ar tăia tăria... Așa...
– Noroc!...
– Cu apă minerală?...
– Băiete!... Cu vin. Ai un sec?... Adu-l! și o...
– Apă minerală!
– Cum e vinul?
– Merge! Guști?
– O buză!... Pentru mine e otravă!... Un pic... în rest...

– Știu... Biborțeni. Harghita! Slănic!...
– Așa e! Eu nu beau! N-am voie... hîc... de la doctor!... Știi... nici un degetar... Hai noroc și să fii sănătos...
– Noroc!... Și chiar nu bei nimic?
– Ai dreptate... hîc... adu o sticlă... O Fetească...
– Și... o apă minerală!...
– Pentru dumnealui!... Eu m-am mineralizat destul. Știi vorba ceea: „Cea mai bună băutură este apa de izvor!..." Adu, dom'le, o baterie...
– Ura! Să trăiești!

DIETETIC!

Deci – iată prima zi de regim! Începem cu brînză de vaci. Nu îngrașă. Și e bună – mai ales ca strudel (unde făinoasele sînt subțiri), ca plăcintă cu stafide (puține căci astea îngrașă), cu puțină smîntînă-degresată sau cu compoziție de pască moldovenească. Și legumele sînt recomandate! De pildă, ghiveciul conține o grădină întreagă. Pentru că porcul îngrașă, vaca ne oferă o carne bună pentru ghiveci. Peștele de asemenea poate fi inclus în lista alimentelor legate de un regim de slăbire. Saramura de crap, păstrăvul *meunier*, șalăul, rasol, sau morunul, la cuptor, fac parte deci din familia peștelui și deci...

Puii mici nu pot, desigur, îngrășa și, de aceea, pot fi înveliți în smîntînă sau în mujdei de usturoi.

Roșiile pot fi consumate din belșug fără pericol, chiar cu puțină telemea care cere alături o măslină și o țuiculiță. Să ne ferim de carnea tocată, de aceea friptura la cuptor, cu sos de vin, e mai indicată. Păcat de vinul folosit ca sos, pentru că e mai plăcut cu sifon! Piinea e un alt dușman al siluetei. De aceea, la o oală de sarmale, feriți-vă de pîine și folosiți o mămăliguță proaspătă.

Dintre fructe se recomandă mai ales merele... coapte, care cer un deget de unt și puțin zahăr pudră. Cafeaua se consumă cu puțin zahăr, de aceea trebuie să-i adaugi un strop de rom. Prăjiturile sînt excluse, evident!

După acest regim, am renunțat la curea, mi-am cumpărat bretele!

S-a născut la 18 martie 1917, în orașul Ploiești. Avocat. Este autor al volumelor Haz de necaz; Epigrame; Epigrame și epitafuri.

MIRCEA IONESCU - QUINTUS

CATAPLASME . . .

Doctorița

Profesiunea ei te scoală
Din durere și din boală;
Ca să facă, deci, parale,
Caută să bage-n . . . boale!

Superstiții

Nu cred în baliverna cu deochiul,
În cîntul cucuvelei, ca un semn:
Iar de sughiț, sau mi se bate ochiul,
Nu sting cărbuni în apă, bat în lemn.

Scuză

Lesne-i să stai la răscruce
Și să tot faci imputări,
Dar să văd cum ai conduce
Dumneata, pe trei cărări!

Conjugală

Nevastă-mea, Puica,
E pusă pe ceartă:
– Ce-ai făcut cu țuica?
– Am făcut-o . . . fiartă!

Epitaf

Sub lespedea ornată
El doarme nemișcat;
E pentru prima dată
Cînd nu e mort de beat . . .

Gurmandul

Icre, ciorbă, ouă, gulaș, perișoare,
Creier, sărmăluțe, pulpă de batal,
Biftec, pui, cotlete, fleică la frigare,
Brînză, vin, clătite, fructe și . . . „Festal"!

Pastel

Soarele sclipește
Peste Valea Cernii.
Neaua se topește!
. . . Preinfarctul iernii.

La farmacie

– Să-mi dați „Testosteron" cu etichetă,
„Morfină", „Luminal", „Papaverină",
„Gerovital" . . . – Vă trebuie rețetă!
– Atunci „Piramidon" și „Aspirină" . . .

Pe stradă

I-a căzut o cracă, trosc!
Drept pe cap, și omul moare;
– Adu-n grabă o salvare!
– Eu? Pe dînsul nu-l cunosc . . .

S-a născut la 12 august 1919, în Ploiești. Este coautor la volumele de epigrame Dansul săbiilor **(1975);** Zîmbete la umbră **(1976) și la Culegerile de epigrame din 1974 și 1976. Colaborează la** Sportul, Flamura Prahovei, Magazin, Urzica, Orizont **și altele.**

NELU IONESCU-QUINTUS

VENTUZE . . .

Unor sportivi

Din acest util catren
O morală se impune:
Fumurile nu sînt bune,
Nici în piept, nici pe teren.

Dilema intoxicatului cu medicamente

Nu există oare
Pînă în prezent,
Pentru vindecare
Vreun . . . medicament?

Puterea obișnuinței

Doctorul „Cutare"
Dă soției sale,
La aniversare,
Flori . . . medicinale!

Diagnostic

Într-un superb amurg de toamnă,
Privind natura-ngălbenită,
Un medic spune: „Asta-nseamnă
Că suferă de . . . hepatită!"

Ipohondrul

Cînd pe stradă, undeva,
Întîlnește vreun amic,
Se tot plînge: „Am ceva,
Dacă nu mai simt nimic!" . . .

Sedentarul

Doctorul i-a spus: mișcare,
Mergi pe jos, sau chiar călare;
Și de-atunci, cu precădere,
A recurs la cai . . . putere!

Gurmanda

Fata îl iubește
(Dragoste adîncă)
Și, cînd îl privește,
Din ochi îl mănîncă!

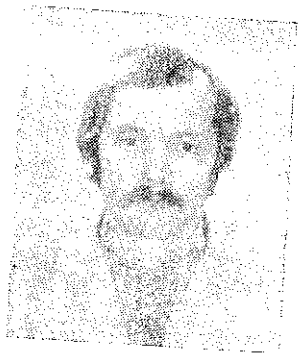

S-a născut la 15 mai 1945, la Timișoara. Licențiat al Universității din Cluj-Napoca. Colaborator la *Luceafărul*, *Ateneu*, *Steaua*, *Vatra*. **Autor al volumului** *Aventurile tînărului Serafim* **(1976), volum de schițe și povestiri satirice.**

IOAN RADIN

POFTĂ DE MÎNCARE

Am intrat la un vechi birt din cartier, m-am așezat la o masă și, în așteptarea listei de bucate (există și așa ceva), m-am apucat să răsfoiesc ziarul. Printre alte noutăți, la rubrica de fapt divers citesc că un anume cetățean a găsit niște sfoară în biscuiți. Acest mărunțiș încă n-a reușit să-mi stopeze pofta de mîncare. Atît doar că mi-a amintit de-un alt fapt divers, citit în urmă cu cîteva săptămîni, în același ziar. Atunci era vorba de un ac. Amintirea asta mi-s pus deja un nod în gît și m-a pus nițel pe gînduri. Pentru că, recunosc, în chestii d-astea sînt cam sperios din fire.

Și, cum lista de bucate tot nu venea, am avut suficient răgaz să-mi amintesc că eu însumi pățisem una bună, și încă exact în acest local. Comandasem acum cîțiva ani o varză *à la* Cluj. Mîncarea mea preferată, pe atunci. Nu ajunsesem nici la jumătatea porției, cînd am dat de-un cui. Unul de 5 cm! Ditamai pironul! Încă și-acum mă mai doare inima după cealaltă jumătate a porției, care, altfel, arăta destul de bine. Așa că, vă dați seama, varză *à la* Cluj n-am mai mîncat vreo cinci ani.

În sfîrșit, am obținut lista de bucate și, ca să fiu sigur, mă gîndesc să aleg ceva simplu, fără complicații: Omletă! În ouă nu se poate ascunde sfoară, cuie sau altele.

– Ouă la ora asta?! mă privește încăcrit ospătarul, aproape jignit de nepriceperea mea. Nu sînt foarte proaspete! zise, plictisit deodată.

– Atunci... un grătar, dacă se poate. Fără garnitură și fără pîine, deoarece mă feresc de ateroscleroză.

– Nu se poate! nu mai avem decît varză *à la* Cluj... pregătită dietetic!

Asta își bate joc de mine – îmi zic în sinea mea, și comand un pahar de apă minerală, gîndindu-mă la avantajele medicale ale sărurilor minerale pe care le conține... Nu sînt sigur, însă, mi se pare că ospătarul, făcînd stînga împrejur, a tras o înjurătură. Totuși, nu sînt sigur. Cert este că după 20 de minute mi-am băut apa minerală și-am plecat. Mai ales că, așteptînd apa, mi-am amintit de-o schiță citită cîndva, în care era vorba despre un tip care avea o colecție de obiecte (ace, sfori, chibrite, lăbărci etc.) găsite în diferite alimente.

E clar, mi-am zis, azi am să mănînc acasă. Ce-și prepară omul cu mîna lui e sigur! Cuie n-am să-mi torn în mîncare!

Așa că m-am dus acasă, am curățat cu mîna mea niște cartofi, i-am tăiat frumos felii-felii, i-am prăjit în ulei și m-am apucat să mănînc. Fără pîine, ca să n-avem surprize. Cartofii au fost foarte gustoși.

Asta s-a întîmplat acum trei zile. Ieri mi-am făcut cartofi fierți cu unt și ceai.

Colegii de slujbă susțin că, în ultimul timp, am slăbit și că sînt cam palid. Se poate! În schimb Dumitrescu, care este obsedat de calculoză biliară și servește masa în familie, ieri, a venit fără un dinte în față de la o iahnie de fasole cu... pietricele!

Azi am vrut să-mi fac o omletă. Sparg un ou, îi dau drumul în tigaie. Îl iau pe celălalt, văd că-i mai greu. O fi cu două gălbenușuri, îmi zic, de-i mai greu. Îl sparg și-i dau drumul în tigaie. Cînd colo – din ou curge nisip! Nu-mi venea să cred. Am halucinații? Nu! Mă ciupesc de obraz – n-am nici un fel de vedenii. Așa că mi-am băut ceaiul gol și-am pornit spre slujbă. Pe drum, răsfoiesc ziarele. Scria că un individ vindea nuci cu miez de argilă. Se știe ce efect are argila în tratarea unor boli! Scotea miezul propriu-zis și-l înlocuia cu argilă. Pentru unul ca ăsta, îmi zic, nu-i mare lucru să înlocuiască gălbenușul din ou cu nisip. Dar nisipul ce efect terapeutic o fi avînd?

S-a născut la 17 ianuarie 1921, în comuna Diniaș, județul Timiș. Scriitor român de limbă sîrbă. Volume: Se face ziuă; Nu trece riu pe unde a trecut; Trec zilele **(culegere de schițe umoristice).**

SVETOMIR RAICOV

MĂSEAUA...

Într-o zi pe Persa mea a început s-o doară o măsea, dar atît de tare, încît se văita în gura mare. Și pînă atunci această măsea o supăra, dar ea lua puțin în gură din apa aceea ce se numește „fricție", o agita și durerea dispărea de parcă cineva i-o lua cu mîna.

De data aceasta apa-minune nu era de nici un folos. Nu au ajutat nici cele două antinevralgice pe care le-a înghițit. Către seară, îmi spune, suspinînd de durere:

„Du-te, mă Paia, la bărbierul Mata, roagă-l să ia cleștele și să vină aici, altfel am să mor."

Eu îi spun că ar fi mai bine să ne ducem pînă la dispensar și să-i scoată doctorul măseaua stricată. Dar ea se scutură, nu vrea să audă. Se vorbește, îmi spune ea, că doctorul scoate toate măselele pe rînd și numai dacă o nimerește pe cea bolnavă ai scăpat de pacoste.

„Du-te tu numai după Mata, se încăpățînează ea, clătinîndu-și capul în stînga și în dreapta. El se pricepe la treaba aceasta. Nu există în sat un om căruia Mata să nu-i fi scos măcar o măsea".

Să vă spun drept, oameni buni, nu mi-a fost pe plac treaba asta, dar n-am avut încotro. Mi-am luat bastonul și m-am dus la bărbierul Mata. Îi spun pentru ce am venit. El n-a stat mult pe gînduri, a luat cleștele și am pornit. Cînd ne-am întors, pune el pe Persa mea pe un scaun și începe să-i ciocănească măselele cu cleștele.

„O fi asta, Perso?" întreabă omul.

„Nu cred, nene Mata, pare-mi-se că-i cea de lîngă ea".

Ciocănește Mata și măseaua de alături, dar Persa îi răspunde:

„Nu știu, nene Mata, dacă o fi aia, că mă dor mai toate măselele".

Mata nu știe ce să facă, n-ar vrea să se facă de rîs în fața mea: ciocănește, ciocănește și pe urmă spune:

„Iată, asta-i! Asta sună ca un butuc găunos".

Și Persa îi răspunde:

„Da, da, asta trebuie să fie!"

O prinde Mata cu cleștele și-o trage ca pe un par dintr-un gard. În sfîrșit, tot transpirat, spune:

„Iat-o, eu nu glumesc. Unde prind eu cu cleștele mele acolo nu este Doamne-ajută".

Și nu este, zic și eu, căci numai eu știu ce am pățit cu Persa mea. Nu i-a scos măseaua bolnavă, ci a trebuit să mă scol cu noaptea în cap și s-o duc la dispensar, să-l scol și pe tovarășul doctor. Doctorul s-a sculat, a făcut Perseî o injecție, căci ei așa lucrează — cu injecție, și i-a scos măseaua într-o clipită.

Și acum, Persa mea tace chitic toată ziua, nu se duce nicăieri, deoarece îi e rușine de lumea din sat. Toți au aflat că Persa mea a avut mai multă încredere în bărbierul Mata, decît în doctor. Mata al nostru este, de bună seamă, bărbier, dar nu stomatolog.

S-a născut la 24 noiembrie 1930, în orașul Cavnic, județul Maramureș. Este absolvent al Facultății de medicină generală din Cluj. Autor a două plachete cu epigrame.

NICOLAE REDNIC

AUTOSERVIRE . . .

Unii, doar din îngîmfare,
Ca-n proverb, c-o luminare,
Și sărind adesea calul,
Singuri își găsesc amarul.

Acești bolnavi – bată-i vina!
Nesocotesc medicina!
Zi de zi, seară de seară,
Intră pe la farmacie
Ca și la alimentară.

Ce să mai facă navetă
La medic după rețetă:
Fără doctor se tratează
Așa după cum urmează:

Pentru cap iau – Fasconal –
La bronșită – Sirogal –
Pentru fiere – Rovacol –
Pentru-artrită – Alindor!

Termometrul de indică,
Cît de cît o febră mică,
B complex și – Ampiciline
Cred că le va face bine!

Sper să nu fac vreo eroare,
Dacă pun o întrebare:
Toți acei mai sus citați
Au cumva vreo maladie?
Sau fac plan la farmacie?!

Născut la 11 octombrie 1914, în Ploiești. Decedat în 1978. Autor a mai multe volume de versuri, epigrame și schițe umoristice, ultimul, Marea aurărie, apărut în 1975. Coautor la Culegerile de epigrame din 1970, 1972, 1974 și 1976.

LEONIDA SECREȚEANU

PICĂTURI AMARE

Alcoolicul

Tot pe-alcool dădu,
Numai mintea nu.
Că, de-ar fi avut,
Nu ar fi băut.

Epitaf

Înfrățit azi cu pămîntul
Doarme dus vecinul.
Nu uitați deschis mormîntul!
Se trezește . . . vinul!

Fricosul

– *Cinci* buline B_2 *vreau,*
Nu injecții, că eu iau
Numai pe cale vocală,
Nu suport pe cea bucală!

S-a născut la 28 ianuarie 1928, în Tîrgoviște. Licențiat al Facultății de filologie din București. Volume: Ingeniosul bine temperat; Dicționarul onomastic (1969); Bibliografia generală (1970); După 1900 pe la amiază (1974); Răpirea lui Ganymede (1975); Jumătate plus unu (1976); Nesfîrșitele primejdii (1977).

MIRCEA HORIA SIMIONESCU

CUM AM DEVENIT ILUSTRU

Am citit multe biografii de oameni ilustri și am reținut că fiecare a trăit un moment important de la care cursul vieții lui a luat o nouă și miraculoasă întorsătură. Unul dorise să se facă poet, dar un trăsnet cu grindină l-a îndrumat să se dedice grădinăritului și meteorologiei, domenii în care s-a remarcat ulterior și care i-au adus celebritatea. Un altul, care se pregătise să devină zidar, a căzut de pe schelă și, în cădere, a descoperit legile gravitației, devenind curînd după aceea unul dintre specialiștii învîrtirii pămîntului. Un al treilea urmase școala de poduri și șosele, însă trecerea unei căruțe cu piatră îi dezvăluise tehnica vehiculelor cu pernă de aer, și n-a mai pus capul pe pernă pînă ce vehiculul său nu i-a adus gloria.

În ce mă privește, marele meu renume a început să crească după ce am descoperit miracolele farmaciei, curînd după ce mi-a căzut în mînă un document de-o importanță deosebită: este vorba de un prospect al unui cunoscut sirop de tuse, lăsat pe masă (cu intenție, desigur) de soacră-mea. Lectura lui m-a entuziasmat, mi-a deschis ochii asupra secretelor vieții și m-a pus neîntîrziat pe treabă.

Am plecat de la principiul că, din moment ce multe dintre medicamentele moderne conțin nenumărate principii nutritive și regeneratoare, vechile practici ale bucătăriei și celor trei mese de peste zi devin împovărătoare, inutile și extrem de costisitoare. Ca atare, de ce să ne mai risipim timpul preparînd și conservînd în frigider o mulțime de produse și alte ciorbe progresiv degradabile, cînd cîteva pilule rezolvă mai bine această treabă? De ce să mai accept în casa mea practici străvechi, neștiințifice, cînd farmacia din colț îmi stă la dispoziție cu toate pilulele, soluțiile și cremele de care ființa mea evoluată are nevoie? De ce nevastă-mea să se mai obosească? De ce copiii să se mai mînjească pe degete cu miere și magiun? De ce soacră-mea să-și mai bea cafeluța, cînd poate rezolva problema cu două picături de anghirol?

Am profitat de lipsa de acasă a familiei și, în trei ore și ceva, am reorganizat, științificește și medicamentos, căminul nostru.

În locul bucătăriei am instalat depozitul, în care am îngrămădit două tone de vitamine din toate tipurile și calibrele, cîteva sute de pachete cu nutritive sintetice, în locul sufrageriei am instalat mese pentru aerosoli și pupitre cu raze ultraviolete, în dormitoare am amenajat paturi de spital cu tot aparatajul necesar, inclusiv instalații pentru perfuzie, în curte am montat transbordoare pneumatice pentru aducerea de la camion, în condiții de perfectă igienă, a cantităților sporite de medicamente necesare familiei; pe balcon am amenajat cîteva laboratoare de verificare și control a efectelor curei îndelungate. În fine, mi-am umplut beciul cu tranchilizante, cu stimulatoare și somnifere de mare eficacitate.

În răgazul care mi-a rămas pînă la sosirea trenului ce îmi aducea familia, am scris o carte de cîteva sute de pagini cu recomandări înțelepte privind utilizarea rațională a produselor farmaceutice și, obosit și fericit, am mîncat două kilograme de carne de porc prăjită în tigaie, trei budinci cu brînză și am udat totul, inaugural, cu doi litri de vin negru, bun însoțitor al prăjiturilor de ciocolată, vreo zece bucăți.

Familia a înregistrat schimbările mele cu mare entuziasm și a proclamat intrarea casei noastre în era pilulelor, trimițîndu-mă la Călimănești, la cura pregătitoare pentru noul trai rațional, înarmîndu-mă cu două valize pline cu medicamente și nutritive.

Trăiesc la Călimănești minunat, sporind în greutate datorită apelor minerale miraculoase și proviziilor de lapte pentru sugari, siropului de pătlagină și minunaților mititei cu usturoi și ardei iute preparați la bufetul „Dieta".

PENTRU TIMPUL LIBER AL IPOHONDRILOR

Ca să nu mă plictisesc și ca să evit căderea în cine știe ce viciu, am inventat un joc extraordinar de plăcut și instructiv: am tăiat cu foarfeca 32 de cărți de joc, înlocuind cu carioca desenele de pe față cu numele unor boli frecvente și am dispus cartoanele după regulile pasiențelor moștenite de la bunica.

Cînd rămîn singur, întind în evantai cărțile și fac toate cursele cerute de regulament. O dată îmi iese alergie, alteori carență a calciului sau avitaminoză, uneori mi se arată oreion, adesea îmi iese melancolie acută cu simptome de strabism a perspectivelor în carieră. Jocul e minunat, îmi dă satisfacții enorme, nici vorbă să mă plictisesc, mai ales că cele mai multe preziceri ale cărților se adeveresc întocmai.

Recomand jocul persoanelor urmărite de coșmaruri, beneficiare ale simptomatologiei extensive, consumatoare de droguri și de sfaturi medicale. Țin să specific că jocul devine și mai antrenant cînd se desfășoară între două și chiar trei persoane, cînd lamentările și recomandările reciproce duc la situații deosebit de palpitante, încurajatoare.

Între jocuri se poate lua un ceai de foi de mamă și o aspirină, pentru deplina desfătare a participanților...

S-a născut în anul 1938. Redactor la ziarul de limbă maghiară Igazság. **Volume:** Cartea împrumutată; Cuvinte viclene; Pălăria ortopedică; Gaura de aer. **Membru al Uniunii Scriitorilor.**

SINKÓ ZOLTÁN

SĂ TRĂIESC AȘ VREA, DOCTORE...

PACIENTUL GRAS: Pentru Dumnezeu, vă rog, doctore, credeți-mă, nu-mi pasă de „efort". Prescrieți-mi alifia cea mai scumpă, o lipitoare fie chiar și de aur, streptomicină, raze X, orice, numai efect să aibă. Aș vrea să trăiesc. *Să trăiesc,* dragă doctore, că viața-i frumoasă...

DOCTORUL: Păi, da, da. Sigur că da. Deci să vedem cum stăm cu tensiunea arterială, cu fundul de ochi și bineînțeles cu colesterolul. Conform orientărilor medicale, moderne. Încercăm tot ce se poate. Trebuie să încercăm. Sfatul meu, însă, prietene, sfatul meu este să slăbești, să slăbești, deocamdată cinci kilograme, apoi zece, apoi vom vedea.

PACIENTUL GRAS: Să slăbesc, să slăbesc! Dar cum? Am o poftă, de aș încape în ea de două ori!

DOCTORUL: Facem ceva și cu pofta. În primul rînd, renunți la pîine. Totul fără pîine, să ne-nțelegem.

PACIENTUL GRAS: Chiar și cîrnații?

DOCTORUL: Nu, cîrnații nici să nu-i miroși... N-ai voie. Te ferești de tot ce provine de la porc... Și totul fără pîine.

PACIENTUL GRAS: Să trăiesc o viață întreagă cu paste și brînzeturi?

DOCTORUL: Nici vorbă. Pastele, ca și carnea, se exclud din meniu!

PACIENTUL GRAS: Dar totuși, ceva, ceva tot trebuie să mănînc...

DOCTORUL: Bineînțeles... De trei ori pe săptămînă orez fiert în apă, două zile ceai cu cornete.

PACIENTUL GRAS: Astea-s cinci zile. Deci două zile, sper...

DOCTORUL: Nimic! Două zile cel mai sever regim. Eventual... poți să lingi o lămîie!

PACIENTUL GRAS (lăcrimînd): Am în pod șuncă afumată, o frumusețe de șuncă... Ce fac cu ea?

DOCTORUL: Nici să nu te gîndești la ea! Apropo de afumături! Fumezi?

PACIENTUL GRAS: Păi, da. Va trebui să reduc ratia de țigări?

DOCTORUL: Nu de redus e vorba, ci de a renunța! După-masă dormi?

PACIENTUL GRAS: După-masă trag un pui de somn, de o oricică.

DOCTORUL: Somnul de după-masă se suspendă!

PACIENTUL GRAS: Imposibil. Mă apucă un somn, de mi se închid ochii. Degeaba beau cafea! Dorm ca un prunc.

DOCTORUL: Bine că mi-ai spus de cafea. Renunță și la cafea, iar somnul de după-masă se va înlocui cu mersul pe jos. Nu plimbare, ci marș forțat. Suta de pași pe minut.

PACIENTUL GRAS: Păi asta nu-i mers pe jos, asta-i goană! Cine să reziste o oră la o asemenea goană?

DOCTORUL: Nu o oră, ci două! O oră în locul somnului, cealaltă pentru condiția fizică. Seara, înainte de culcare, un duș rece, nu ca pisica, ci timp de douăzeci de minute. Apoi la pat. Șase ore de dormit, apoi sari din pat, faci o oră de gimnastică de înviorare cu fereastra deschisă. Dejunul: ceai de mentă cu zaharină, apoi la treabă. Muncă zdravănă!

PACIENTUL GRAS: Și asta în fiecare zi?

DOCTORUL: Desigur, desigur, prietene, în scurt timp o să te simți ca și schimbat: trec amețelile, piere oboseala, irascibilitatea, vei fi elastic, ușurat și bineînțeles recunoscător... mie.

PACIENTUL GRAS: Ceea ce-mi cereți e absurd. Să nu mănînc, să nu dorm, să fac duș cu apă rece, să gonesc... Cită cruzime!

DOCTORUL: Mata ai spus că vrei să trăiești, că viața-i frumoasă.

PACIENTUL GRAS: Pardon, am spus că-i frumoasă, dar nu așa cum prescrieți dumneavoastră!

S-a născut la 7 ianuarie 1926, în Băița, județul Hunedoara. Licențiat în drept în 1947 și în filozofie în 1951. Volume: Cu și fără ghiozdan **(1956)**; Micii noștri pictori **(1958)**; La telefon... telefonul **(1961)**; 32 de premianți **(1962)**; Băietelul de hîrtie **(1963)**; Extemporale și alte lucrări scrise **(1963)**; Lîngă groapa cu furnici **(1964)**; Recreația mare **(1965)**; Elefanți în rochițe **(1966)**; Să stăm de vorbă fără catalog **(1967)**; Ștafeta fanteziei

MIRCEA SÎNTIMBREANU

(1968); Schițe vesele **(1969)**; Melcul mîncinos **(1972)**; Aducătorului mulțumiri **(1976). Membru al Uniunii Scriitorilor.**

FIȚI BUN!...

Firește că medicul e un om bun. Nu e o simplă cerință a profesiei, e mult mai mult: un dat, un ce de la sine înțeles așa, ca de pildă, calmul pentru un aviator. Sau mai terestru, dar mai bine zis, un medic trebuie să aibă solicitudine, pacință, înțelegere — într-un cuvînt bunătate, așa cum un atlet e dator să aibă mușchi. Da, e mai bună comparația cu atletul, mai ales că, în amîndouă cazurile, e vorba și de condiție fizică, de suflu. Căci există o anumită condiție fizică... a bunătății.

După ani de zile de circă, bunătatea îți pătrunde, de altminteri, în toată ființa, se topește în făptura ta ca drojdia în pîine. O „pîine" din care se îndestulează zecile, sutele de oameni trecuți în fișier... Totul e, dealtfel, cît se poate de firesc și medicul este fericit cînd privirea pacienților... dar ajunge. Aici, ca pretutindeni, nu e nevoie de dulcegărie pentru a sublinia această admirabilă trăsătură a medicului de circă. Ar mai trebui poate adăugat că, în povestirea noastră, e vorba de medicul Sufletescu și cu aceasta am conchide definitiv. Pîinea caldă, această plastică și sumară caracterizare populară, redă mai bine ca orice portret coloratura afectivă a medicului nostru, care, pentru a 24-a oară în acea zi (luni!), deschidea ușa cabinetului pentru a chema cu blîndețe:

— Următorul!

Și pentru a 24-a oară în acea zi (luni!), cel care intrase începu...

– Tovarășe medic, fiți bun...

Parola spre cele mai intime resorturi ale sensibilității medicului fusese rostită. Sufletescu coborî fulgerător, aproape rușinat, privirea de pe ceasul de perete ce îi arăta cu amîndouă limbile... ora terenului. Norul stîrnit pe frunte de grija de a nu întîrzia, se risipise. Acum era numai bun.

– Parcă ați mai fost și adineaori – zise cît se poate de blînd.

– Am uitat ceva, cînd m-am îmbrăcat...

Medicul îi arătă, cu bunătate polița obiectelor uitate în acea zi.

– Ochelarii? Cheile? Bretelele?

Omul nu răspunse. Căuta în genunchi sub masa ginecologică. Privirea medicului fugi din nou spre ceas.

– Nu e cine știe ce! se auzi vocea mai înfundată; venea de sub canapea.

Cînd omul ajunse sub birou și începu să-l împingă, medicul deveni nerăbdător. Biroul începuse să se clatine.

– E un ac de siguranță. Îmi ține brîul. O fi căzut într-un sertar?

– Stai! vru să țipe medicul, dar omul se ridicase în picioare și îl privea rugător.

– Fiți bun!... Să mutăm niței dulapul.

– Mda. Firește că sînt bun – zise Sufletescu – simțindu-și inima ca pe un pom înflorit.

Ridică, cu bunătate, în brațe dulapul cu instrumente, apoi covorul, în sfîrșit ghiveciul cu lămîiul de lîngă geam și era pe punctul să ridice soba, cînd omul surise cu candoare:

– Mi-am amintit. E acasă. Nu vă supărați. Îl aveam de la prima nevastă...

Sufletescu apucă geanta și cu paltonul zvîrlit pe umeri, cu căciula în dinți, se repezi spre ușă, cînd se auzi telefonul.

– Mîine! – vru să spună – dar vocea de la capătul firului o luase înainte:

– Alo! Vă rog, fiți bun!... Ce se întîmplă dacă am înghițit supozitorul? Și... și... aspirina am pus-o...

– Unde ați pus-o?

– În viceversa... Puteți veni pînă la mine? Fiți bun!...

Își notă cu bunătate adresa și dădu să plece, dar se izbi piept în piept cu tovarășa de la comisia de femei.

– Știți, veneați degeaba la patru. Nu se mai ține ședința. O strălucire de bucurie se aprinse în ochii medicului, dar se stinse pe dată...

– O ținem pe la cinci jumătate. Pînă atunci ajutăm la recensămîntul cîinilor. Veniți și dumneavoastră? Vă rog...

Sufletescu tresări vădit stînjenit, ca totdeauna, în fața unui cîine legat de cuvîntul recensămînt.

– Fiți bun!...

– Mda, bombăni medicul, dar floarea din inimă își deschisese petalele. Firește că sînt bun. Inspiră adînc și poate de aceea, văzînd că femeia nu se hotăra să plece, avu puterea să întrebe cu blîndețe: Altceva?

– Nu vă supărați. Știu că ați terminat consultațiile. Tocmai de aceea am venit: aș vrea să mă vedeți mai pe-ndelete...

– Știți, sînt deja în întîrziere! observă cam rece medicul.

– Fiți bun!...

Cele două silabe alcătuiau libera trecere spre țărmurile calde ale sufletului său. O consultă, cu bunătate, firește.

– N-aveți nimic.

– Știam, dar dacă tot am venit...

Ieși surîzătoare, în timp ce, chemat la telefon, atîrnat parcă de fir, medicul avea o paloare ciudată. Obiecta.

– Și unde s-o pun? În trusă? Nu se poate, mamă soacră... Ce-o să zică bolnavii? Dar nu e igienic... din toate punctele de vedere!

Ultima obiecție fu a umerilor. Diafragma telefonului nu o înregistră. Îi înregistră, în schimb, consimțămîntul.

– Mda, firește că sînt bun. O să iau găina... Da, de Crevedia, da, vie, da, din piață!

Pe la orele 19, se îndrepta spre casă. Ei da, exista o condiție fizică a bunătății. Mai avea o sută de pași. În sfîrșit...

– În sfîrșit, bine că ați venit. Vă rog veniți, e urgent, urgent...

Cetățeanul îl trăgea aproape de mînă.

– Fiți bun!

– Mda. Firește. Să mergem...

Nu era prea departe. Se opriră într-un hol în fața unui ghiveci.

– Asta e. Ferigă tropicală. Astea sînt frunzele rupte.

– Nu mă pricep la ferigi tropicale.

– A, nu! Le-a rupt papagalul. A mîncat una, nenorocitul. I-o fi rău, ce credeți?

Medicul simți că trebuie să se apuce de ceva ca și cum brusc un uragan ar fi amenințat să-l smulgă de la pămînt. Găina cîrîi slab în mîinile sale.

– Îl am de mult. Unii țin pești, alții pisici... Eu papagal. Acum tînjește, nu mai vorbește. Vă rog, fiți bun!...

Uraganul se potoli ca prin farmec, descrescu, se stinse, iar de pe buzele lui Sufletescu se desprinse ca un zefir, o șoaptă. Nu o înjurătură. Nu. O șoaptă: La revedere.

Plecă. În urma sa, în întuneric, auzea vocea cetățeanului:

– De, eu n-am găini ca alții... Om fără suflet!

– Fără suflet! cîrîi papagalul.

. . . . . .

Își încălțase abia papucii de casă cînd nevasta îi puse în mînă cuțitul de bucătărie și găina.

– Țucule, tai-o!...

Vru să spună că e obosit, dar...

– Fii bun!...

– Mda.

Luă cu bunătate găina și ieși pe balcon. Era o seară luminoasă, pură, cu lună plină. Găina îl privea cu mărgelele rotunde ale ochilor. Nu cîrîia. Clipea doar. Clipea...

Atunci, ei bine atunci... n-ar fi putut spune de ce – medicul lăsă cuțitul jos și cu blîndețe, cu infinită blîndețe, dădu drumul găinii în stradă. Se întoarse cu mîinile goale și trecu în dormitor.

Soacra îl privi lung, apoi cînd ușa dormitorului se închise, trînti cu ciudă capacul pe oala în clocot.

– Și cînd te gîndești că are diplomă de chirurg... Un papă-lapte!

Întins pe pat, medicul încerca să adoarmă. Se gîndea la găină.

– Ciudat. Sînt sigur că am auzit-o... Rostea clar de tot, distinct, două silabe: „Fii bun! Fii bun!" Cum era s-o tai? Parcă o aud și acum: „Fii bun, fii bun!"

Era copilul, elev în clasa doua. Îl rugă să-i rezolve o problemă la aritmetică.

– Tăticule, fii bun!...

Sufletescu aprinse cu bunătate lumina, și, pe jumătate adormit, rezolvă problema. Prin calcul infinitesimal. Apoi adormi buștean.

Ei, da, există o condiție fizică a bunătății...

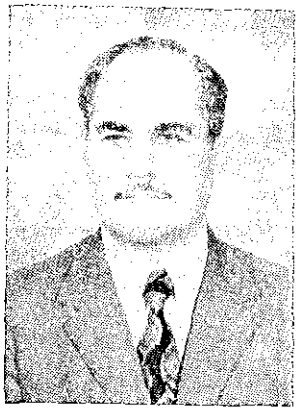

S-a născut la 6 august 1926, în satul Cruşov, judeţul Olt. Licenţiat al Facultăţii de filologie a Universităţii „C. I. Parhon" din Bucureşti. Colaborează cu epigrame la Tribuna Sibiului. **Figurează în Antologia** Zîmbete la umbră **(1976) şi în** Culegerea de epigrame **(1976). Face parte din Clubul epigramiştilor „Cincinat Pavelescu".**

NAUM SMARANDACHE

DIALOG

– De-ai voinţă – dă el sfatul –
Să laşi băutul şi fumatul . . .
Pe stînga-i crama . . . Dovedeşti?!
– De trec de ea, un rînd plăteşti?

Automobilistică

Dacă-n sfîrşit, iubite frate,
Mi te văzuşi pe patru roate!
Să fii atent cînd îi faci plinul,
Să pui benzina şi nu . . . vinul!

Suprasolicitare

La patru cercuri este-nscrisă!
Inteligentă este fata!
La şcoală e mereu distinsă,
Dar şi cu sănătatea-i gata!

„Prietenii" . . .

Îi are-amici din tinereţe,
Alcoolul şi tutunul . . .
Cu-aşa amici toi . . . „unul şi-unul"
N-ajunge ani de bătrîneţe!

Alpiniştii

Pe munţi, ei fac ascensiune;
E nouă, mare pasiune,
Că din „Carpaţi", ozon curat
Îl iau cu „filtru", strecurat!

Vecinului

Vecinului îi spunem . . . „domnul"
Respectă ore de odihnă:
Cînd noaptea mi te fură somnul,
Repară lăzi, să dormi în „tihnă?"

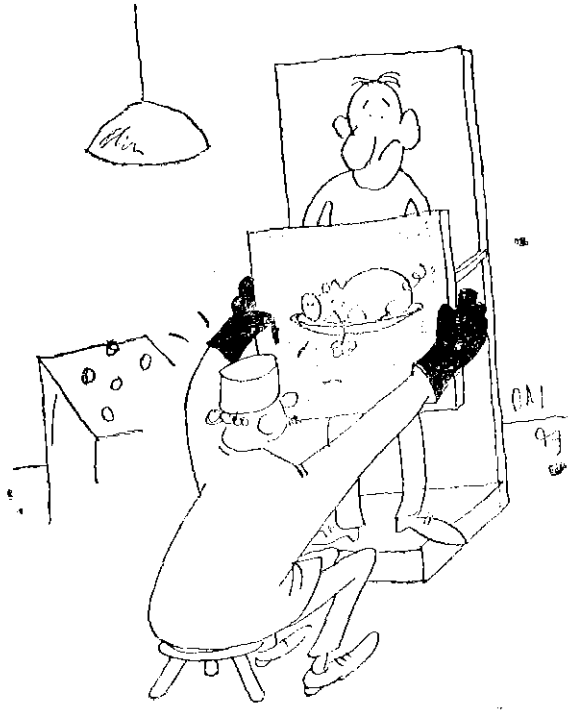

La radiografie, după revelion!

S-a născut la 18 februarie 1936, în comuna Bulzești, județul Dolj. Licențiat al Facultății de filologie din Iași. Volume: Singur printre poeți **(1963);** Poeme (1966); Moartea ceasului (1967); Unde fugim de-acasă? **poeme (1967);** Tinerețea lui Don Quijote (1968); Paracliserul, **dramă (1969);** Teoria sferelor de influență; **eseu (1969);** Tușiți, **versuri (1969);** O aripă și-un picior, **versuri (1970);** Unghi, **selecție de versuri (1970);** Trei dinți din față, **roman (1977); Piese:** Iona, Matca, Răceala.

MARIN SORESCU

MITRU CEAPĂ

O cîrpă de cînepă era înmuiată în ceară topită
Și după aia o răsucea pe fus
Și ea se-ntărea și se făcea ca pîlnia.
Și după ce-o scoteau și se usca ceara,
Băga vîrful ăl subțire pe urechea bolnavului,
Cum sta el așa culcat cu urechea în sus.
Și-i da foc cîrpei
Și ardea așa acolo
Și trăgea dorul din ureche.
I-am făcut feștilă în urechi,
Că-l dureau urechile.
Dar ce, parcă-l dureau numai urechile?
Țoțuleasa fierbea o oală cu apă în clocot,
Cenușa din vatră o netezea
Și făcea cu fundul oalei ăleia noi urme de oală.
Și la urmă lua cu lingura și cu fusul din fiecare fund de oală
Cenușă. Se punea de lua cenușă, de trei ori așa la rînd
Și-o punea în apa aia clocotită, o descînta
De-năbușală și punea o strachină pe ea.
Și cînd se răcea, o da bolnavului să bea – și ăla era doctorul.
Dar ce, parcă omul avea numai înăbușală?
„Trebuie să prindem moleți, zicea Țoțuleasa
Pentru cap. Hai după moleți, fă!"
Îi prindeau prin făină, prin grîu, prin butoaie,

Erau niște viermișori mici,
Alegeau nouă și-i omora pe-un pieptene
În moalele capului – ca să-i moară durerea de-acolo.
Dacă nu-i trecea nici cu asta,
Ce să aibă? Ce să aibă?
Dacă i s-o fi răsturnat rînza?
Apoi venea o muiere meșteră la tras,
Îl trăgea bine, lua o așchie, înfigea așa
Patru lumînări aprinse, încrucișate,
Le punea pe burta bolnavului
Și punea o oală pe lumînări –
Și lumînările ardeau și oala s-afunda în burtă ca o ventuză . . .

Știi,
Și trebuia să-i treacă de răsturnat de rînză.
D-apoi ce, numai la burtă fusese omul vătămat?
C-avea și junghiuri.
Lua Țoțuleasa o blană de iepure proaspătă,
O ungea cu țuică,
Și-o punea unde-avea junghiul.
Î se mai aducea și-un fuior de cînepă,
Și făcea din tot fuiorul ăla o ață mare,
Î se băga după cap,
Și se tot trăgea de ea în jos,
Să ajungă în dreptul junghiului
Și descînta, descînta de junghi.
Stătea pe vatră,
Cu capul gol și cu ochii închiși și descînta
Cînepa aia și-o torcea așa s-o facă ață.
Dar junghiul ca junghiul, obrînteala îl durea rău pe om

Că se umpluse și de bube, ca lov.
Pentru asta i se punea larba-lui-Tatin la gît.
Și de obrinteală așa-i descînta:
„Și-au venit șapte femei mari, negre,
Cu șapte seceri mari, negre,
Și s-au dus și-au secerat grîul mare, negru,
N-au secerat grîul mare, negru
Și-au secerat umflătura și obrinteala și buba de la Mitru Ceapă

Era uns tot cu unt proaspăt și
Descîntat cu-un cărbune într-o ulcea.
„S-a sculat un om mare, negru
Și-a înjugat doi boi mari, negri
La un plug mare, negru
Și s-a dus și-a arat un loc mare, negru
Și a semănat grîu mare, negru".
Bolnavului îi era din ce în ce mai rău.

Fa, să-i frecăm și pietrele roșii!
Avea o femeie niște pietre roșii – nu sînt de pe la noi –
Și le tot freca una de alta, într-o strachină cu apă.
Apa aia era luată și i se da bolnavului s-o bea.
S-o dus Gheorghița, Cepoaia, la femeia aia
Și-a frecat pietrele și i-a dat.
Bolnavul abia mai putea căsca gura . . .
Nu-i ardea de spălături de pietre.
Atunci Țoțuleasa s-a dat la o parte.
Păi să chemăm pe popa!
– Cînd l-a apucat boala?
– Păi, sîmbătă.
– Ei, dacă l-a luat de sîmbătă, amin, nu-i mai trece.
Apare și popa să-l grijească.
– Să-l grijești, părinte, că cine știe ce-o face!
Și ea sta cu luminarea aprinsă lîngă popa,
Să vadă cum da grijania.
– Cum dete, părinte, grijania?
– De, e cam rău, să vedeți de el.
Că dacă grijania se trăgea la coada lingurii,
Mai trăia, dar dacă
S-a tras la vîrf, moare – și grijania s-a tras la vîrf.
Grijit, ăla s-a simțit mai bine . . .
După aia s-a oticnit de vreo cîteva ori și-a murit.
Așa i-a fost să fie,
Dumnezeu să-l ierte!
Feștila din urechi, oala cu lumînări pe spate,
Trasul, descîntatul – degeaba, dacă n-a avut omul zile . . .

S-a născut la 9 octombrie 1927, în București. Licențiat al Facultății de Drept. A urmat și Conservatorul de muzică „Lira". Colaborator la Urzica, Orizont, Sportul popular, Înainte, Steagul Roșu. **Coautor al volumului de epigrame** Capriciii în pizzicato, **apărut în anul 1977.**

GHEORGHE STERIADE

IN VIRF DE SERINGĂ!

Tratament

Se tratează ne-ncetat
C-o voință colosală,
Urmărind, neapărat,
Pe microb să-l bage-n boală!

Dărnicie

Dînsa, cînd strănută-i culmea,
Căci nici vorbă de batistă!
Cum nu este . . . egoistă,
Dă microbi la toată lumea . . .

Reumaticului

Medicu-i prescrie băi
Nu pentru dureri rebele!
Dar e singura din căi
Ce-l va face să se spele . . .

Împachetări . . .

Umblă veșnic nespălat,
Dar pe buze cu-optimismul
Că e bine-mpachetat
Și nu-l prinde reumatismul . . .

Neîngrijitul

Cunoaște, din optzeci de țări,
Tot ce e marcă de țigări,
Dar, după față, presupun
Că nici o marcă de . . . săpun!

Zeflemea

Fumează, neiculiță, cît te ține!
(Îi spuse-un mucalit) că ai de ce:
Tutunul, printre altele, conține
Și . . . polivitamine T.B.C.!

Frizerul

Găsind că prețu-i piperat,
Nervos se arăta băiatul . . .
Da-n preț, i-a fost – automat –
Inclus și . . . deparazitatul!

În ciudă!

Las fumatul! Pentru ce?
Chestie de optică:
Vreau să scap de T.B.C.,
Doar așa . . . de oftică!

Stupefacție!

A palavragit atît
C-a-nceput să-l doară-n gît!
Medicii recomandară
Tot . . . gargară!

Medicament

Mai ieri, bătîndu-l pe copil,
Îl doare mîna foarte tare
Și-ar vrea să-și facă și „Boicil",
Să dea și data viitoare . . .

Pînă și ea

Ghicitoarea-i zise-n fine,
Plină de îngrijorare:
– Cum vrei să-ți ghicesc de bine . . .
Cînd ai mîinile . . . „murdare"?

Epidemică

Ea strănută, el strănută,
Dar cum treaba-i începută,
Pe alei se înfiripă
O idilă și o . . . gripă.

Somnoterapie

Tot căutîndu-și singur „doctoria",
El a ajuns la cel mai trist bilanț:
Combate-n birt, cu votcă, insomnia,
Și face somnoterapie-n . . . șanț . . .

Nevralgie

Piramidonul sau alt hap,
Pe necinstit nu-l lecuiește:
Cu el sau fără el, firește,
Tot va avea dureri de cap . . .

S-a născut la 2 septembrie 1895, în București. În 1918 își ia licența în Drept, la Iași, apoi în Litere și filozofie, în București, în 1919. Membru al Uniunii Scriitorilor este autor a numeroase volume: Curs de cinematografie; Cinematograful acest necunoscut; Filme de neuitat; Shakespeare pe ecran; Drumuri, destine, climate; Marlene Dietrich; Amica mea, Europa, **etc.**

D. I. SUCHIANU

CUGETĂRI SĂNĂTOASE

Un reporter, văzîndu-mă jucînd tenis și știindu-mă om vesel, a combinat aceste două fapte și m-a întrebat: „Cînd jucați tenis, oare rideți?" I-am răspuns că da! Că tot timpul! Pentru că există un rîs al triumfului, independent de faptul că lucrul care te-a făcut să rîzi e sau nu hazliu. E suficient să reușești ceva. Orice. Ori de cîte ori dezlegi o problemă, ai tendința să-i tragi un „ha!" urmat de un „ha-ha!" E, cum spuneam, rîsul victoriei. La fiecare lovitură cu racheta făcută corect, îmi vine să zic „ha!". Un medic de la „Colțea", care făcea schi, era cunoscut pe pantă pentru că după fiecare cristiania reușită îi trăgea din voce un „rrram!" identic cu un rîs hîtru și înfundat.

Un medic francez spunea: „Sănătatea e o stare precară care nu prevestește nimic bun!" Într-adevăr, nimeni nu e mai amenințat să se îmbolnăvească decît un om momentan sănătos. Ar fi imposibil să te îmbolnăvești, dacă nu te-ai fi aranjat, în prealabil, să fii sănătos. Asta seamănă cu un proverb spaniol celebru: „Ce trebuie să facă o ușă ca să se deschidă? — Să fi fost închisă".

Toate astea nu sînt gînduri pesimiste. Un mare fiziolog francez din veacul al optsprezecelea definea așa viața: „Ansamblul forțelor care rezistă morții". Faptul prim, permanent, normal, e deci moartea. Viața e scăparea, pentru moment, de această situație de bază.

Omul nu numai că *face* asta tot timpul; dar el și *știe* că o face. Pascal spunea că marele titlu de noblețe al lui *homo sapiens* e că *știe că va muri*. Asta dă valoare tuturor lucrurilor. Biologii știu că orice funcționare e catabolică, adică distrugătoare de substanță: adică un început de moarte. Faptul că funcționăm, ne obligă momentan să murim și, mai ales, ne obligă să reparăm, să *învingem* moartea. Omul e un animal condamnat la victorie conștientă, cronică.

Iar cînd nu te mulțumești să te îmbolnăvești, și te mai și spargi (mă gîndesc la fracturi) atunci devii nu numai reparator, dar chiar și creator. Cînd Popescu și-a rupt un os, Popescu începe să fabrice „material Popescu". Se simte mamă. Rudă cu pretinsul Dumnezeu-Tatăl.

S-a născut la Pustiniș, județul Timiș, la data de 19 septembrie 1937. Volume: Anotimpul împlinirilor; Generații. **Inclus în antologiile** Dansul săbiilor și Epigramiști bănățeni.

EMIL ȘAIN

MINIATURI

– Ce-ai făcut înainte de a veni la cabinet să-ți scoți măseaua?
– M-am spălat pe dinți!...

– Cinci ani la rînd am fost la Techirghiol și tot degeaba! Nimic nu s-a prins...
– Cum așa?
– După ce făceam duș se ducea tot nămolul...

– Tovarășe doctor, de cinci ani încerc să mă las de fumat și nu reușesc. Sfătuiți-mă, ce să fac?
– Fă ca mine. Eu de 10 ani n-am pus țigară în gură...
– Și merge? Cum vă descurcați?
– Fumez... pipă!

– Domnule doctor, tot mă mai doare stomacul...
– Rețeta ai luat-o?
– Am luat-o domn' doctor.
– Așa cum ți-am spus eu? De trei ori pe zi?
– Da, am rupt-o în trei și-am înghițit-o cu apă...

– Tovarășe doctor, mi-am rupt piciorul...
– Unde, la gleznă?
– Nu, la fotbal...

– Dumneavoastră?
– Îl caut pe tovarășul doctor...
– Tovarășul doctor e bolnav.
– Și mie cine-mi dă certificatul medical?

– Vă doare ceva?
– Mor...
– De ce?
– Dacă nu obțin concediul de care am nevoie...

– Tovarășe doctor, mi-ați scos rinichiul așa de frumos că eu nu am simțit nimic. Vă mulțumesc foarte mult.
– Cu plăcere, și altădată!

S-a născut la 17 februarie 1922, la Drobeta-Turnu Severin. Licențiat al Academiei Comerciale din București. I-au apărut un volum de epigrame și un volum de poezii în grai bănățean. Coautor al volumului de epigrame Alma mater Timisiensis (1979).

VIRGILIU G. ȘCHIOPESCU

LA DOCTOR

Pe Măria lui Ilie
Toată Maciova o știe,
Că-i curată și frumoasă
Da-i și foc de drăgăstoasă!

De Ilie, satul spune,
Că-i mai mult plecat în lume,
Dar că și cînd e pe-aicea,
E bătrîn și-i cam de-a ficea![1]

Vezi, de aia Măriuță,
Cam la mulți le-a fost drăguță,[2]
Că „se ține" cu primarul
C-un fișcal[3] și cu rotarul!

Dar de-o vreme lumea-ntreagă,
Spune c-ar fi cam beteagă . . .
Și fata, la Timișoara,
A plecat să-și afle boala.

Doctorul i-a spus secretul,
C-a ajuns-o diabetul
Și că boala asta grea
A pus zahăr mult în ea!

[1] Degeaba
[2] Ibovnică
[3] Avocat

Da-n loc „să se cătrănească",
Ea porni să se gîndească
Și la urmă, luminată,
Spune către-o altă fată:

„Acum știu bată-l amarul,
De ce-mi tot spunea primarul:
Gură dulce, ca a ta,
Nu-i alta-n comuna mea!"

DIABETU'

(PARODIE ÎN GRAI BĂNĂȚEAN)

Zburdă prăstă pomii-n floare
Primăvara zăbunită,
Învălind cu steag dă aor
Casa proaspăt molărită.

Îmbolgește iorgovanu'
Și cireșu' bumbi dă ceară,
Sorile pripește mîța
Adurmită-ntr-o coșară.

Prin fereasta de la cuină
Amiroasă, prăstă curce,
Popricaș și sarme-n oală
Și-n cigane nește turce.

Să iubesc în zbor golumbii,
Gheme albe dă pămucă,
După aia pică-n iarbă,
Mîncă boambe și să țucă.

Veta stă pră ei cu ochii
Și pigoale în cătrînță
(Tăt cu gîndu' la mîncare) . . .
Arpagica dă sămînță.

'Naltă, rumănă și grasă
O dricală dăscosută;
Ea să laudă c-are suta,
Io ghingesc că-i prăstă sută.
Gimineața, șonc cu ouă,
Pită-n lapce – raina plină:
La ameaz vro șapce sarme,
Clisă friptă și la cină.

Și, mă rog, de ce îi spusă
Doctoru' c-ar fi bolnavă,
Cînd ea-i mare și pogană
Cît porșoru' dă otavă.

Io fost spus și beceșugu':
Cică are diabet
Și să mince doar cît scrie
Domnu' doftor pră bilet.

Ea să rîge dă comegie
Ș-o aflat la dispensar,
Că nu-i alta diabetu'
Dă cît „boala dă zăhar"!

Cată iar' din ochi golumbii
Și în mince să so coace:
„Mis mîndreață dă persoană
Da' beceagă, nu să poace!

Ciar d-o fi, îi bună boala
Cîtu-i lumea și șovaru',
Cînd mă țuc să spună satu'
Că mis dulce ca zăharu'!"

S-a născut la 3 martie 1924, în București. Actor de teatru și de cinematograf, regizor și scenarist, publicist.

HORIA ȘERBĂNESCU

MEDIC DE DIVORȚURI

– Noroc, Costică!
– Noroc, Mitică!
– Ce faci? Încotro?
– Am niță treabă la tribunal.
– La tribunal?
– Da. Ultima înfățișare!
– Ce? Iar divorțezi?
– Ce să fac . . . asta-i situația!
– Măi, la tine, chestia asta cu divorțurile e boală curată. De ce nu te îngrijești?
– Știi că ești bine! Ce crezi că, dacă țin regim, îmi trece? Tratament pentru divorțuri nu există.
– Ascultă-mă pe mine! Consultă un medic, că nu se știe. Medicina a făcut progrese uimitoare!

•

– Bună ziua, tovarășă doctoriță.
– Bună ziua. Luați loc. Ce suferiți?
– Tovarășă doctoriță, mă doare rău!
– Unde?
– Uitați aici . . . la verighetă!
– Tot timpul?
– Nu. Numai cînd o port. Cum o scot îmi trece
– Dezbrăcați-vă! Ați mai suferit vreodată?
– De două ori simplu și o dată cu pensie alimentară.
– Da, înțeleg. Ce tratament ați urmat între divorțuri?
– Păi, între divorțuri . . . m-am însurat!

– Şi ia spuneţi-mi, cînd simţiţi dureri mai mari?
– Seara cînd viu acasă.
– Şi cînd vă lasă?
– Dimineaţa cînd plec!
– Ţineţi regim?
– Nu prea!
– Dar ce mîncaţi?
– Ea zice că-i măninc sufletul!
– Păi n-aveţi voie, vă face rău! Aţi fost cumva atent din ce motive că vin durerile?
– Da! Cam trei motive: Nepotrivire de caracter, injurii cu ameninţări şi blondă.
– Blîndă?
– Nu blîndă... blondă!
– Ce fel de blondă?
– Oxigenată!
– Cine, soţia?
– Nu, dom'le, ailaltă!
– După simptome se pare că eşti de vină dumneata.
– Eu?
– Dar cine?
– Ea că m-a prins!
– Cu tensiunea cum staţi?
– Arterială?
– Nu... Tensiunea în casă!
– Ca înainte de divorţ, destul de ridicată!
– Şi n-aţi aplicat nici un tratament ca s-o coboriţi? De pildă, dumneata o ajuţi pe soţie? Te-ai dus vreodată la piaţă în locul ei?
– Da, m-a trimis să cumpăr lapte.
– Şi?
– Şi după trei zile, cînd m-am întors, tot ea cu scandal... că s-a acrit laptele!
– Da! Ia spune mata „33"!
– 33!
– Şi soţia?
– 44!
– Interesant! Altceva. Cu chenzina cum stai?
– Bine, adică normal!
– Cînd luaţi chenzina?
– Pe 3 şi 18!
– Şi cînd veniţi acasă?
– Pe 6 şi pe 21!
– Va să zică şase zile pe lună, dumneavoastră suferiţi un atac!
– Păi nu, că mai aduc şi acasă!

– E clar. Aveţi o maladie cronică, dar destul de uşor vindecabilă. Vă recomand mai întîi o cură de somnoterapie.
– Adică?
– Adică... să dormiţi acasă! În al doilea rînd, pentru durerea de la verighetă, vă recomand metoda autosugestiei.
– Cum fac?
– Cum simţiţi că se apropie „criza blondă", de care vorbiţi, repetaţi în gînd de cîteva ori: „Am nevastă! Am nevastă! Am nevastă!" Pînă trece.
– Criza?
– Nu, persoana.
– Tovarăşă doctoriţă, vă mărturisesc că sînt impresionat. Dacă mi-ar fi vorbit pînă acum cineva ca dumneavoastră, cred că nu ajungeam aici! Dar dumneavoastră care, deşi atît de tînără, atît de frumoasă şi atît de... Am nevastă! Am nevastă!...

S-a născut la 10 mai 1914, în orașul Focșani, județul Vrancea. Licențiat în Drept. Colaborator la ziarele Zori Noi, Drum Nou **(Brașov),** Gazeta Finanțelor, Urzica. **Inclus în Culegerea de epigrame** (1976).

SPIRIDON ȘTEFĂNESCU

ÎNTRE VÎRFURI

Dorințe

Doctorul e competent
Dă prescripții foarte-atent.
Mulți sînt însă, din acei
Ce vor să-și prescrie ei!

Metamorfoză

Pe la doctor a trecut
Foarte trist și abătut,
Dar, primind certificat,
A plecat înseninat! . . .

Grijuliul

– Spre-a ne feri de poluare . . .
Să luăm măsuri, cu grabă mare!
Ne-avertiza în plen, aseară,
Trăgînd vîrtos dintr-o țigară!

Ipohondrul

Nu prea este bucuros
Cînd îi spui că-i sănătos.
Așa-i dînsul! – cu năravˆ –
Bine-i e de-i zici bolnav!

Meteahna

Are-o fire grijulie
S-aibă-acasă-o farmacie.
Sănătos sau supărat,
la pastile ne-ncetat!

Slăbire

Fiind obez atît de tare
El hotărî – fie ce-o fi! –
Să mai renunțe la mîncare . . .
Recuperînd odată-n zi!

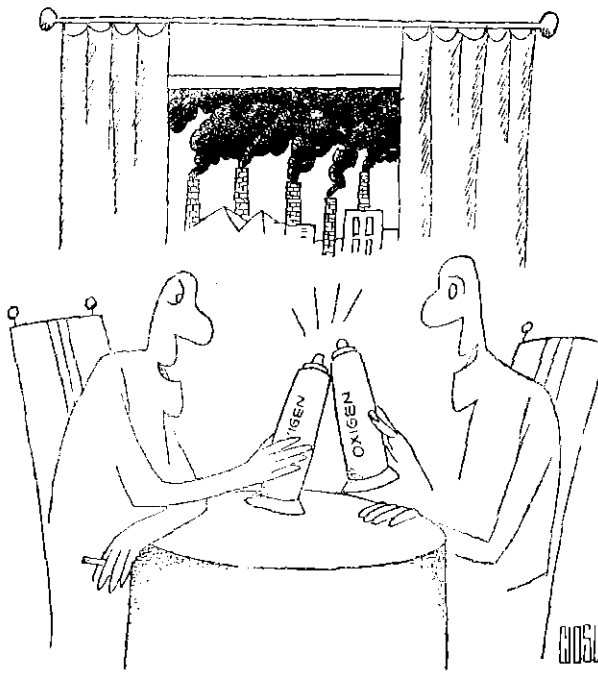

Perspective . . .

S-a născut în 1931, în orașul Cîmpina. Licențiat al Facultății de Drept. Colaborator la Scînteia, Scînteia tineretului, Informația Bucureștiului, Steagul Roșu, Magazin, Femeia. **În prezent, secretar resp. de redacție la ziarul Muncitorul Sanitar.**

CORNEL TABACU

FĂRĂ DIAGNOSTIC

— Bună ziua. Dumneavoastră ați chemat „Salvarea"?

— Da! Poftiți înăuntru, doctore... Luați loc!

— Nu prea arătați a fi așa cum ne-ați alarmat prin telefon că „sînteți între viață și moarte".

— Asta mi-e firea: nu sînt în stare să iau o hotărîre.

— Sînteți bolnavă?

— Sînt!

— De unde știți?

— Am temperatură.

— V-ați pus termometrul?

— Nu!

— Atunci de unde știți?

— Simt!

— Cîte grade?

— Nu știu. Dacă nu mi-am pus termometrul!...

— De ce nu-l puneți?

— N-am!

— Temperatură?

— Nu, termometru.

— Aveți vreo stare deosebită?

— Aud uneori niște voci.

— Și ce spun?

— Nu știu! Știți, eu nu aud prea bine.

— De cînd nu vă simțiți bine?

— Cam de două săptămîni, de cînd am venit de la mare.

— Soarele?

— Nu, trenul.

— !?!

— Am călătorit în tren, cu spatele la locomotivă, ceea ce mi-a produs o stare proastă.

— De ce nu ați rugat pe cineva să schimbați locul?

— Mi-era imposibil. Eram singură în compartiment!

— Sînteți căsătorită?

— Oarecum.

— !?!

— Soțul meu, dintr-o lună numai trei zile stă acasă. Restul zilelor pe teren.

— Și nu vă plictisiți?

— Trei zile trec repede.

— Soțul este sănătos?

— Vai, să nu vorbim... Cît stă acasă, nu închide toată noaptea ochii...

— Am un leac grozav!

— Dați-mi-l și spuneți-mi cînd și cum să-l ia.

— Nu el, dumneavoastră trebuie să-l luați.

. . . . . .

Doctore, îmi sînteți o figură cunoscută. Parcă v-am mai văzut undeva.

— Este foarte posibil. Obișnuiesc să trec des pe acolo.

— Vă pot vizita?

— Cum să nu, dar dați-mi înainte un telefon.

— Dați-mi numărul.

— Este în cartea de telefoane.

— Dar cum vă numiți?

— Și numele este în cartea de telefoane.

O VIZITĂ NESĂNĂTOASĂ

(Se aud sforăiturile unui somn adînc)

EA: Mitule!... Mitule!... Mitule! Scoală-te, dom'le odată, că s-a făcut ora patru. Ce, vrei să ajungem la cinci la spital? (Sforăiturile continuă). Mitule! (Răstit): Mitule! Te scoli sau mă duc singură? (Apoi): Cînd e vorba de frate-meu de abia te urnești. Ia să fi fost frate-tu în spital, operat la stomac...

EL (somnoros): Of! of! of!... Uite, m-am sculat... După ce a privit masa, mirat): Ce-i pe masă?

EA: Cum, ce-i? Alimente! Doar n-oi fi vrînd să mergem la spital cu mîna-n gură.
EL (mai mirat): Ia te uită cu ce merge la un bolnav, la un bolnav operat la stomac? Cu chiftele!
EA: Da, cu chiftele. Îi duc, că-i frate-meu... Le-am pregătit special pentru el.
EL: Ascultă-mă, dragă, cum ți-a venit ideea să-i duci tocătură?
EA: Tocătura este mai ușoară, nu-și forțează dinții cu mestecatul. E carne mestecată gata! El nu trebuie să depună eforturi.
EL: Și gogoșari în oțet?
EA: Tu poți mînca chiftele prăjite fără acriturâ! Nu poți! El de ce să mănînce? (Înduioșător): E frate-meu, Mitule. E frate-meu.
EL: Bine dragă, eu sînt sănătos, pot mînca orice...
EA: El ce are, Mitule? Ce are? I s-a făcut operația? I s-a făcut! Gata. Acum e în convalescență.
EL: Dar în borcănelul ăsta, ce-ai pus?
EA: Mușlar!
EL: Mușlar?
EA: Am citit undeva că mușlarul ajută la digestie. El are nevoie de o digestie cît mai ușoară...
EL: Și în sticla de țuică ce i-oi mai fi pus?
EA (categorică): Țuică. Dar n-oi fi vrînd să-i pun zeamă de varză.
EL (mirat): Țuică, tu?
EA: Țuică. Să-l înșioreze.
EL: Să-l înfioreze!
EA: ...Și, apropo, să-i cumpărăm și un vin negru, că-i tonic. Trebuie să se întărească.
EL: Nu, că tu vrei neapărat să-l înțepenești. (Ironic): Ia și vreo două cepe, o cutie cu ciuperci și cîteva căpățîni de usturoi, ca să fie tacîmul complet.
EA: Ce? Usturoi?... Nu, că tu vrei să mă bagi și pe mine în spital.
EL: Păi dacă-i duci mușlar, gogoșani în oțet, chiftele, țuică, ce o să se întîmple dacă-i duci și usturoi?
EA: Cum să-i duc usturoi? Vrei să nu mai poată dormi nimeni în salon, de miros? Bolnavul trebuie să inspire aer curat...
EL: Hai odată că mă sufoci!
EA: Tu, tu ce-i duci cumnatului? Tu cu ce mergi?
EL: Cum cu ce? Cu tine.
EA: Cum? Mergi cu mîna goală?

EL: Ei, cu mîna goală! Cine crezi c-o să ducă toată Alimentara asta?
EA: Dar din partea ta, Mitule... Din partea ta...
EL: Păi, să-i cumpăr niște portocale.
EA (enervată): Auzi, portocale! Fratelui meu îi trebuiesc alimente consistente și tu îi duci desert.
EL (semnificativ): Atunci... atunci să-i duc un pachet de țigări.
EA: Țigări? Să bage nicotină în el?
EL: Cu filtru, dragă! Cu filtru! Snagov superlong, că tot nu se găsesc.
EA (bucuroasă): Atunci e altceva... Îi facem o surpriză... Bravo, Mitule! Vino să te pup! Bravo!

(Mai tîrziu, la spital):

EA: Bine te-am găsit, Vasile! Cum te simți?
BOLNAVUL: Bine. Operația a reușit de minune, cum nu mă așteptam.
EA: Uite, ți-am adus și noi cîte ceva...
BOLNAVUL: Nu trebuia să vă deranjați, am aici tot ce-mi trebuie.
EL (șoptit către ea): Ce ți-am spus eu?
EA: Lasă că nu strică să ai ceva în plus. (Către el): Pune-le aici, pe pat.
BOLNAVUL: Nu, pe pat nu e voie.
EA: Dar n-o să le punem pe jos, să se umple cu microbi.
BOLNAVUL: Pune-le pe noptieră.
EA: Pe noptieră unde sînt doctoriile? Să miroasă alimentele a medicamente? Mitule, ridică pătura să le punem pe cearceaf. Așa, uite aici (speriată): Dar ce curge?
EL: Țuica.
EA: Nu-i nimic, că-i antigripal! (Strănută.)
EL (discret): Pune batista la gură!
EA: Nu trebuie să-mi atragi tu atenția. (Strănută): Uite-o pun. (Strănută.)
BOLNAVUL: Noroc!
EA: Și ție la fel că, să știi, nu-i de glumit cu ulcerul codenal.
EL (șoptit): Duodenal.
EA: Tu să taci! Știu eu cum îi zice.
BOLNAVUL: Eu am avut ulcer perforat.
EA (către el): Tu n-auzi că a avut ulcer camforat? Mai mă și corectezi!? (Către bolnav): Da, nu-i de glumit cu ulcerul ăsta. Am cunoscut o persoană care, după operație, era galben, galben ca gă-

benușul de ou, nu așa cum ești tu alb ca marmora.

BOLNAVUL (speriat): Sînt alb la față?

EL: Da' de unde! I se pare dumneaei. (Către ea): Tu în loc să-l încurajezi, mai rău îl sperii.

EA (vrînd s-o dreagă): Da' de unde, nu ești alb deloc. Uite, acum te-ai concesionat...

EL (șoptit): Congestionat!

EA (tușește semnificativ): ...la față, de parcă ai fi stat în vîrful patului — asta — în vîrful muntelui (strănută).

EL: Vasile, uite ai în pachetele astea...

EA: Lasă-mă pe mine, că eu le-am preparat. (Apoi): Ți-am adus niște chiftele. Știu că ești mort...

EL (șoptit): Lasă morții acum!

EA: ...Știu că ești mort după ele... Și cu garnitură de gogoșari în oțet... În stica asta ai puțină țuică: tragi și tu cîte o gură înainte de masă. Apoi, după masă, din sticla asta, bei un păhărel de vin negru, că-i tonic. Aici ai o surpriză: țigări Snagov superlong.

BOLNAVUL: Dar un termometru nu mi-ați adus?

EA (mirată): Un termometru?

BOLNAVUL: Da, dragă. Pentru că după o vizită ca asta îmi trebuie neapărat un termometru.

EA: Auzi, Mitule? Nu ți-a dat prin cap să-i aduci cumnatului un termometru. Ți-era gîndul aiurea... la portocale.

S-a născut la 24 iulie 1910, în comuna Smulți, județul Galați. Absolvent al Școlii Normale din Birlad. A publicat sub diferite pseudonime versuri și epigrame în revistele: Contemporanul, România literară, Urzica, Orizont **și altele. A colaborat la antologiile:** Culegere de epigrame (1974); Dansul săbiilor (1975); Culegere de epigrame (1976). **În 1976 i-a apărut un volum:** Epigrame.

VASILE TACU

ANTISEPTICE...

Nespălatul

Are, vremea s-o măsoare,
Etalon de el știut:
Cînd se spală pe picioare,
Încă-un an a mai trecut!

Un bolnav... închipuit

La mine totul e de calitate:
Eu la ficat am pietre nestemate!
Și fac, de vreau, cu daru-mi de sinteză,
Chiar perle, ca o scoică japoneză!

Soluție

Cercă grăsimea s-o dea jos
În fel și chip (schimbă și barul!)
Văzînd că totu-i de prisos,
Schimbă... cîntarul!

Motiv...

— Nu-s mai catolic decît papa!
Îmi place vinul și nu apa...
— Deci eu, ca antialcoolic,
Sînt decît papa mai catolic?

– Dvs. nu respectați afișul?
– Care afiș?!

Regenerare

Cînd ai un aer poluat,
Un mijloc sigur îți rămîne,
Să-l primenești neîncetat:
Păstrînd pădurile bătrîne!

Băutorului

„Cui pe cui zici că se scoate?"
Chiar așa de-o fi, jupîne!
Cuiul iese, se prea poate,
Însă gaura rămîne!

Poluare

Ca lebădă albă pornit-am în zori,
Și alb era lacul, și malul cu flori . . .
Ah, apele vieții murdare mai curg!
Ies lebădă neagră la mal, în amurg!

RUDI

S-a născut la 12 august 1924, în București, unde a absolvit școala de literatură și critică literară „Mihail Eminescu". Volume: M-am făcut băiat mare (1954); Muzicuța la schimbător (1956); Derbedeii (1957); Am fugit de-acasă (1957); Acțiunea P. 1500 (1957); Astăzi e ziua mea (1959); Ce oameni, domnule! (1962); Plec la facultate (1964); Fără minuni, Doamne (1967); Cruce de ocazie (1969); Eu și îngerul meu păzitor Mitică (1972);

NICUȚĂ TĂNASE

Sus mîinile, domnule scriitor (1973); Destăinuirea marilor secrete (1974); Ghidul superstițioșilor (1974); Carte de explicare a viselor (1975); Răpirea ucenicului nevrăjitor (1976); Telefonul de la ora 19 (1979) **etc. Membru al Uniunii Scriitorilor.**

CE ȘTIM ȘI CE NU ȘTIM DESPRE... FUMĂTORI

Pentru că săptămîna asta nu a plouat aproape deloc și pentru că tot în această perioadă am fost invitat la mai multe parastase, v-aș propune să discutăm puțin despre fumători și mai ales despre sănătatea lor de fier, dacă nu și mai tare. Dacă sînteți de acord cu subiectul, eu îmi sumec mînecile și îi dau drumul... Așa! Acum am să încep aducîndu-vă la cunoștință că unii, mai neduși la biserica armenească, susțin că tutunului i se zice că este „iarba dracului", însă de pe vremea cailor dintîi. Să-i contrazicem? La ce ne-ar folosi? O fi și așa, cum spun ei, pentru că, deocamdată, habar n-avem cînd au apărut caii dintîi. Alții (aceștia puțin mai ortodocși) vorbesc pe la colțuri că fumătorii nu au nici un Dumnezeu. Nu putem fi de acord cu această presupunere, pentru că am văzut cu ochii noștri preoți și chiar preotese fumînd chiar și țigări mai tari, cum ar fi „Mărășești". În afară de asta se mai știe că trăgea fum în piept chiar și Sfîntul Petrache Lupu, de la Maglavit. Despre sfîntul Agop Vărzarul, făcătorul de copci americane (despre care autorul v-a mai amintit), se zice că mesteca tutun. Îl mesteca el mai mult pe partea dreaptă, dar mesteca. Dar să nu ne amestecăm noi în povestea asta destul de spinoasă, căci dacă ar fi să ne amestecăm, am putea cita numele unui scriitor mai englez, care susține că uneori chiar și bunul nostru Dumnezeu mai bea tutun. Să lăsăm mai bine încurcată problema asta, iar noi să vedem ce știm și ce nu știm despre fumători. S-o luăm cu începătorii. Prin începători înțelegem puștanii între 13 și 16–17 ani și jumătate, mulți dintre ei elevi la licee industriale ori neindustriale, dar cu diriginți de clasă foarte destoinici și foarte pricepuți în dirigenție. Cum încep ei? Ei, începătorii, deși au niște plămîni sănătoși, mai tun decît tunul, aud că este foarte greu să tragi fum de țigară și să zici: „Îh, caii mei!". Așa stînd lucrurile, ei fac rost de țigări, se încuie în cîte un closet și încearcă să zică formula cu caii lui. Azi, încearcă mîine, încearcă poimîine și încearcă așa, pînă cînd încercarea devine năravuri. Dacă a devenit năravuri, *bonjour* sănătate! Nu mai zic „Îh, caii mei", ci „Îh, plămînii mei".

După așa-zișii fumători începători, urmează fumătorii amatori. Dumnealor fumează numai la anumite ocazii. Cînd le mijește mustața și au întîlnire cu cîte o fată, aprind o țigară, ca să vadă fata că nu sînt copii. Alții, tot amatori, își cumpără de Revelion, ori la anumite aniversări, un pachet de Kent ori Dunhill și-l pun pe masă în fața lor, ca să vadă lumea cît de ai dracului sînt ei. Și începătorii și amatorii îngroașă pînă la urmă numărul fumătorilor avansați. Că ăștia sînt baza. Ce știm despre fumătorii avansați? Știm că deși sînt de diferite naționalități, religii, sexe și apartenențe politice, sînt în stare la o adică să-și dea și un regat (dacă au mai multe regate) pentru o țigară cu filtru ori chiar fără filtru. Pe fumătorii de nădejde cînd îi apucă tusea taba-

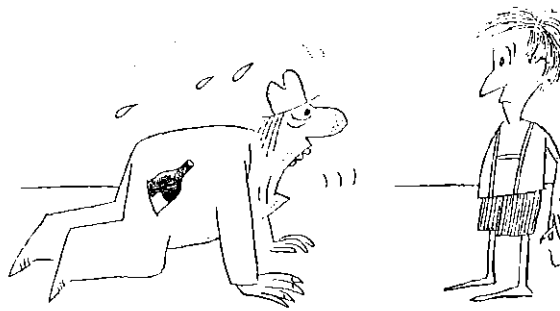

— De cîte ți-am spus că fumatul e dăunător?!...

gică, tușesc toți cam la fel. Cu spor. Cu spor și nădejdea că vor avea parte de un loc mai liniștit într-un cimitir mai central pe o alee mai principală. Mai știm că ei, fumătorii fumători, își împart frățește bolile. Unii își aleg ulcerul duodenal, alții pe cel gastric, o altă parte din ei se mulțumesc numai cu bolile de plămîni... Am fi nu știu cum dacă n-am recunoaște că printre fumători sînt și lacomi care „cumulează" mai multe boli. Dumnealor știu că fiecare țigară pe care o fumează înseamnă un cui în plus bătut în coșciug. Știu lucrul ăsta, da...

Ce nu știm despre fumătorii adevărați? Nu știm dacă le este drag să poarte galoși chiar și în perioada cînd fabricile de țigări uită să alimenteze piața cu „Snagov", „Amiral" și altele. De asemenea nu știm dacă ei, fumătorii de nădejde, au învățat să facă nod la cravată cu buline ținînd între dinții din dreapta o țigară de foi mai de calitatea a treia. Nu știm ce fel de coșciuge au ei de-și pot bate atîtea cuie în ele și dacă nu cumva coșciugele astea le vor fi incomode cînd...

P.S. M-am luat cu vorba și am uitat să vă spun că răposații la al căror parastas am fost invitat săptămîna asta erau și ei niște buni și harnici fumători. Dumnezeu să-i ierte!

CE ȘTIM ȘI CE NU ȘTIM DESPRE... BEȚIVI

Dacă mă făcea buna mea mamă preot, acum mă îmbrăcam ca pentru citirea „stilpilor" pentru că, oricum, nu trebuie să fii îmbrăcat ca pentru stradă cînd vorbești despre beți. Îmi puneam și pantofii. Nefăcîndu-mă mama preot voi încerca să vă aduc la cunoștință ce știm și ce nu știm despre beți. Îmbrăcat în negru și încălțat cu pantofi aproape noi și cu botul mai lat, voi începe prin a vă spune că data exactă a apariției lor pe pămînt, deocamdată, nu se cunoaște, dar se presupune că ei au început să meargă pe mai multe cărări imediat după „inventarea" băuturilor alcoolice. Trebuie să recunoaștem, cu toate că ne este destul de greu, că nici despre inventatorii băuturilor alcoolice nu deținem prea multe date. Putem însă băga mîna în foc, că aici și-a adus contribuția, mai bine-zis și-a vîrît coada dracul, despre care știm că este un mare păcătos. Dar să-l lăsăm încolo pe dracul și să trecem la oile noastre, adică la beți. Ei, beții, pot fi blonzi, șateni, bruneți, ciupiți de vărsat, cu și fără sămînță de scandal la ei, pot fi buni meseriași, după cum la fel de bine pot fi și cîrpaci.

Știm că există beți triști și beți veseli. Că cei triști beau de tristețe cîntînd: „De-am avut de n-am avut, la nimenea n-am cerut, am făcut cum am putut", în care timp mai rod, din cauza aceeași tristeți, și cîte un pahar cum ar roade o ridiche din cea neagră, nu de lună. Cioburile, ori pasta de sticlă ajunsă în stomacul celui care bea de tristețe, îi fac o „bucurie"!... Beții cei veseli beau de bucurie, cîntînd cîntece mult mai vesele, cum ar fi, de pildă: „Ecaterino, vedea-te-aș moartă, cu dric la poartă și cai maro". În schimb, ei nu rod paharele. Ei joacă geamparalele cu masa în dinți. Asta numai dacă au dantura bună. Dacă nu au dantura bună, atunci fac ei ceva tot la fel de „vesel" și de ajuns, tot ajung și ei prin spitale, la fel ca și cei care beau de tristețe. Așa că, vedeți dumneavoastră, beția este bună dacă te ții de ea; și de gard, cînd te duci acasă.

Unii beau pînă zic porcului cumetre, iar alții pînă zic invers. Porcul fiind porc nu se supără, dacă-i zice cineva *cumetre;* dar dacă-i zice cumătrului *porc,* se schimbă situația, nu? Se poate ajunge cu nunta la spital? Cum să nu se poată? Unii sînt clienți vechi ai tribunalelor orî ai comisiilor de judecată, pentru că, beți fiind, nu are nici un chichirez dacă nu se lasă și cu un mic, cît de mic scandal. Alți beți sînt „musafiri" prin șanțuri. Cîteva ore dormite într-un șanț sînt ceva. Îi dau beți vanului „sănătate" și mai ales junghiuri pe la diferite încheieturi, dacă mai are încheieturi. Ce mai știm noi despre dumnealor beții? Mai știm că beții, indiferent de gradul pe care l-au avut după lăsarea la vatră, beau multă apă dimineața. Beau apă, dimineața, și se și mai învoiesc de la serviciu ca să se ducă la policlinica de cartier după niște hapuri, ca să nu bea apa pe „inimă goală".

Știm că dușmanii de moarte ai beților sînt gălbenarea și cîinele turbat. Beții se feresc de gălbenare și mai ales de cîinele turbat, mult mai mult decît se ferește dracul de tămîia de calitatea a treia. Gălbenarea și mușcătura de cîine turbat îi întrerup beților „activitatea" pe perioada tratamentului și

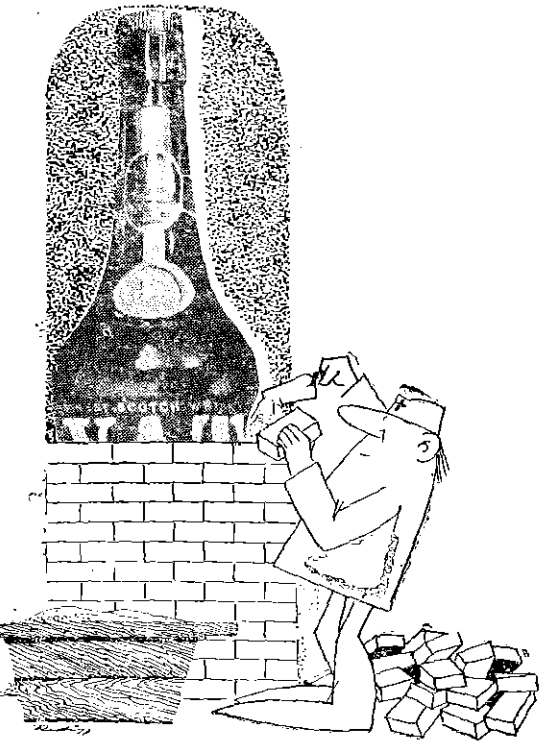

RUDI

beţiv mai poate fi acela care are întreruperi în activitatea lui. Un beţiv cu experienţă poate foarte uşor ca, în loc să ia tramvaiul doi, care să-l ducă la el acasă, în Giuleşti, să se urce în trenul ori „subtrenul" de Brăila, ori în autobuzul sau „subautobuzul" de Bolintinul din Deal. Hai să ne străduim puţin şi să vedem cu ochii noştri ce mai ştim despre beţivi? Sigur că da, mai ştim că pot avea nasul şi ochii roşii şi că unii, care ţin la sănătatea lor, beau mai mult pe stînga, pentru că le e teamă de ciroza din dreapta. Ştiţi ce v-aş propune dumneavoastră? Să închinăm un pahar, un singur pahar în sănătatea beţivilor şi să vedem . . .

Ce nu ştim despre beţivi? Nu ştim dacă-şi dezleagă toţi şireturile de la pantofi cînd ajung acasă, în cazul cînd n-au ghete cu elastic, nu ştim dacă beţivul ortodox, înainte de culcare, nu greşeşte să-şi facă cruce catolică şi dacă beţivul catolic (sînt şi din ăştia cîţiva) nu cumva greşeşte şi el şi-şi face la culcare cruce ortodoxă. Dar, ceea ce e mai grav, este faptul că nu ştim ce visează beţivii cînd dorm în şanţuri. Dacă visează sănătate, e bine să le atragem atenţia să nu mai creadă în vise . . .

S-a născut la 28 noiembrie 1923, în comuna Buştenari, judeţul Prahova. Licenţiat al Facultăţii de medicină, Bucureşti. Debutează în literatură în 1958 cu piesa Într-o gară mică. **Alte piese:** Marele fluviu îşi adună apele **(1961);** Io Mircea Voevod **(1962);** Moartea lui Vlad Ţepeş **(1976);** Marele soldat **(1977);** Corabia cu un singur pasager; Alibiu pentru eternitate şi Ectobar. **În anul 1972 îi apare un volum de teatru. Este membru al Uniunii Scriitorilor.**

DAN TĂRCHILĂ

ANAMNEZĂ

În cabinetul doctorului (al cărui nume îl trecem sub tăcere) intră o femeie (al cărei nume, de asemenea, îl trecem sub tăcere, dar a cărei vîrstă trebuie s-o spunem: 48 de ani).

FEMEIA (cochetă): Bună ziua, doctore!

DOCTORUL: Bună ziua. Vă rog să luaţi loc.

FEMEIA: Mulţumesc. (Se aşază, apoi cu o privire aruncată spre uşă): Se-aude?

DOCTORUL (neînţelegînd): Ce să se-audă?

FEMEIA: Dincolo, adică, în sala de aşteptare. Sau trebuie să vorbim încet?

DOCTORUL: Uşa e capitonată. Putem vorbi normal. Aşadar, ce vă aduce la mine?

FEMEIA (surîzînd complice): Poate vreţi să mă întrebaţi: pe cine am adus la dumneavoastră, nu?

DOCTORUL: Mă rog, pe cine?

FEMEIA: Pe soţul meu. E în sală, aşteaptă.

DOCTORUL: Iertaţi-mă, nu aţi venit pentru consult?

FEMEIA: Ba da, pentru consult. Numai că pe el trebuie să-l consultaţi, nu pe mine. (Ducînd un deget la buze, în semn de discreţie): Ssst! E un mutulică, dacă aţi şti!?

DOCTORUL: Vă rog să-l chemaţi.

FEMEIA: A, nu! Categoric, nu!

DOCTORUL (o priveşte calm): Nu!?

FEMEIA: De la el nu scoateți nimic. Mai întîi am să vă povestesc eu toată boala lui, apoi îl consultați.

DOCTORUL: V-ascult. E bine și așa.

FEMEIA: Boala a-nceput cu vreo doi ani în urmă, dar n-am dat atenție. Știți cum e: te iei cu una, cu alta, timpul zboară. (Apoi rămîne cu privirile melancolice, pierdute undeva pe fereastra din stînga doctorului.) Zboară, zboară, zboară!... Ce iute zboară timpul!

DOCTORUL (văzînd că femeia nu mai spune nimic): Și?

FEMEIA: V-ați întrebat vreodată de ce zboară timpul?

DOCTORUL (amabil): Uneori.

FEMEIA: Și mai ales, de ce nu-l putem opri?

DOCTORUL (la fel de amabil): E greu de răspuns. Dar să revenim la soțul dumneavoastră. Să nu-l lăsăm prea mult s-aștepte. Și pentru el zboară timpul, nu credeți?

FEMEIA (oftînd): Oh, doctore, dacă ați cunoaște viața mea!

DOCTORUL: Parcă era vorba de viața soțului dumneavoastră.

FEMEIA: Bine-nțeles, dar boala lui îmi afectează viața. (Gest brusc): În sfîrșit, să trec la el.

DOCTORUL: Vă rog.

FEMEIA: De vreo șase luni, însă, s-a agravat...

DOCTORUL: Ce simptome are?

FEMEIA: Pe toate.

DOCTORUL: Cum adică pe toate?!

FEMEIA: Să-ncep cu apatia. Așa-i că-i grav?

DOCTORUL: Continuați, vă rog. Deci, soțul dumneavoastră a devenit apatic.

FEMEIA: E-ngrozitor! Nepăsarea lui în fața vieții mă ucide. Vă-nchipuiți, nu?

DOCTORUL: Încerc.

FEMEIA: Într-o zi l-am zgîriat pe ochi. Nu s-a mai putut duce vreo trei zile la birou. (Chicotește): Nu mă-ntrebați de ce l-am zgîriat?

DOCTORUL: Ba da. De ce?

FEMEIA (confidențial): Timp de un ceas — înțelegeți? — timp de un ceas nu mi-a aruncat o vorbă. Să turbezi, nu altceva! (Scoate o batistă mică din poșetă și își usucă o lacrimă din colțul ochiului.) E bolnav, bolnav rău, săracul. Și cît l-am iubit!

DOCTORUL: Acum nu-l mai?...

FEMEIA (izbucnind în plîns): Ba da!

DOCTORUL: Să revenim la boala soțului dumneavoastră.

FEMEIA (brusc, redevine senină, cu o mare satisfacție): Și l-am zgîriat pe ochi! Pe amîndoi!

DOCTORUL: În timpul acelei ore în care nu „v-a aruncat" nici o vorbă, dumneavoastră ce făceați?

FEMEIA: Eu? Așa-i, că asta uitasem: (Pe un ton liniștit, ca o relatare a celui mai neînsemnat lucru de pe lume.) Eu eram plictisită, toată ziua fusesem plictisită, știți mi se-ntîmplă să am zile de plictiseală, dimineața pălmuisem coafeza, fiindcă nu-i mai tăcea gura, apoi m-am certat cu taxatoarea de la tramvai, zicea că n-are rest la sută — auzi obrăznicie! — mîncarea mi s-a ars cît timp citeam o nouă rețetă în cartea de bucate, ce să vă mai spun, numai ghinioane! Și el, el a tăcut o oră întreagă, pînă l-am făcut să zică ceva, adică să strige de durere, după ce l-am zgîriat pe ochi. Și cîte n-am încercat ca să nu ajung la acel act disperat! Am spart întîi o farfurie. Degeaba! Am mai spart una, mai mare. Degeaba! Am deschis radioul la maximum, că răsuna tot blocul și strigau toți locatarii de pe la balcoane. Degeaba! Am pus în priză aspiratorul, mașina electrică de tocat carne și pe cealaltă, de stors fructe. Era un zgomot, ce să vă mai spun, ca în iad! Degea-ba! Totul a fost degeaba! Soțul meu nici nu se sinchisise. Cine să-și închipuie cît de bolnav este? Și-acum i-au mai rămas urme pe ochi. Ale din cap măcar nu se văd din cauza părului.

DOCTORUL: L-ați zgîriat și în cap?

FEMEIA: A, nu, ce vă-nchipuiți despre mine!? În ca l-am lovit cu America de sud.

DOCTORUL: Cu... ce?

FEMEIA: Știți, noi avem pe bibliotecă un glob pă mîntesc din acela cu bec în interior, pe care lăsăm noaptea aprins că eu nu pot dormi pe în tuneric din pricina... (Se oprește surîzînd cîtev clipe, apoi continuă alintîndu-se): Ei, dar asta altă chestiune, care nu ține de boala soțului me

DOCTORUL: Totuși, de curiozitate: din pricina cui n puteți dormi pe întuneric?

FEMEIA: Fiindcă insistați, vă spun: din pricina ste fiilor. (Izbucnește în rîs.) Doamne, ce prostii spu Nu mai există stafii de cînd cu ateismul.

DOCTORUL: Și, mai departe?

FEMEIA: Mai departe?

DOCTORUL: Cu soțul dumneavoastră.
FEMEIA: A, da, cu soțul meu, săracul! E-ntr-o stare de plîns. Apatie totală. Lipsă de reacții la lumea din jur. Mă și mir cum își mai face serviciul. Ce credeți, îl puteți salva?
DOCTORUL (o privește liniștit o clipă): Da, cred că da.
FEMEIA (sărind de pe scaun într-o explozie de bucurie): O! Doctore! Nici nu vă închipuiți cît sînt de fericită! Mulțumesc, din toată inima, mulțumesc!
DOCTORUL (după ce scrie o rețetă, iscălind-o și întinzîndu-i-o femeii): Aveți aici două medicamente.
FEMEIA: Da, două.
DOCTORUL: Le găsiți la orice farmacie.
FEMEIA: Bine, doctore.
DOCTORUL: Din primul flacon luați timp de trei zile, la culcare, cîte două pastile.
FEMEIA: Da, cîte două, va să zică. (Apoi, ca trezită la realitate) „Luați . . . cîte două . . ." Adică eu iau pastilele?
DOCTORUL: După trei zile, reveniți la mine. Va fi nevoie și de unele analize.
FEMEIA: Și soțul meu? Să nu-l mai chem să-l consultați?
DOCTORUL: Mi-ați descris atît de exact boala soțului dumneavoastră, încît nu mai e nevoie să-l consult.
FEMEIA: Și rețeta?
DOCTORUL: Dacă vreți să-l vindecați, faceți rețeta pentru dumneavoastră.
FEMEIA: Și dacă iau medicamentele eu, înseamnă că el? . . .
DOCTORUL: Exact, doamnă!
FEMEIA (cu sinceritate seducătoare): Vai, doctore, ce boală ciudată are soțul meu! . . .

S-a născut în București, la 31 august 1922. Licențiat al Facultății de medicină. A publicat, încă din anii facultății, versuri, epigrame, schițe umoristice și articole educativ-sanitare în publicațiile centrale. Împreună cu dr. Gheorghe M. George a publicat 2 volume de știință popularizată intitulate: Mama întreabă, medicul răspunde.

GEORGE TEODORU

SPIRT SANITAR

Unui bucătar

De ce e bucătarul chel?
– Problemă care preocupă –
Însă ne-a demonstrat chiar el:
Tot părul i-a căzut în . . . supă.

Unei doftoroaie

A jecmănit aproape tot orașul
Descîntînd de orice boală.
Bolnavă grav, își află nașul
Într-un „primar", la „Medicală" . . .

La frizerie

Pieptenelui de balenă
Nu-i dă cu alcool, 'i-e jenă!
Dintr-o chică-n altă chică,
Chiar ciupercile . . . abdică.

Snobilor

„Johnny Walker", de pe poză,
Merge strîmb, la mică doză.
Dar Ion, cu fața roză,
Merge drept . . . către ciroză!

Adorație

Frumoasă e nevasta lui,
„Icoană la altar s-o pui"!

Avînd colesterol crescut,
Au încercat, dar . . . n-a-ncăput!

Pe scări . . .

Pe lîngă scara Richter sau Mercalli,
E una ce-n igienă are . . . falii,
La care toți aruncă mucuri pe ciment.
Și am propus să-i zicem: „Scara KENT".

GH. CĂLĂRAȘU

„X" a aflat întîmplător
C-alcoolul e dăunător.
Să știe dacă treaba-i justă,
De-atunci citește și tot gustă!

Născută la 2 noiembrie 1927, în București. Absolventă a școlii de literatură „Mihail Eminescu" și a Facultății de filologie. Redactor la revista Urzica. **A publicat volumele:** Cartea copilăriei (1965); Moartea robotului (1966); Cumințenia pămîntului (1975). **Este membră a Uniunii Scriitorilor.**

RODICA TOTT

MINIȘUET

La pediatrie, în fața cabinetului medical, d
ținci, aduși de bunicuțe, stau de vorbă:

– Pe tine ce te doare?

– Nimic. Dar pe tine?

– Nici pe mine. Bunica zice că sufăr de colibac
loză.

– Fleacuri. Eu am suferit săptămîna trecută d
tetraciclină.

– Asta nu-i boală. E medicament. L-a luat b
nicul cînd a avut gripă.

– Minți.

– Cum să mint? Vrei să spui că bunicul n-a av
gripă?

– Ba cred că a avut gripă, dar a luat aspirin
Tetraciclina e o boală. Ți-am spus că am suferit d
ea săptămîna trecută.

– Nu-i adevărat. Dacă vrei îți aduc cutia să ve
că e medicament. Ai înțeles tu greșit.

– Poate vrei să spui că n-am avut nici leuc
gramă?

– Leucogramă se poate să fi avut. Ți-a fost rău

– Nu, dar ziceam că mi-e.

– Rău, rău de tot?

– De tot. Ziceam că mă doare capul, că nu mi
foame și că n-am chef de joacă. Așa zic ori de ci
ori vreau. Atunci bunica începe să alerge, dă tel
foane la policlinică . . .

– Și la rude, nu-i așa?

– La rude, la cunoștințe. Cheamă lumea să n
vadă, pregătește mese, are o grămadă de treab

– Și a mea face la fel. Capătă parcă un fel de vioiciune.

– Cînd trebuie să venim la policlinică se duce la coafor, își pune rochia și pantofii noi.

– Asta o fi bucuria lor.

– În zilele celelalte mămica și tăticu sînt la servici, eu sînt la grădiniță. Se plictisește, săraca . . .

– Și a mea la fel. Da' ia spune, ce bon ai?

– Zece.

– Și eu nouă. Pînă cînd ne vine rîndul, hai să mergem afară; jucăm șotron.

– Nu se poate. Vrei să se sperie bunicile că ne-am făcut sănătoși?

– Ai dreptate. Mai răbdăm puțin și cînd se duc ele să cumpere vitamine de la farmacie, rămînem afară și jucăm leapșa. De acord?

– De acord. Dar de unde știi că or să cumpere vitamine?

– Păi, așa face nenea doctorul de fiecare dată. Mie îmi prescrie vitamine și ei „Pasinal". Știi cum se liniștește după asta? Pot să mă joc pînă seara.

OZELE ȘI NEVROZELE

Ca asistentă medicală în cadrul policlinicii nr. 20, la cabinetul de boli interne, declar următoarele:

O cunosc pe cetățeana C.S., din anul 1968, de cînd s-a înființat policlinica noastră. După cum reiese și din fișa personală, cetățeana C.S. n-a suferit în viața ei de nici o boală, deși susține că le-a avut pe toate. Mai precis pe cele terminate în „oză". De ce în „oză" și nu în „ită" sau alte terminații, n-aș putea să precizez. Mai arăt de asemenea că, spre deosebire de alți pacienți, cetățeana în cauză, vine cu diagnosticul de-acasă, așa cum s-a întîmplat nu de mult, cînd a vrut cu tot dinadinsul să-l convingă pe tovarășul doctor Vasile V. că ar avea lambioză. Tovarășul doctor Vasile V. a încercat să-i explice că lambioza este o boală tropicală, imposibil de contractat pe malurile Dîmboviței, dar cetățeana a insistat, astfel că am fost nevoiți să o trimitem la laboratorul de analize. La următoarea vizită, cetățeana C.S. i-a declarat tovarășului doctor Vasile V. că s-a molipsit de bruceloză. După examinare, medicul i-a explicat cu lux de amănunte în ce constau simptomele acestei boli numită și febră malteză, dar cum cetățeana susținea că le-a avut pe toate cu o seară înainte, am trimis-o din nou la laboratorul de analize ca s-o liniștim.

Atrag atenția că, din 1968 și pînă în prezent, cetățeana C.S. s-a prezentat la cabinetul nostru, susținînd că are ,după părerea ei, următoarele boli: tuberculoză, leișmanioză, cuperoză, scolioză, tromboză, spondiloză, dermatoză, trichinoză, artroză, osteoporoză, furunculoză, anchiloză, avitaminoză, micoză și silicoză. De scleroză n-a pomenit niciodată. Mai arăt că, în conformitate cu grija pe care cabinetul nostru o are față de bolnavii din circumscripție, atît eu cît și tovarășul doctor Vasile V. am acordat asistență cetățencei C.S. efectuînd un număr de 416 examinări în urma cărora s-au făcut 2 895 de analize, 600 de radiografii, 8 internări în spital pentru investigații și 18 trimiteri în stațiuni balneo-climaterice pentru tratament.

Isprăvind însă șirul bolilor terminate în „oză", de aproximativ două luni, cetățeana C.S. susține că suferă de alte afecțiuni, cum ar fi: narcoză, osmoză, metempsihoză, prognoză și metamorfoză. Desigur că, adoptînd aceeași grijă pe care o avem față de toți pacienții clinicii noastre, și de această dată am trimis-o spre liniștire, la laboratorul de analize. În ziua de 13 iunie 1977, cetățeana C.S. a intrat însă în cabinet, foarte tulburată și i s-a adresat tovarășului doctor Vasile V.:

– Salvează-mă, doctore! Am făcut, naiba știe cum, o apoteoză!

Tovarășul doctor s-a comportat foarte calm și a întrebat-o:

– Și cum se manifestă apoteoza asta, mătușă?

– Cu grețuri, tovarășe doctor. Am dureri de cap, amețeli și junghiuri intercostale în tibia dreaptă.

Acum vă întreb pe dumneavoastră: ce-ați fi făcut în asemenea situație? N-ați fi rîs? De aceea consider că sancțiunea pe care am primit-o atît eu cît și tovarășul doctor Vasile V. pe motiv că, în loc să vindecăm bolnavii, rîdem de ei (fiind surprinși de tovarășul director tocmai în momentul acela) nu este justificată.

Drept care semnez,

FLORICA IONESCU

(internată, provizoriu, secția nevroze)

S-a născut la Iași, la 24 februarie 1925. Apariții: Culegeri de epigrame **ale Clubului epigramiștilor „Cincinat Pavelescu" (1970, 1972, 1974, 1976);** Zîmbete la umbră **(1976, în colaborare);** Epigrama, **epigrame și sonete epigramistice (1976);** Zece ani de epigramă **(antologie, 1979);** Cadențe epigramatice **(antologie, 1979);** Epigramiști români de astăzi 1979).

MIRCEA TRIFU

OCTET HYPOCRATIC

Sănătatea

N-aș jura că nu-i o boală,
Cîtă vreme o socot
Starea – presupus normală –
Cînd de toți te doare-n cot!

Boala

Între boală și năravi
E-o distanță colosală:
Una e să fii bolnav
Și-alta e să-ți fie boală!

Suferindul

Fie el savant de vază,
Ori neștiutor de carte,
O idee-l obsedează:
Cazul lui e-un „caz" aparte!

Medicul

Te palpează și tu tremuri
Pînă-ți spune că-n . . . Zalău
A mai cunoscut, pe vremuri,
Un . . . ficat la fel cu-al tău!

Policlinica

E un macaz ce nu te lasă
S-alegi un drum accidental:
Ori te întoarce către casă,
Ori te îndreaptă spre spital!

Medicamentele

Cît ar fi de radicale
Sînt, în ultimă instanță,
Cunoștințe medicale
Ambalate în speranță!

Certificatul

Uneori, mai rar, firește,
(Dar se mai întîmplă, vai!)
E-un bilet ce dovedește
Cum că ai ce nu prea ai!

Epitaf

Bolii îi plătea tribut,
Dar, trăind ca-ntr-o vîltoare,
Timp de doctori n-a avut!
De o vreme, însă, are.

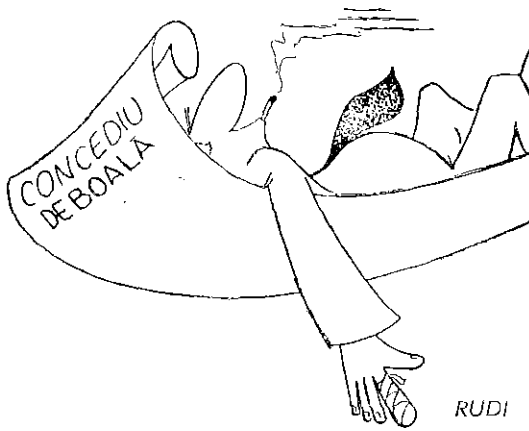

S-a născut în Brăila la 4 martie 1915. Economist. A colaborat de-a lungul anilor la Gluma, Epigrama, Urzica, Tînărul Scriitor, Orizont **etc. Inclus în antologiile:** Caietul epigramistului **(1977);** Epigrame, catrene, epitafuri **(1978).**

ȘTEFAN TROPCEA

CU PENSETA

Remediu

Cum alcoolul arde lent
Tot ce-atinge,
Nea cutare, conștient,
Bea de stinge.

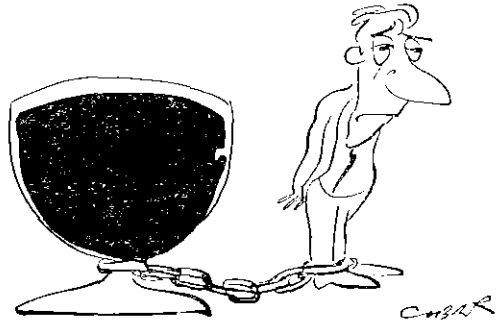

— ... pornind de la un pahărel ...

Epitaf

Suferea de insomnie,
Dar acum e lecuit:
Babele au reușit
Să-l adoarmă pe vecie.

Filistinul

În trecut, așa cum predici,
Ignorante filistin,
Se trăia și fără medici ...
Însă se trăia puțin!

Înțepătura științifică

Epigrama și cultura,
Cu aportul lor specific,
Au creat acupuntura ...
Deci, umorul științific.

Consult

O stare rea — „fără pricină" —
Au pacienții-n general,
Dacă-i consulți cînd se termină
O zi de vizită-n spital.

Omagiu

Cînd alcoolul se alungă
Azi din orice băutură,
E și-un VIN DE VIAȚĂ LUNGĂ
Însă în ... literatură.

Abuzivul

De tratament degeaba-mi predici!
Îți spune Igrec supărat:
Eu mă tratez cu zece medici
Și încă nu m-am vindecat!

Antibioticomanie

Domnul Ics a strănutat
Și, ca gripa să nu vină,
Și-a făcut imediat
Doza de ... penicilină.

S-a născut în 1947, în orașul Gheoghieni, județul Harghita. Absolvent al Facultății de filologie din Cluj. Volume: lasomia și respirația ceasornicelor **(versuri)**: Cu alte cuvinte... **(proză umoristică). Membru al Uniunii Scriitorilor.**

CORNEL UDREA

„DOCTORUL"

Să nu mă învețe pe mine doctorii ce și cum! De douăzeci de ani iau medicamente și uite, slavă Domnului, în afară de o slăbiciune, cîteva palpitații, unele vijîieli, un ulcer și slăbirea vederii nu am nimic. Dacă mă luam după ei, acum eram în groapă... Eu lucrez *științific*, după ureche... Medicamentele, toți o știu, au denumiri latinești. Apropo, de ce s-or fi schimonosind așa, cu numele astea? De ce nu le zic ei verde, românește, să priceapă tot omul, să nu mai fie nevoit să alerge toată ziulica la medic?

De început am început cu *benzedrin*, că-i stimulent motor. Sigur că da, motor, că doar se face din benzină, așa îi zice și numele... Am renunțat repede la el, nu de alta, însă trebuia să-mi țin mîinile sub fund, așa erau de agitate. Asta mi se trage de la soru-mea; ea m-a enervat, nu benzedrina. M-am apucat de *clordelazin*, că are un nume lung și frumos ca un vers: *chlorpromazinhydrochlorid!* parcă-i ceva zeu incas. Am cam dormit eu două zile, dar am rămas cu o amintire plăcută și o somnolență de mai mare dragul. În timpul ăsta, o prietenă, care mi-e dușmană, mi-a recomandat o minune de medicament care face bine de tot: *etotoin*. O zi am fost în al șaptelea cer. După aia mi-a căzut cerul pe cap. A trebuit, ce era să fac, să mă las pe mîna doctorilor... dar m-am întors acasă și acum am luat-o de la capăt: am făcut rost de un medicament foarte drăguț: *fenolax*, așa frumos sună parcă-i pasărea Fenix... totuși ceva parcă mă neliniștește, mda, e clar, mă duc la... ciudat, ăsta să fie efectul? Doar pe mine mă doare o măsea...

VADEMECUM RIDENDO

Algocalmin – medicament pentru liniștirea algelor
Aspirină – transpirație în celofan
Amorțeală – anestezie cu pantaloni scurți
Bubă – rană fără buletin de oraș
Cefalee – cînd te doare capul creierului
Ceaun – creuzet popular
Fructe – vitamină în pomi
Ganglioni – gîlci cu studii universitare
Gripă – răceală cu capul gol
Hipnoză – somn care te adoarme
Leac – rețetă orală
Pipetă – nas de sticlă
Renal – referitor la reni
Repaus – odihnă liniștită
Respirație – ping pong anatomic
Scleroză – ?
Tuse – eșantionul junghiului

NU MĂ LAS DE FUMAT!

Sigur că nu mă las de fumat: bunicu-meu, să-l ierte cel de sus care nici nu există, a fumat pînă la 93 de ani și n-a avut nici pe dracu!... pînă l-a luat! Sigur că semăn cu el, doar îi sînt nepot. Ce piele zbîrcită, ce față gălbuie? Ți se pare, așa sînt eu de felul meu: șifonat. Și ce dacă fumez? Fumez bani matale? Tușesc din chenzina matale? E tusea mea! dacă vreau tușesc pînă îmi ies ochii din cap, că sînt ochii mei, capul meu care mă doare, dar nu din cauza tutunului. Mă doare așa numai într-o doară să-mi aducă aminte că există.

Toți tușim, ăsta e un proces fiziologic normal, zic și doctorii. Că eu tușesc mai tare asta-i altceva: am voință! Păi, dimineața, pe la 5, cînd deschid ochii și aprind o țigară îi trag un hîrîit de scol tot blocul! Nimeni nu mai doarme, doar vecinul de la etajul 3 și el fumător ca și mine, de două pachete pe zi. Știi dumneata vreo altă bucurie mai mare decît să trag

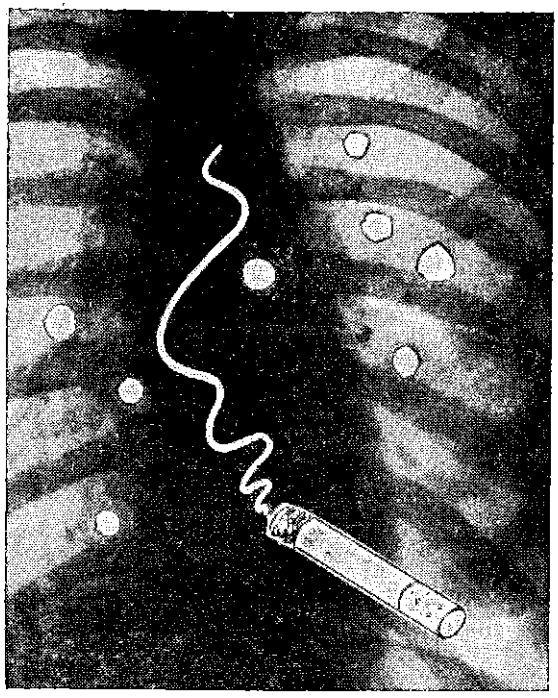

– Pericol de moarte!...

o țigară pe stomacul gol, să bei o cafeluță de aia care-ți face „basedow" la inimă? Mîncarea e un moft! Ascultă-mă pe mine!... Eu sînt om de caracter: de douăzeci de ani n-am schimbat țigările și nici nu vreau! Nevastă-ma nici nu protestează (că n-am nevastă), dar nu din cauza asta. În seara nunții mi-a spus: „Alege! Sau eu sau țigara!" De atunci n-am mai văzut-o, că tocmai pleca un tren și eu locuiam lîngă gară! Ce arterită, dom'le? Nu cunosc! Zău, că mîncarea e un moft: nici nu-i simt gustul. Poate să fie pește sau grătar, că la mine aceeași ciorbă de potroace e! Fugi, cu ursu' de aici, că nu mă sperii de chestia aia, de care spuseși... ce flagel care seceră mii de vieți anual? Nu vezi că eu fumez cu filtru? Scuză-mă o clipă, trebuie să ies pe balcon, e ora mea de tușit și n-aș vrea să te sperii, am auzit că ai copil mic, de ce să-l lași singur, fără tată? Ca să mă vezi cînd tușesc, trebuie să ai inimă tare!

TOVARĂȘE MEDIC ȘEF,

Încă de la debutul scrisorii mele, vreau să vă menționez că amenda ce mi s-a imputat ca atare este neavenită și mare. Tovarășul inspector care a făcut control la unitatea ce o conduc a zis în scris că *este o situație.*

Noi, cei care formăm colectivul de vînzători, și eu care formez colectivul de conducere, zice că avem halate inadmisibil de murdare ca aspect, dînsul uitînd că materialul este de vină ca aspect, fiind cenușiu și cu nasturi lipsă, nasturi care a făcut obiectu unei ședințe, unde am criticat și autocriticat lipsa de nasturi pe halate, plus unghiile murdare la tovarășa Firfirica Păkătosu, nemăritată și neglijentă, umblă așa cu marfa și nu se spală prin apă și săpun pe ambele mîini cu care cîntărește și ambalează marfă produse de lactate brînză vaci.

Dînsul nu știe, dar știu eu că la unitatea similară număru' 11, Georgeta Mălaimare, soția gestionarului cu același nume, își linge degetele după ce cîntărește smîntînă și au vîndut lapte de marți, vineri, acru.

Eu am luat măsuri, voi lua în continuare, coasem nasturii, tăiem unghiile, respectăm clientul în magazin și în viață.

Drept care rog respectuos să binevoiți a aprob și anula amenda care aruncă o pată morală de le 3000 asupra unității noastre, plus depozit unde găsi șoareci, dar specific e șoareci adolescenți, care încă nu poate să roadă și deprecieze. Aștept cu speranț și mare încredere rezultatele scrisorii mele și semne manuscris

INOCENȚIU PĂȘCĂLUTZ

PUNCT DE VEDER

Nu, vi se pare că sînt obez! Eu duc o viață ra țională, cu regim vegetarian strict. Sînt pur și sim plu solid, așa solid că trebuie să-mi lege nevastă-me șireturile la pantofi, eu nu mă pot apleca, nici în fa directorului nu mă aplec! Nu vreau, dar nici nu po Cum vă spuneam, duc o viață alimentară extrem d riguroasă. Nu mă tentează nici puiul cu mujdei, p dintr-acela fript bine, cu o crustă rumenioară, c cartofiori prăjiți, nici prea-prea nici foarte-foarte, c

cîțiva castraveciori și o feliuță de pîine, de vreo jumătate kilogram... nu, mai bun e un măr, un iaurt, un sana, asta da! Friptură, să nu o văd în ochi, să o văd în sînge, cu niște condimente... astea sînt dușmanii sănătății! Sau cîrnăciorii de porc, sau momițele, sau... lasă-mă, te rog, în pace, te rog foarte frumos, cu întrebările tale, fiindcă insiști degeaba: nu mă las invitat de dumneata la restaurant. Am întîlnire cu soția la un lacto-vegetarian. Nu, sigur că nu mîncăm acolo, dar alături e un magazin de confecții: mă duc să îmi cumpăr niște pantaloni, că ăștia pe care i-am luat acum o săptămînă mi-au ajuns la glezne.

S-a născut la 7 septembrie 1939, la Lugoj. Inginer constructor și informatician. A publicat scrieri în diverse domenii, de la comunicări științifice în diverse publicații de specialitate pînă la scrieri de popularizare a științei în săptămînalul A Het și scrieri umoristice și satirice în revista Új Élet.

UDVARDY LÁSZLO

LONGEVITATE RELATIVIST

Pe atunci, cu ani în urmă, acestor observații n
le-am acordat nici o atenție. Dacă mi-aduc bin
aminte, declarația mătușei Malvin a fost prima c
acest gen; dacă nu voi fi atent, dacă nu-mi voi puri
singur de grijă, voi avea necazuri foarte mari, respe
tiv o nenorocire teribilă! „Te omori toată ziua c
munca, iar apoi, în loc să te odihnești, faci pe a
tistul cu brigada, iar acasă te-ngropi în cărți pînă
miezul nopții! Să faci și una, și alta, mereu să fa
ceva — nu se poate!" Și dînd din cap nemulțumit
și-a formulat concluziile: „Dacă vei continua aș
asta înseamnă cel puțin zece ani pierduți din via
ta! Da-da, cel puțin zece ani!"

Dar, așa cum am mai spus-o, de prima dată n
am luat la cunoștință aceste cuvinte ademenitoare
înfricoșătoare. Mătușa Malvin le-a mai repetat d
cînd în cînd, dar degeaba. Iar anii mei se urmau
niștit, unul după celălalt.

Apoi, într-o zi, tovarășul Homolya, de la registr
tura principală, și-a apropiat mîna lui palidă de br
țul meu, cu o mișcare înceată, aproape infinită: „
grijă de matale, tinere!" mi-a șoptit el. „Încerc să
urmăresc de mult timp, te urmăresc în mod metodi
Mișcările matale, tovarășe, sînt de-a dreptul speri
toare! Sperietor de rapide și multidirecționale!" Tov
rășul Homolya și-a îndreptat atunci privirea spre î
depărtatul univers. „Te rog, crede-mă! În acest
nu ne este permis! Nu este admis! Am citit. Știu.
rog, fii puțin atent: dacă nu-ți porți grija mata

poart-o pe cea a celor din jur. Ai putea să ne contaminezi . . ." Mi-a strîns pentru o clipă brațul, pînă aproape de limita perceptibilității, apoi a continuat: „Te joci cu sănătatea matale, domnule! Pot să-ți dezvălui adevărul: dacă nu mă asculți, vei pierde pe puțin zece ani din viață! Zece — pe puțin!"

Cu cîtva timp după acestea, i-a sosit rîndul și doamnei Mici, de la 5 B, II, 10, să mă avertizeze: „Băiete dragă!" mi-a spus ea în timpul pauzei unei ședințe de bloc. „Te observ de multă vreme și constat că, printre veșmintele tale întinse în uscător, nu se găsesc niciodată sortimente cu mîneci sau indispensabili, dar la lopătarea zăpezii toată ziua te duci: pe acoperiș, oricînd s-ar monta antene noi, ajuți și tu! Ai ajutat-o și pe vecina mea cea nesuferită, pe o vreme de ploaie și de vînt!" Și doamna Mici m-a prevenit: „Ai grijă de tine, băiete, ai grijă! Nu te risipi oricui! Nu ne este permis să ne jucăm cu propria noastră sănătate! Aceasta înseamnă cel puțin zece ani din viața omului! Cel puțin zece!"

Tot în acele zile, șeful meu de secție, după ce ne-a ascuns pe amîndoi într-un colțișor ferit de ploaie și de vînt, cu o voce aproape tremurîndă mi-a adus la cunoștință că „aș putea risipi cel puțin zece ani din viață, dacă mă aprind și în continuare ca și pînă acum, dacă voi continua să aduc critici violente oricui în ședințe, dacă mă bag mereu pe unde nu-mi fierbe oala! . . . Da, cel puțin zece! . . ." Și s-a oferit să-mi vină în ajutor: mi-a interzis categoric să mă mai port așa! Neatent cu mine însumi — ca și pînă acuma . . .

Apoi am devenit mai atent. Da, tocmai începînd cu acest caz, al tovarășului șef. Pentru că puțin timp după cele petrecute ca mai sus — mai exact cu cîteva minute după ce am fost ales membru în C.O.M. — tovarășul șef a fugit spre mine, m-a oprit din mers, și fără să ne mai invite în colțișorul nostru ferit de intemperii, a dat dovadă de imensă grijă și atenție față de persoana mea, sentimente pe care le nutrește în continuare față de mine, subliniind repetat: „Stimate șef! Noi avem foarte-foarte mare nevoie de dumneavoastră! De sănătatea dumneavoastră, noi, cu toții! Dar dumneavoastră ne organizați spre o muncă tot mai istovitoare . . . adică, vreau să spun că vă organizați singur într-o viață deosebit de obositoare! Vă persecutați viața, tovarășe șef, vă jucați cu decenii

niile propriei dumneavoastră vieți! Dacă veți continua așa, veți pierde cel puțin unul dintre ele! Un deceniu, cel puțin unul!"

Dar observația cea într-adevăr zguduitoare am primit-o din partea tovarășului Szuszmék. „Ești un lunatic!" mi-a spus el. „Îmi pare rău de tine, zău dacă nu! . . . Să ți-o faci așa, cu autoservire! . . . Păi nu vezi, că te zbați în zadar cu astea? Că nu-ți ajunge niciodată? . . . Și pentru ce? Ca să devorezi mai repede pămîntul? . . . Și culmea: te distrugi și pe tine! Pierzi vreo zece ani din viață, cu siguranță! Absolut fără rost, din ai tăi, cel puțin zece! Fără nici un rost, băiete!"

Da, această observație m-a trezit! M-am apucat de socoteli: un om, cu puțin noroc, o poate duce vreo șapte decenii! Iar eu, dacă mă gîndesc bine, voi trăi cu cel puțin opt-nouă decenii mai puțin!

Opt sau nouă din șapte — în biologie, este cu totul imposibil! Mai cu seamă dacă consemnăm și faptul că, de bine de rău, eu am și ajuns la aproape patru. Da, am și ajuns — în mod concret, obiectiv, real și practic! . . . Dar atunci, oare cine sînt, și ce se întîmplă cu mine?

M-am speriat și aș fi dorit să aflu de ce!

M-am dus la medic. Mi-am scos limba, mi-am învîrtit ochii, am dat din picioare — așa cum se cuvine la asemenea consultații. Mi-am prezentat reacțiile! Aparent sănătos, și în orice caz, într-un mod existent!

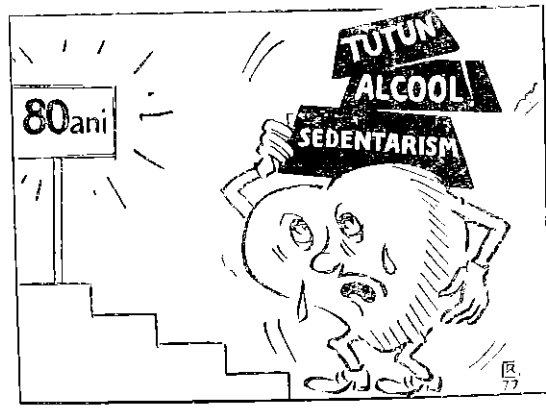

— „Cu asemenea povară, pentru o biată inimă nu prea mă văd urcată sus".

Medicul s-a pus pe gînduri. „Dumneata nici măcar bolnav nu eşti!" mi-a spus sincer. Eu am oftat uşurat. El a continuat cu analiza: „Însă dacă eşti aici, în faţa mea, cu o asemenea simptomă, mă gîndesc că totuşi, pe undeva s-a născut un caz... Un caz — nesănătos. Un eveniment neaşteptat. Dar cine este bolnavul? Dacă nu dumneata?"

Aşa mi-a venit ideea: hai să-l caut eu! Poate reprezintă... un caz! Îi pot sacrifica chiar şi două decenii din viaţă. Să-l vindecăm...

Da, cel puţin două, cel puţin!

S-a născut în Iaşi, la 27 martie 1925. Economist. Este colaborator la o serie de culegeri de epigrame şi membru activ al cenaclului epigramiştilor ieşeni organizat de redacţia ziarului Flacăra Iaşului.

IZU VAISMAN

CINCI CAŞETE PE ZI

Unuia...

Greu nu este de găsit,
Cunoscîndu-i maladia,
Domiciliu-i stabilit,
Unde ei şi... farmacia.

GH. CĂLĂRAŞU

— Îşi beau minţile!

Autodiagnostic

Se tratează singurel
După cum îl duce capul.
La pastile fel de fel
Și așa înghite . . . hapul.

Tăria . . .

De atîtea grade,
Simte că se-ncinge.
Pe motiv că-l arde,
Bea acum de stinge.

Dorință

S-ar spăla de la cișmea,
Și fără nici un chin.
Dacă ar ieși din ea,
În loc de apă . . . vin.

Gripa

Am aflat care-i pricina,
Ea nu vine din senin,
Fiindcă gripa, bat-o vina!
E de genul . . . feminin.

Ion Velican s-a născut la 16 iulie 1938, în București. Volume: Rătăciri de duminică (1969); Soarele se uită înapoi (1973); Dansul săbiilor **(o panoramă a epigramei românești contemporane, în colaborare cu Ion Arieșanu) (1975);** Vitrina cu ironii **(1976). Membru al Uniunii Scriitorilor.**

ION VELICAN

- Abuzul de medicamente nu duce la provizii d sănătate.
- Lupta pentru un scaun cît mai confortabil duce l sedentarism.

— Dă-mi medicamentul acela că nu l-am luat niciodată!...

- Bînd cinci cafele pe zi, mai curînd te-o prinde... somnul.
- Are o sănătate de fier, dar, atîtea „lichide", nu m-aș mira să-l prindă rugina.
- Cînd e vorba de microbi să nu te porți cu mănuși, ci cu mîinile curate.
- Cafea cu rom — boală cu garnitură.
- Dacă există expresia „mort de slab", ar trebui să existe și cealaltă: „mort de gras"!
- „Alergarea de dimineață" unii o fac pentru a nu întîrzia de la serviciu.
- Dacă vrei să-l enervezi pe un medic, cere-i în fiecare clipă cîte un calmant.
- Pentru cei cu dietă traiul bun nu e ca sarea-n bucate.
- Leacurile bătrînești nu te pot vindeca de... superstiții.
- Eu pentru sănătate mi-aș da și viața.

S-a născut la 26 septembrie 1948, în Roșiorii de Vede. Inginer. Colaborări în presa locală cu epigrame și scheciuri.

ENE VERON

BISTURIUL

Tabagism

Tratamentul cu pricina
Nu-și arată influența,
Pentru că inconștiența
N-o tratează medicina!

Ignoranta...

„Ce diagnostic eronat!
Mi-au pus și ăștia: Hepatită!
Pe drept cuvînt sînt uluită:
Știam că sufăr de ficat..."

Indignare

Cînd chelnerul în vin îi pune apă,
Abia își poate stăpîni mînia,
Și vorbe grele printre dinți îi scapă
... De ciudă că îi scade-alcoolemia.

ANDO

— Nehotărîre...

Ascultare

„Nu fi servil!" l-au sfătuit părinții.
Și el, docil, povața le-a urmat:
Nicicînd cu periuța n-a umblat.
(Nici pentru ca să-și îngrijească dinții!)

Sezonieră

Nu știu de unde ți-a venit ideea,
Dar nu-i în pas cu moda, draga mea:
Cum poate să te doară o măsea,
Acuma cînd se poartă . . . cefaleea!?

Logică

În mod firesc apare-o întrebare:
Care-o fi fost suportul ipotezei
Că noi trăim în secolul vitezei?
Cînd azi sedentarismul e în floare?!

S-a născut în anul 1907, la Ploiești. Gazetar. A fost colaborator al revistelor: Foaia tinerimii, Oglinda zilei, Premiera, Ilustrația română, Epigrama, Cuvîntul liber, Aviația sportivă, Sănătatea, Mondial-Magazin, Femeia și Căminul, Scena.

ION VULPESCU

Despre un chiulangiu

El motive de tot soiul
Invocă, săptămînal;
Și cînd i-a murit . . . pisoiul,
Vru concediu medical.

Despre cei care abuzează de serviciile de urgență

De dureri ei au oroare
Și de-aceea nu se lasă;
Chiar un dinte, dacă-i doare,
Ar chema „Salvarea" acasă.

Unui exaltat

Pentru om, orice insectă
E-o prezență cam suspectă.
Dar, precum afirmă unii,
Mai nocivi sînt . . . gărgăunii!

Unui chițibușar

Din spital, fără dileme,
Fiind scos cam prea devreme,
S-a întors și strigă tare,
Că el vrea . . . recuperare.

Plimbărețul

Cum și medicul susține
Că plimbarea face bine,

El își lasă slujba, casa,
Și o ia la . . . sănătoasa.

Medicul către un „hippy"

– Spui că nu dau rezultate
Băile recomandate? . . .
Faci, drăguță, o greșeală:
Ele-n primul rînd te spală.

PILULE AMARE

(PENTRU MORAVURI REPROBABILE)

Pentru un neglijent

De gripă să se facă bine,
Se folosește de buline;
Dar cei de prin tramvai insistă
Să folosească și-o . . . batistă.

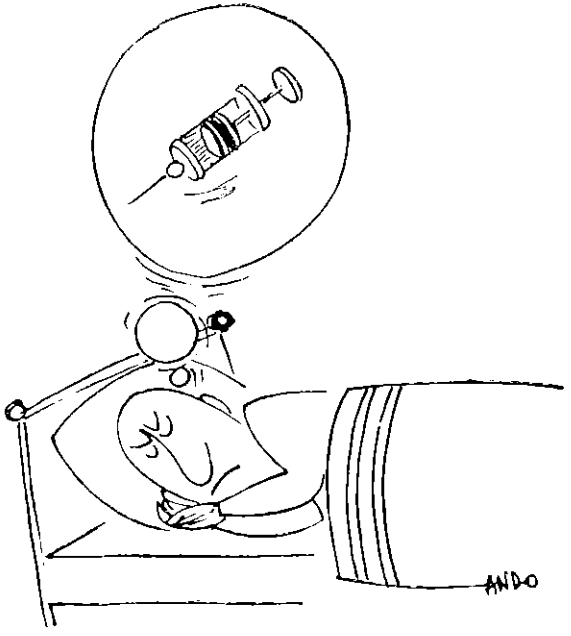

– „Coșmar"

Pentru un ignorant

Și-n suflet cînd are-o durere,
Merge la medic și îi cere
Injecții cu penicilină . . .
C-așa i-a spus lui o vecină!

Pentru un gurmand

Bolnav de ulcer perforat,
Orice regim a refuzat . . .
– De-o fi să mor din astă vină,
Să mor măcar cu burta plină!

Născut în comuna Oarja, județul Argeș, la 5 mai 1933. Licențiat al Facultății de filologie, din București. Cunoscut ca epigramist, a publicat un volum de epigrame școlare: Bolduri cu imbolduri **(1975), în colaborare cu Giuseppe Navarra;** Zîmbete la umbră **(epigrame pe teme sportive și turistice, împreună cu Giuseppe Navarra și Mircea Trifu, 1976);** Ținte cu învățăminte **(epigrame școlare, împreună cu Giuseppe Navarra, 1979). Colaborator la antologiile de epigrame ale Clubului epigramiștilor „Cincinat Pavelescu" (inclusiv** Zece ani de epigramă, **1979);** Cadențe epigramatice (1979); Epigramiști români de astăzi (1979). **Îngrijitor al unor ediții din opera scriitorilor Cincinat Pavelescu, Miron Radu Paraschivescu, B. Fundoianu.**

GEORGE ZARAFU

CU ȘI FĂRĂ INTENȚIE

Unui chirurg

Chirurgia mi se pare
Admirabilă prefață!
Cînd o scrii cu bisturiul,
Eu citesc în urmă: Viață!

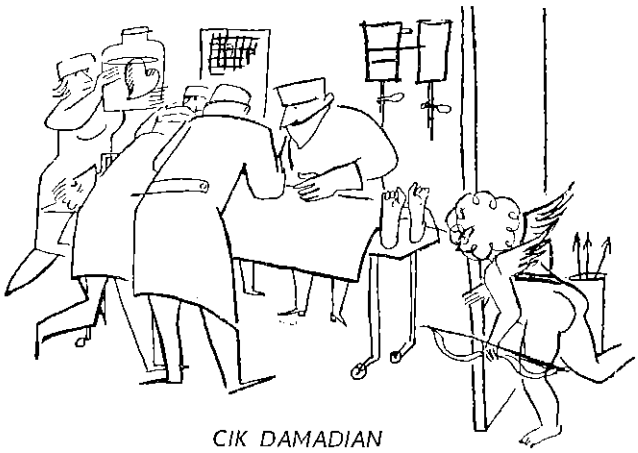

CIK DAMADIAN

Sfat

Orice medic vă invită:
Nu fumați, băieți! Nu beți!
Cu o inimă-ngrijită
Se trăiește două vieți!

Unui predispus la diabet

De un sfat mai ține seamă
Orișiunde te găsești:
De consumi prea multe dulciuri,
Poți să te zaharisești!

Constatare

De pe la 50 constată
Și femeia, și bărbatul,
Că-și dau mîna deodată
Tensiunea cu fumatul!

Obezitate

Zi de zi i-am spus:
Fii atent, Marine!
Kilograme-n plus,
Zile mai puține!

Dilemă

E deja obez, că are
Kilograme-n plus cam multe,
Dar cu pofta-i de mîncare
N-are poftă să asculte!

Abuz

Epigrama, realmente,
Pentru el va fi postumă,
Că nu ia medicamente . . .
Ci consumă!

Donatorul onorific

Tu al omenirii important atom,
Ce doar pentru bine inima îți bate,
Picătura dată va salva un om!
Asta-nseamnă sigur generozitate!

– Măi copii, de cîte ori trebuie să vă spun că fumatul e nociv, că distruge sănătatea?!

Dentist și epigramist

Meserii la antipod
Se aseamănă-n esențe:
Carii vindecă dentistul,
Un epigramist carențe!

Unui amic

Ia, prietene Rădoi,
Și un sfat pe nemîncate:
De mănînci și bei cît doi,
Vei trăi pe jumătate!

„Portret"

Dă oricît pentru-o țigare,
Chiar și banii de mîncare!
Nu se rade, nu se tunde,
Umblă nespălat oriunde,

Vine beat și-n ziua mare . . .
Alte vicii nu mai are!

Bolnavul vizitat

Are brînză, portocale,
Și fripturi de pui, de pește,
Chiar și-o oală de sarmale! . . .
Numai aeru-i lipsește!

Fumătorului

An de an sporind etatea,
Mai renunță la năravuri;
Și-a vîndut din sănătate!
Chiar cînd n-ai ajuns bolnav!

Necumpătatul

De la 16 ani, Stamate
Și-a vîndut din sănătate!
Și-azi, din patru continente,
Cumpără medicamente!

Unui dentist

Pe epigramist dentistul,
Cînd l-a prins la el acas',
Nu măseaua cariată . . .
Ci caninii i-a extras!

La o farmacie

Sînt cazuri evident hazlii!
Cu o rețetă eu, odată,
Am fost la șapte farmacii . . .
Dar mi-a rămas nedescifrată!

Avertisment

De nu folosiți degrabă
Și-n mare doze analcidul,
Pe la „Colțul sănătății"
O să vină . . . Sanepidul!

Unui pierde-vară

Cînd te plimbi în sus și-n jos,
Plin de fumuri și de rom,
Și se spune-n jur: „Pletos!"
Cînd ți se va spune: „Om?"

— Poluare!...

Poluare sonoră

Pajiștea, ce-i drept, mă-ncîntă!
Însă mult mai mult îmi place,
Lîng-o pasăre ce cîntă,
Tranzistorul care tace!

Medicilor

Sincera prietenie
Care-n viață-i un tezaur,
Încă din copilărie
Eu o prețuiesc cu aur!

S-a născut la 21 mai 1933 în com. Racoviță jud. Muscel, dovedind încă de pe băncile liceului excepțional talent literar, atît în poezie cît și în proză. Cîștigă o serie de concursuri literare atît interliceale cît și județene. Pasionat al liricii eminesciene îl găsim pe plaiurile moldovenești, colaborînd la revistele literare din regiune apoi la celelalte publicații ale Uniunii scriitorilor, la cărui membru este. A publicat nenumărate volume dintre care amintim: „Orfeu îndrăgostit

HORIA ZILIERU

(1966), „Iarnă erotică" (1969). „Umbra paradisului" (1970). „N ție efemere" (1972), „Cartea copilăriei" (1974), „Astral (1976) etc. A fost tradus în antologii peste hotare iar în; p zent este secretar responsabil de redacție la revista „Convor literare" din Iași și membru al Uniunii Scriitorilor.

APROAPE O POVES

Daga Mița (bunica după tată) semăna cu o fu nică mereu în alergare, între două mușuroaie la distanță de-o viață unul de altul.

La ea am văzut cele mai frumoase zambile c sat. Trandafirul alb de lîngă temelia casei arde și pe retinele copilului de odinioară. Cum să uit cerd cul invadat de păienjenișul unei plante fragile agresive: „împărăteasa"? Cînd înflorea salcîmul, în podobea odaia cu ciorchini albi: cînd da pelinul spic, știam că voi dormi la ea, în „finul" acela am de-mi mirosea pielea a sudoarea cîmpului. Atun îmi începea în altă vorbire, o aceeași poveste.

Dar avea Daga ceva la care nu-mi îngăduia gîndesc nici cu gîndul. O firidă! Ca toate firidel În mintea mea, însă, mi se părea că e o rîpă fă fund, bîntuită de duhuri. De-acolo scotea, în tain niște rădăcini și le da, la miez de noapte, vreun umbre ce așteptа în prag. Mai'nainte însă, roste niște vorbe ciudate, sufla asupra lor, le împingea vîrful unei custuri și presăra, cale de două palme, u

firicel de mălai. Ce suflet urma să plece pe „drumul" acela? Ce inimă pustie avea să se întoarcă? Aș fi vrut să pipăi și eu „cartofii" aceia solzoși sau cu gîlme, dar mă amenința, lăcrimînd dintr-un ochi mereu vorbitor cu plînsul: cînd vei băga mîna acolo, Daga pleacă pe celălalt tărîm.

III

Odată, m-am îmbolnăvit rău. Parcă stam pe prundul gîrlei în bătaia unui soare de pelagră. Aveam în gît înfipte niște gheare de viezure. Mîinile ei îmi umblau neputincioase pe obraji, ca niște crabi blînzi, poticnindu-se în mers. I-am cerut, în rugă șoptită, apă. Nu-mi puteam dezlipi pleoapele, dar am simțit cum ia lampa de gaz din cui, a așezat-o pe vatră, a desfăcut-o de la fitil, a turnat într-o ceașcă de lut și mi-a dat să beau. Cînd buzele mi s-au deschis în arsură, am țipat. Ea elerga prin odaie ca un liliac beat. Atunci, ce minune! m-a dus la firida misterioasă. Sta chircită, numai mîinile-i intrau în apa nevăzută, căutau pe sub pietre și ieșeau cu prada: rădăcinile de făcut de dragoste. A început să muște din ele, să le mestece, și cu gura ei apăsa pe-a mea.

Ca o alinare, am simțit dulcele.

IV

Stăm la mijloc de poveste, cu bietele resturi de buruieni în față. Dar „cartofii" aceștia — zic — sînt napi, Dagă. Napi — zice ea —, ducînd la gură unul hăcuit cu săpeliga. Și de ce vine fata aceea din deal — zic — și-i dai pe-ascuns, cînd știu eu undeva un loc de unde putem scoate o căruță. Așa — zice ea —, că dacă află că e nap, amarul nu mai pleacă din inima ei. Dagă — mai zic —, atunci, de ce nu punem napi peste tot? O — zice — păi pămîntul e jumătate amar și jumătate dulce. Și-mi lega clădăria de napi cu o sfoară de tei și-o tăram prin odaie și trecea cealaltă jumătate de poveste.

V

Nu mai avea multe zile în față. Vorbele-i își pierdeau din vocale. În lumina ferestrei, tăiam felii de nap. Le subțiam pînă deveneau ca fulgul de zăpadă. Și le lăsam să cadă pe gura ei aproape mută. Și se ivea un surîs. Un surîs alb, spre o lume amară . . .

Născut în 1935, la București. Licențiat al Facultății de filologie al Universității București. Redactor șef-adjunct al săptămînalului Cutezătorii. **Volume:** Cînd e vorba de onoare **(1957)**; Toți băieții sînt răi, toți băieții sînt buni **(1970)**; Operațiunea Hercule **(1973)**; O șansă pentru fiecare **(1973)**; Alexandru cel argintiu **(1976) etc. Membru al Uniunii Scriitorilor.**

OVIDIU ZOTTA

DANIEL ȘI DANIELA

— Așa nu mai merge! se plînse Daniela. Mama își închipuie că lucrăm amîndoi, dar în realitate tu nu faci nimic!

Daniel o privi mirat:

— Cum nu fac nimic? Învăț, ăsta-i principalul. Îmi pare rău, dar trebuie să-ți amintesc că între carnetele noastre de note e o oarecare deosebire.

— Cred și eu! Te scoli, mănînci— și fuga la lecții; pe cînd eu trebuie întîi să pierd o oră dereticind, ca să-ți asigur ție igiena! Ce fel de frate ești, dacă mă lași singură cu toate?

— Gata! oftă Daniel. Mi-ai mai spus de o mie de ori chestia asta! De mîine o să te ajut, poftim!

— Nu de *mîine*, ci de *azi*! Și n-o să fie vorba de ajutor ci de *colaborare*, adică de muncă egală. Bineînțeles, dacă te simți capabil . . .

Daniel închise cu zgomot cartea. Era exasperat!

— Începem imediat. Hai, dă-i drumul! Ce trebuie să fac?

Soru-sa îl privi derutată. Reușise să-l înduplece?

— Pentru început — zise ea, mai blîndă — o să bați covorul ăsta și poate . . . să vedem . . . ștergi praful din bibliotecă.

— Perfect. Sper că după asta o să am liniște! exclamă Daniel, repezindu-se să ruleze covorul. Se opri însă la jumătate: la stai. Și *tu* ce-o să faci în timpul ăsta?

— Aerisesc așternuturile, dau cu aspiratorul, spăl geamurile, lustruiesc mînerele ușilor.

Daniel se cutremură de indignare:

— Cum adică, fleacurile astea se compară cu bătutul unui covor de 12 metri pătraţi şi curăţatul bibliotecii? Asta înseamnă la tine muncă egală?!

— Dacă vrei, schimbăm, zise Daniela, împăciuitoare.

— Nu merge aşa, astea-s improvizaţii, bombăni Daniel.

Începu să se plimbe gînditor, cu paşi mari şi repezi:

— Trebuie să ne împărţim munca în mod ştiinţific. Principalul ar fi să măsurăm gradul de dificultate al fiecărei operaţiuni.

— De acord. Ai vreo idee?

— Bineînţeles. Bătutul covorului o să-l notăm cu o sută de puncte, iar lustruitul unei clanţe, cu cinci puncte. Unde-am pus pixul? să notez. Aşa. Ştersul prafului de pe o carte — trei puncte. Spălatul unui geam, zece puncte. Folosirea aspiratorului...

După o jumătate de ceas, toate operaţiunile se aflau scrise caligrafic, în paralel cu gradul de dificultate exprimat în puncte. Această scală extrem de precisă cuprindea două pagini de caiet.

— Va să zică... ia să vedem!... Dacă iau covorul, zise Daniel, fac dintr-o dată o sută de puncte.

— Foarte bine. Atunci de bibliotecă mă ocup eu.

— Îţi convine! Două sute de cărţi ori trei puncte... te îmbogăţeşti, şi nici nu te deplasezi, ca mine, în curte!

— Atunci iei tu două sute de puncte de la bibliotecă plus covorul, şi sîntem chit. Da, continuă Daniela, însă nu uita că scuturatul aşternuturilor, care-mi revine mie, face şi el două sute de puncte!

— Mare lucru! Scutur eu o sută de puncte, vreau să zic, patru perne...

Daniela îl întrerupse, iritată:

— O pernă echivalează numai zece puncte, dacă nu te superi! Fii cinstit!

— Sînt, nu-mi purta de grijă. Completez cu nişte clanţe.

— Îţi trebuie 60 de puncte, deci 12 clanţe — păi ce, noi avem 12 uşi?

— Ce egoism! se încruntă Daniel. Nu vrei să laşi nimic de la tine, e înspăimîntător. Fie, mai şterg treizeci de puncte.

— Cum, în loc să adaugi, ştergi?!

— Geamuri am vrut să spun! Trei geamuri, plus clanţele... Stai, drăguţo, ia stai! Păi acum îmi ies

optzeci de puncte în plus, că şi ferestrele *au* clanţe Credeai că mă duci? Aspiratorul tău nu acoperă dec patruzeci!

— Diferenţa o s-o lustruiesc, oftă Daniela. Ai uitc de dulapuri?

— Bine, conveni Daniel. Atunci...

— Nu e bine deloc! se răsti Daniela. Două dulc puri fac şaizeci de puncte! Te rog ia-ţi restul d douăzeci!

— Le iau. Tablourile. Cinci puncte un tablou Avem, cu tot cu fotografiile înrămate, o sută zec tablouri, adică puncte... da însă atunci nu e echitc bil, trebuie să mai scoţi şi tu din ceva nouăzeci d puncte... din milieuri, de exemplu... care sînt, i să văd, aşa, paisprezece, cam multe... prea mult milieuri... mă şi enervează, că acum iar rămîn des coperit cu douăzeci şi cinci de puncte... mi-ar mc trebui un geam şi o clanţă, să zicem că iau clanţ de la lift, dar geamul... Stai, am găsit! îl asimilăr cu cristalul de la vitrină... ce te bucuri, crezi că m duci? Vitrina mai are şi-o parte lemnoasă, patruzec de punctişoare pe care trebuie să le lustruiesc, ş atunci, fetiţo, să văd de unde scoţi treizeci de tabu rete... adică de puncte... că dacă mai iau şi jumătate de pernă... iar tu stropeşti punctele di jardinieră... mi-ar mai trebui un sfert de covor, c tu trebuie să întinzi rufele la uscat. Nu mai pot, trecut de ora zece, n-am făcut nimic, n-am învăţc la nimic, totul e brambura în jurul nostru şi tu mă ţ de vorbă, şi mă înnebuneşti cu punctele tale tocmc azi, cînd avem teză la anatomie?!